

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

e-mail adresi: hayri@tabularatalanayalanabalta.com

site adresi: www.tabularatalanayalanabalta.com

MUHBİR VE TERTİPÇİLERİM

**İŞTE, NECDET SEVİNC İLE ZEKERİYA BEYAZ'IN
KOMÜNİST DİYE UĞRAŞTIĞI TOPLULUK...**

ZAMANIN İÇİŞLERİ BAKANI AÇIKLIYOR:

"HİÇ MERAĞ ETMEYİN" der ve ilave eder. Gaziantep'i kimlerin karıştırdığını isim isim biliyorum".

Sonra cebinden bir not defteri çıkarıp okumaya başlar:

"..., ZEKERİYA BEYAZ, NECDET SEVİNÇ!.."

(Salı, 22 Aralık 2009 Alperen - www.necdetsvinc.net adresli siteden. 12.8.2010)

İÇİNDEKİLER

- 1. Fevzi Günenç Yazıyor**
- 2. Kışkırtıcı Ajanlar Savunmam**
- 3. Karar**
- 4. “MHP” (Muhtelif Hafiyeler Partisi)**
- 5. Abdurrahim Karakoç’a,**
- 6. Cüneyt Özdemir’e Mektup**
- 7. Dergi ve Gazetelere Genelge**
- 8. Zekeriya Beyaz Hakkında Çıkan Bir Haber**
- 9. “Üç Hoparlörlü İmam:
Milliyetçiler Derneği Üyesi**
- 10. Gaziantep Valiliğine Ve Savcılığa Açık İhbar**
- 11. Milliyet Ve Mukaddesat Düşmanlarının
İçyüzü: Gaziantep’te Neler Oluyor?**
- 12. Necdet Sevinç’le Yapılan Bir Röportajdan...**
- 13. Necdet Sevinç’in Ölüm haberi**

1. FEVZİ GÜNEÇ YAZIYOR

“1960’lı yılların başlarında yaşıyorduk. 27 Mayıs devrimi olmuştu. Demokrat Parti iktidardan düşmüştü. Demokrat Parti yöneticileri ve milletvekilleri Yassıada’da yargılanıyordu.

Değerli dostum Av. Hayri Balta; o zamanlar, Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğünde yazman olarak çalışıyordu.

Millî Birlik Komitesi Yassıada duruşmalarına ilişkin fotoğrafları Gaziantep Valiliğine; Valilik de Millî Eğitim Müdürlüğüne, Millî Eğitim Müdürlüğü de Yassıada duruşmalarına ilişkin fotoğrafları hükümet konağı önündeki panoya asmakla Hayri Balta’yı görevlendiriyordu...

Hayri Balta’nın romanında (**ZİLLİ KURT’UN ÇIRPINIŞI**) adı geçenler bu fotoğrafların asılmasından Hayri Balta’yı sorumlu tutarlar. Aynı zamanda Dr. Emin Kılıç Kale’nin Nurculara aykırı gelen tasavvufî görüşleri de tutuculardan tepki görmektedir. Hayri Balta ise Dr. Emin Kılıç Kale’nin açık sözlü ileri gelen öğrencilerindedir.

O zamanın anlayışına göre bir insanı suçlamak için en geçerli suçlama yolu” komünistlikti” . Çünkü Komünizm denince akla; Rus casusu, vatan haini, dinsiz, namussuz, şapka asıp girmek geliyordu. Böylece halkımız da, aslında kendilerinden yana olan yurtsever aydınlarımıza sırt dönmüyordu...

Şimdi Avukat olan Hayri Balta; o zamanlar bir nokta nerede kullanır, içtiği su ile aldığı nefesin nereden içeri girdiğini bile bilmezdi. Kaldı ki; ko-

münist olmadığı gibi komünistlik hakkında bilgisi de yoktu...

Buna karşın doğuştan kendine özgü bir dünya görüşü vardı ve bunu da çekinmeden açıklardı.

İşte bu nedenle Hayri Balta hedef seçilmişti. Buna karşın Hayri Balta; hem bildiğinden geri kalmıyor, hem de yaşam savaşı veriyordu. Evliydi, dört kızı vardı ve kiralık evlerde oturuyordu... Emek gelirinden başka geliri de yoktu...

Muhbirler ve tertipçileri Hayri Balta'yı Gaziantep Emniyetine "komünist" olarak tanıtmakla kalmayıp; bir de mahkemeleri etkilemek amacı ile gazeteler yoluyla aleyhinde yayın yapıyorlardı.

Ama değerli Dostum Hayri Balta, 'muhibir ve tertipçilerin' aleyhinde tanıklık etmelerine karşın; gerek Emniyet'te ve gerekse İlk Sorgu Yargıçlığında da muhibir ve tertipçilerinin bütün savlarını çürütüyordu...

Bu olayın ayrıntılarını aşağıdaki Hayri Balta'nın **SAVUNMA**'sında okuyacaksınız. Ama şu gerçeği belirtmekte yarar görüyorum ki Gaziantep Sorgu Yargıçlığının verdiği beraat kararına Savcılığın itiraz etmesi üzerine Gaziantep Asliye Ceza Mahkemesi dosyayı inceliyor ve Sorgu Yargıçlığının verdiği kararı onaylıyordu:

İşte karardan bir bölüm:

'Sanık Hayri Balta'nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu, kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp'ın olayın muhibirleri ve başlıca tertipçileri bulunmaları hesabıyla şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin

de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı... (Gaziantep Sorgu Hakimliği: Esas: 962/25. Karar: 962/104. C.M.U. 127/16)'

Böylece Hayri Balta; iki mahkeme kararıyla (Gaziantep Sorgu Hakimliği ve Asliye Ceza Mahkemesi): Türkiye'de "Atatürkçü ve Aydın" bir kimse unvanını alan tek kişi oluyordu...

Fevzi Günenç, 4.12.2007

2. SAVUNMA

Tarih: 6.9.1962

Sayın Yargıcım; Mahkemeniz önünde, Komünizm propagandası yapmaktan, sanık olarak bulunmaktayım. Gerek Emniyet Müdürlüğü 1. Şubede, gerekse Nöbetçi Mahkeme tarafından yapılan sorgulanmamda açık sözlü olduğum; dinsel, siyasal, sosyal sorunlarla ilgilendiğim göze çarpar.

Sorgu Yargıçlığınca yapılan sorgulanmamda; tanık olarak dinlenen kişilerin benim "muhibir ve tertipçim" olduğunu ve bunların, düşünce ve inançlarımdan ötürü bana muğber olduklarını söylemişim.

Şimdi aleyhimde tanıklık yapacak olan muhibir ve tertipçilerin bana olan düşmanlıklarını belirten şu yazılarına bir göz atalım:

Kentimizde (Gaziantep) yayınlanan Yeni Ülkü gazetesinin 22 Şubat 1962 günlü Gençlik Köşesinde Necdet Sevinç'in, "**ZARURİ BİR CEVAP**" başlıklı yazısı:

Yazının 27. satırında aynen şöyle yazılmaktadır:

“... fakat bizi onunla (yani benimle) ve onun çetesiyle (Dr. Emin Kılıç Kale topluluğu) mücadele etmeye zorlayan kuvvet...”

Yine aynı yazının 32. satırındaki:

“... bundan ilerisi aleyhimizde cereyan etse dahi biz zaferi kazandık...”

Bu satırlar, bunların tanıklıklarının tercihe şayan olmadığını gösterir. Çünkü bir kişinin tanık olarak dinlenebilmesi için tarafsız olması gerekir...

Kaldı ki bu tanıklar; aynı zamanda hem kışkırtıcı ajan hem de olayın başlıca muhbir ve tertipçileridir.

Bana karşı böylesine kin ve nefretle dolu olanlar nasıl olur da kamu tanıklığı yapabilirler? Bunlar tanıklık yapamazlar; çünkü bunlar benim hasımlarımdır...

Hakkımda bu tür düşünceler taşıyan kişilerin tanıklıklarına ne dereceye kadar güvenilebilir.

“Mücadele ettiklerini...”

“Zaferi kazandıklarını...” söyleyenler nasıl olur da kamu tanığı olabilirler.

Bu tür tanıkların ifadelerine dayanarak verilen bir karar ne oranda “adil” olabilir.

Tanık olarak adı geçenler Kentimizde yayınlanan ideolojisi ve zihniyeti herkes tarafından bilinen Yeni Ülkü gazetesinde; Mahkemenizi etkilemek amacıyla, iftira dolu yayınlarda bulunmaktan çekinmemişlerdir.

İlişikte sunduğum bu gazetenin 27, 28 Şubat ve 1 - 2 Mart 1962 tarihli nüshalarında; kırmızı kalemle ve çarpı işareti ile belirlediğim yazılar, hakkımda bir yargıya varılmadan, önce okunup değerlendirilmelidir.

Altı çizili satırlar okunduğunda; benim yanımda Dr. Emin Kılıç Kale'ye olan düşmanlıkları da açıkça görülecektir. Bunların bana olan düşmanlıkları da Dr. Emin Kılıç Kale'nin öğrencisi olmam nedeniyledir... Bu nedenle bize karşı bir komplo oluşturmuşlardır...

Bize kurulan bu komplo iki yıl öncesinden başlanmıştır. Şimdi bu komployu kuranlarla yaptığım konuşmaları anlatmaya çalışacağım. Kışkırtıcı ajanların benimle yaptığı bu konuşmalar önceden hazırlanmış tuzak sorulardan oluşmaktadır. Savunmam biraz uzunca olacaktır ama okunmasında yarar vardır...

Yüksek okul diploması olan bir kişi aydın sayılamaz. Aydın, önce içinde yaşadığı toplumun sorunları ile yakından ilgilenen ve bu sorunlara çözüm bulmak amacıyla düşünce ve görüşlerini her yerde, her koşul altında açıklayıp savunan bir kişidir.

Aydın denince akla, özgür düşünce gelir. Özgür düşünce: Her türlü ön yargıdan uzak olarak tarafsız bir görüşle sorunlara çözüm aramak ve olanı olduğu gibi görmektir.

Komünizm propagandası yapmakla suçlanıyorum. Oysa ben, komünistlik nedir bilmem? Komünizm hakkında bir satırlık yazı okumamışımdır. Bu konuda herhangi bir kimse ile bir kere olsun tartışmamışımdır.

Komünizm hakkında bildiklerim basının bildirdikleri kadardır. Türk basını ise komünistliği şöyle tanımlamaktadır: **“Rus casusu, namus tanımaz, şapka asılı eve girmez. Servet düşmanı, vatan haini...”**

Hem ben, ne değin sağduyudan yoksun olmalıyım ki; atalarımın kanlarıyla yoğrulmuş bu vatani, Ruslara peşkeş çekmek için, sağda solda komünizm propagandası yapmış olayım... Bu olacak iş mi?

Propaganda sözcüğünü yorumlarsak görürüz ki: Propaganda yapan kişi, propaganda yapacağı kişilerin ayağına giderek onları kazanmaya çalışır.

Oysa onlar beni arayıp buldular. Bir kere olsun ben onların ayağına gitmedim. Hemen hemen her gün işten çıkışımı beni beklediler ve bana ısrarla önceden hazırladıkları tuzak sorular sordular. Başıma bela oldular, nere gitsem önüme çıktılar...

Muhbir ve tertipçilerimin aleyhime tanıklık yapacak olmalarını kabul etmiyorum. Bunlar hiçbir zaman benim hakkımda tanıklık yapamazlar. Çünkü bunlar kışkırtıcı ajanlık (provokatörlük) yapmışlardır. Bu nedenle şahadetleri kabule şayan değildir.

Ayrıca bunlar benim hasmım sayılır. Gazetelerinde yazdıkları şu yazılar bunların bana olan düşmanlıklarını, kin ve nefretlerini, açıkça göstermektedir:

Yeni Ülkü gazetesi: 25 Şubat 1962. 1. sayfa, 2. sütun:

“İFŞA EDİYORUZ” başlıklı yazının 10. satırı: “... Emin kılıç Kale ve şakirtlerinin mahremiyetlerine kadar nüfuz etmiş olan idealist gençler anlatıyor...”

Bu açıklamaları gösteriyor ki bunlar bizim derslerimize Emniyet görevlisi olarak gelmişlerdir. Bu da gösteriyor ki bize karşı kurulan bir tertiple

karşı karşıyayız. Bu nedenle propaganda yaptığımız iddiası gerçek olamaz.

Şimdi de şu satırlara bakalım: Yeni Ülkü gazetesi: 27 Şubat 1962. 3. sayfa “Emin Kılıç Kale İfşaatı” başlıklı yazının 6. sütun 5. satırı:

“Emin Kılıç Kale ve çırakları arasına yıllarca önce hususi surette girmiş olan idealist gençler anlatıyor...”

Bu satırlardan da anlaşıldığı üzere bunlar art niyetle toplantılarımıza katılarak bizlere tuzak sorular sormuşlardır. Amaçları bizi susturmaktır. Oysa ülkemizde anlatım özgürlüğü, dini ve vicdan özgürlüğü vardır...

Benim kendilerinin ayağına gitmediğim, propaganda yapmadığım; düzenlenen bir tertibe kurban olduğum **BANT OLAYI** ile daha iyi anlaşılacaktır.

Bu bant olayı akıllara durgunluk verecek bir sinsilik örneğidir. İnsanlıktan bir parça nasibi olan bir kişinin böyle bir işe girişmesine olanak yoktur. Bunu ne Mecusi yapar, ne Putperest yapar...

Hele Milliyetçilikten, Mukaddesatçılıktan söz eden kişilere böyle bir kalleşliği yakıştıramıyorum.

Bunu yapsa yapsa insan görünümlü şeytanlar yapar...

Bir insan ne denli alçalmalı ki teyzesi oğlunu (Necdet Sevinç benim teyzem oğludur) evine çağıra ve ona tuzak sorular sorarak konuşmalarımı yan odada bulan emniyet grevli tarafından banta aldıra... Sonra da aleyhime yazılar yaza ve üstelik bir de tanıklık yapmaya kalka...

Bu tür davranışlar; ne insanlığa, ne Türklüğe, ne de Müslümanlığa yaraşır. Bu tür işleri ancak ve ancak fikren ve ruhen gelişmemiş ruh sağlığı yerinde olmayan kişiler yapar.

Emniyette ifademi alan polisler; yaptığım propagandanın banda alındığı belirtildi. Yani suçumu inkâr etmenin bir işe yaramayacağını söylediler

Konuşmalarımın nerede ne zaman banda alındığını bilmememe karşın,

“Getirin bu bandı, birlikte dinleyelim...” deyince donup kaldılar. Çünkü ben konuşmalarım da; bunlara, suç konusu olacak bir tek sözcük etmemiştim...

Sonra bant olayını hatırladım. Konuşmalarım banda, alınsa alınsa, teyzemlerin evinde alınabilirdi. Çünkü 1961 yılı Eylül ayının ilk haftasında teyzem oğlu Necdet Sevinç, ben işte iken, bizim eve gelerek, eşime:

“Yenge, anneannemiz yarın bize geliyor; söyleyin Hayri ağabeyime de bize gelsin. Anneannem çoktandır Hayri’yi göremiyorum, size gelsin de göreyim diyor...”

Ardından da eşimi sıkı sıkıya tembihlemiş:

“- Aman Hayri ağabeyime söylemeyi unutma ha! Yoksa anneannem yaşlı halinde boşa yorulmuş olur. Yarın kendisini bizim evde bekliyoruz. Muhakkak gelsin...”

Beni çağırın anneannemdi. Benim de kendisini göreceğim gelmişti. Gerçekten de kendisi ile çoktan beri görüşmemiştik...

Akşam eve geldiğin de eşim bana Necdet Sevinç’in, evimize gelerek, söylediklerini aktardı ve ekledi:

“- Dikkat et Hayri, ben bu teyzen oğlunun sözlerinden kuşkulandım. Aman dikkat sana bir kötülük yapmasın...”

Kadınların önsezisi kuvvetli olur ya... Kadıncağız haklı imiş...

Ertesi gün teyzemlerin evine gittim. Beni kapıda Necdet Sevinç karşıladı. Evde kendisinden başka kimse yoktu. Caddeye bakan pencereler kapatılmıştı. Sonradan anladım ki pencerelerin sıkı sıkıya kapatılmasının nedeni; dışarıdan araba ve motor seslerinin gelmesini önlemekmiş. Çünkü söyleyeceklerim yan odada konuşlanmış olan sivil polislerce banda alınacaktı.

Diğer odaların kapısı da sıkı sıkıya kapatılmıştı. Sivil polislerin amacı konuşmalarımın banda temiz olarak alması imiş. Sesimi alacak olan alıcı mikrofon da oturacağım koltuğun altına yerleştirilmiş...

Necdet Sevinç beni yapmacık bir sevgi gösterisiyle kapıda karşıladı. Mikrofon yerleştirilmiş koltuğunu da göstererek:

“- Şöyle buyurun!” dedi...

“- Niçin evde kimse yok, teyzem nerede?”

“- Komşuya gitti, şimdi gelir...”

“- Hani anneannem gelecekti?”

“- Yaşlıdır, gecikmiş olabilir, belki de Güllü Saitlerdedir...” demişti.

Güllü Sait dediği anne annemin kardeşi idi. Bizim annelerimizin de dayısı... Benim Güllü Sait'lere gitmeyeceğimi bilen teyzem oğlu evlerinde oturarak anneannemi beklememi sağlamıştı.

Sonradan öğrendiğimize göre de annesini şöyle kandırmış:

“- Evde arkadaşlarımla edebiyat toplantısı yapacağız... Kız kardeşlerimi de alarak akrabalarından ya da komşulardan birine gidiniz!” demiş

Böylece bizim teyze oğlu evi boşaltıyor ve edebiyat toplantısı yapacağı arkadaşlarını, yani sivil polisleri, ellerindeki ses alma makinesi ile bir odaya yerleştiriyor ve benim oturacağım koltuğun altına da bir mikrofon koyuyor...

Böylece konuşmalarım yan odadaki polisler tarafından banda alınacaktı. Teyze oğlu dediğin de böyle olurdu...

Bu buluşmamızdan on-on beş gün önce de teyzem oğlu Necdet Sevinç,

27 Mayıs ve Yassı ada duruşmaları hakkında:

“Milli Birlik Komitesin haksızlık etmektedir. Tarafsız davranmamaktadır. Demokrat Parti yöneticilerini yargılattığı gibi Cumhuriyet Halk Partisi yöneticilerini de yargılaması gerekir; çünkü: Cumhuriyet Halk Partisi, Demokrat Parti'den, İsmet İnönü'nü de Menderesten daha fazla kötülük yapmıştır bu memlekete.

Son Havadis gazetesi, Toprak Dergisi gibi milliyetçi ve mukaddesatçı yayınlardan başka bütün diğer gazetelerin kökü dışarıda ve komünist eğilimlidir...”

“O kadar da değil; 27 Mayıs'tan yana yayın yapan dergi ve gazetelere iftira ediyorsun. Cumhuriyet, Milliyet, Ulus ve Vatan gazeteleri ile Türk Dili Dergisi ile Varlık Dergisinin neresi komünist? Bu Gazete ve Dergilerde yazan yazarların kökü nasıl dışarıda olabilir? Biraz insaf!”

Bu konuşmaları eski Halkevi, şimdiki Öğretmen Okulu binası önünden Kırkayak'a doğru çıkarken yapmıştık.

Millî Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan klasikler de kendisine göre komünist eğilimli olduğu için okunmaması gereken kitaplardı.

Bu çocuğu bu duruma kimler getirmişti. 0, 27 Mayıs'ı destekleyen yayınları komünist olarak suçlarken ben düşünüyordum: "Memlekette Cumhuriyet aleyhine nasıl çalışmalar yapılıyor ki; devletin resmî okulunda okuyan bu on sekizinde ki genç, memlekete bu değin hizmeti geçen İnönü ile Cumhuriyet Halk Partisi'ne ve de 27 Mayıs devrimine böylesine kin duyabiliyordu..."

Lise öğrenimi gören on sekizinde bir gencin İnönü'ye ve dolayısıyla CHP'sine bu denli kin duyması beni düşündürüyordu. İnönü'yü, Menderes'ten; CHP'yi, DP'den daha suçlu görüyordu. Böyle yetişen bir genç yarın elde ettiği diploması ile memleketin başına bela olacaktı.

Onun bu sözlerini dinlerken içimden gülmek geliyordu. Bazen gülüyordum da...

Kendisine

"Senin bu Komünist dediğin gazeteler Menderes iktidarına karşı nasıl muhalefet yaptığını görmedin mi? Demokrat Parti iktidarının yaptığı yolsuzluklar hakkında az mı yayın yaptılar... Onlar, Cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkan yurtseverlerdir... Hepsi de CHP'nin altı okunda belirtildiği gibi devrimci, devletçi, halkçı ve laik kişilerdir..."

Sözümü keserek:

“Bu senin CHP ve CHP’li dediklerinin hepsi; Fakir Baykurt da, Mahmut Makal da, Çetin Altan da, Aziz Nesin de, Şükrü Koç da ve benzerleri de komünist uşağı, satılmıştır. Hepsinin de kökü dışarıdadır. Bunlardan memlekete hayır gelmez...”

“Ama bunlar ilerici, sosyal demokrat, sosyalist!”

Sözlerimi keserek:

“Sosyalizm eşittir komünizm!” deyince donup kaldım.

“Komünist mominist. Bunlar Gaziantep’e gelseler; bunları yoruluncaya kadar sırtımda taşıyım...”

Tezdem oğlu bu sözlerim üzerine şaşırılmıştı ve şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Anlaşılan bu sözlerimi benim komünistliğime yorumlamıştı.

Ben başka dünyanın, tezdem oğlu ise bu ise başka dünyanın adamı idi...

Bende cehalet, ve kendimi kanıtlamak düşüncesi var ya; başladım görüşlerimi açıklamaya...

“Komünizmi önlemenin tek yolu sosyal adalet ve demokratik sosyalizmdir.”

Bu çıkışım üzerine tezdem oğlu durup yüzüme baktı. Sözlerimi komünistliğime kanıt sayıyordu.

Artık ne desem inanmıyordu. Ben komünist olmadığımı kanıtlama çabası gösterdikçe; o benim yalan söylediğimi, asıl düşüncemi gizlediğimi sanıyordu...

Ne desem boştu. Demokratik sosyalizmin

komünistlik olduğunu yineleyip duran bu gence ne anlatabilirdim ki...

Bu konuşmamızdan bir kaç gün sonra, 2 Eylül 1961 tarihli Milliyet gazetesinde, Abdi İpekçi'nin: **“Bir Devri-Alemin İntibaları”** adlı röportaj yazısının son kısmı olan: **“Yegane Kurtuluş Yolu Sosyalizm”** başlıklı yazıya rastladım.

Bu yazıda, sosyalizm ile toplumsal adaletin komünizmi önleyeceğine, bu kavramların komünistlik sayılmayacağına, bu yöntemin Avrupa'da birçok uluslarının yaşam standardını yükselttiğine değiniliyordu.

Bu yazı, görüşlerimi doğrulayan açıklamalar yapıyordu. Bu yazıyı, “Demokratik sosyalizm de, toplumsal adalet de eşittir komünizm!” diye direnen Necdet Sevinç'e okursam, kuşkulu bakışlarından kurtulacağımı sanmıştım. Bu düşüncelerle, hazır gitmişken bu yazıyı da kendisine okuyayım dedim.

Evlerinde oturup anneannemi beklerken aramızda da konuşmalar oluyordu. Teyzem oğlu:

“Demokratik sosyalizm eşittir komünizm” diye söze başladı.

Böyle deyince, ben de, sözünü ettiğim Milliyet gazetesini cebimden çıkardım:

“Yegâne kurtuluş yolu Sosyalizm” başlıklı yazıyı göstererek

“Al şu yazıyı sen oku, ben dinleyeyim!” demiştim.

Ama bir türlü okuyamıyordu. Dili damağı doluşuyordu. Kekeleyip duruyordu. Yüzü gözü morardı, mosmor oldu... Şu feleğin işine bak!. Eşti-

ği kuyuya kendisi düşüyordu. Benim konuşmamı teybe aldırarak isterken kendisinin sesi teybe alınıyordu içerdeki polislerce...

Yapılan plana göre yazıyı benim okumam gerekiyordu. Çünkü konuşmalarım ve okumalarım yan odada görevli polislerce teybe alınacaktı. Oysa yazıyı, ben kendisine “Al, sen oku!” dediğim için plan bozuluyordu. O istiyordu ki ben okuyayım da benim okumam teybe alınsın.

Bunun üzerine:

“Bir de lise öğrencisisin! İki satırlık yazıyı bile okuyamıyorsun, iki kelimeyi bir araya getiremiyorsun. Ver ben okuyayım sen de gör!” dedim.

Milliyet gazetesini elinden alıp ben okumaya başladım. Böyle deyince sevindiği gözlerinden belli olmuştu. Çünkü plan yeniden işlemeye başlamıştı.

Okuduğum makalede komünistliği önlemenin tek yolunun demokratik sosyalizm olduğu anlatılıyordu. Başta İnönü olmak üzere Turan Fevzioğlu, Bülent Ecevit ve CHP’li büyüklerin komünizmi önlemek için toplumsal adalet yoluna gittikleri anlatılıyordu.

Makaleyi okurken arada bir durarak kültürümün el verdiği oranda açıklamalarda bulunarak; yurttaş çoğunluğunun yoksul ve perişan olduğunu, yoksul yurttaşların yaşam standartlarının yükseltilmesini, hiç olmazsa çocuklarını okutabilecek kadar bir gelirlerinin olması gerektiğini de dile getiriyordum.

Teyzem oğlu ise mutluluktan dört köşe olmuştu. Tuzak tam istediği gibi gidiyordu. Sözlerim yan

odada oturan polislerce teybe alınıyordu. Bunu bildiği için bana tuzak sorular sormaya başlamıştı:

“İnönü bu kadar iyi adammış da niçin Atatürk onu son günlerinde Başbakanlıktan uzaklaştırıp yerine Celal Bayar’ı Başbakanlığa atadı? İnönü iyi bir adam olsaydı; Atatürk, yerine Celal Bayar’ı atar mıydı?”

“Atatürk İnönü’yü kovmadı. Atatürk’le İnönü’nü birbirini severdi. Atatürk, sohbet sofralarında dalkavuklar arasında kaldı. İnönü de Atatürk’ü dalkavuklar arasından çekip çıkarmaya çalıştı, başaramayınca da istifa etti...”

Teyzem oğlu konuyu değiştirdi. Amacı ağızımdan suça konu olacak sözler almaktı.

Durup dururken Muaviye hakkındaki görüşümü sordu:

“Muaviye hakkında ne düşünüyorsun?”

“Muaviye, dini siyasete alet etmekle İslamiyet’e en büyük kötülüğü yapmıştır!” dedikten sonra bazı örnekler verdim.

Bu ve diğer konuşmalarım şu an Mahkeme dosyasında bulunan banttadır. Bant dinlenildiğinde sözlerimin doğruluğu anlaşılacaktır.

Mahkemeniz dosyasında bulunan teyp dinlenildiğinde benim; Demokrasi’den, Laiklikten, özgürlük içinde kalkınmadan yana olduğum, ayrıca Atatürk ve İnönü’nün lehinde konuşmalar yaptığım, bu ikisinin ülkemize yaptıkları hizmetleri sayıp döktüğüm, dahası komünizm lehine propaganda yapmak şöyle dursun komünizm aleyhinde konuştuğum ve demokratik sosyalizmi savunduğum görülecektir.

Polislerin yan odada konuşmalarımı teybe alırken; ben, Necdet Sevinç'in bütün sorularına özdenlikle yanıt vermiştim. Meğer tüm bu konuşmalarım diğer odada bulunan görevlilerce teybe alınmış. Teyzem oğlu Necdet Sevinç'in gazeteyi okurken dilinin tutulması, kıpkırmızı olması, kekeleyesi, renkten renge girmesinin nedeni ise; benim değil, kendisinin demokratik sosyalizm lehine yaptığı konuşmalarının teybe alınması imiş. Bilindiği gibi bu kafadakilere göre demokratik sosyalizm de komünistlik sayılıyor ya...

Demokratik sosyalizm konusunun teybe, benim ağzımdan değil de kendi ağzından geçmesi, bütün planlarını alt üst ediyordu. Bu olacak iş miydi? Neyse okuyamayınca elinden alarak ben okuyunca yüreğine serinlik gelmiş derin bir nefes almıştı. Plan, planlandığı biçimde yeniden çalışmaya başlamıştı.

Akşam - sabah milliyetçilik, türkçülük, mukad-desatçılık savında bulunan soylu bir aileden geldiğini söyleyen teyzem oğlu; beni, "Anneannem, bizim evde seni bekliyor!" diye evine çağırmış, beni konuşturarak konuşmalarımı banda aldirtmiş ve böylece benim komünistliğimi kanıtlamış oluyordu. Doğrusu teyze oğlu dediğin de böyle olurdu... Teyzem oğlunun benim kendisine duyduğum sevgiyi böylesine sömüreceğini ve beni kendi kaprislerine alet edeceğini hiç mi hiç ummuyordum.

Teyzem oğlu, bana kurduğu bu komplo ile beni komünist diye yakalattıracak; sonra da gerici gazetelerde resimlerini bastırarak bir komünist yuvasını ortaya çıkaran idealist kahraman genç diye kendinden söz ettirecekti.

Teyzem oğlu, sağcı Millî Yol adındaki İnönü düşmanı haftalık bir derginin Gaziantep özel muhabiri idi. Üç Hoparlörlü imam Zekeriya Beyaz da hocası idi. Bana kurduğu bu komplo ile eğer beni tutuklattırarak hapse attırmış olsalardı Milli Yol ve Milli Yol benzeri dergilerde adı geçecek, resimleri basılacak, günün kahramanı olacaktı... Umduğu bu idi. Böyle olduğu teyzem oğlunun annesine söylediği şu sözlerinden açıkça anlaşılmalıdır.

Gerek beni eve çağırıp “Edebiyat Toplantısı(!)” düzenlerken ve gerekse diğer davranışlarından işkillenen teyzem kendisine:

“Oğlum sen bir dolap çeviriyorsun ama Allah sonunu hayır eyleye!” dediğinde Necdet Sevinç annesine:

“Sabırlı ol anne!. Yakın bir gelecekte oğlunla iftihar edeceksin!” diyerek annesini bile umutlandırmıştı...

Emniyette ifade verirken birtakım gençler hükümet konağı önünde bir takım gençler toplanıyordu. Sonradan anladım ki bunun nedeni tutuklandığım takdirde “Kahrolsun komünistler!.” diye gösteri yapacaklarmış... .

“Kahrolsun komünizm! Kahrolsun solcular! Kahrolsun dinsizler, imansızlar, masonlar! Yaşasın milliyetçilik mukaddesatçılık!” diyerek benim tutuklanarak cezaevine gönderilmemi kutlayacaklarmış...

Daha sı: “İnönü istifa!” diye bağırıp çağıracaklarmış.

Bereket Valilik izin vermemiş. Yoksa Tutuklanıp tutuklanmadığıma bakmadan yine de hoplayıp zıplayacaklarmış.

Şeytanın aklına gelir mi bu değin ince hesaplar? Ne yazık ki umduğunu bulamayan bu akli-eveller hüsrana uğramışlardı. Ben tutuklanmayınca, bizim Antep'te çok kullanılan deyimi ile, "kane" olmuşlardı.

Evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Evdeki hesap çarşıya uymayınca hırslarından kudurmuşlardı. Mahkemeyi etkilemek için gazetelerinde:

"Dinsiz, imansız, Allahsız, Türklük ve mukad-desat düşmanı, komünist Hayri Balta!" diye manşetler atarak aleyhimde sürekli yazılar yazmışlardı.

"Hayri Balta: 'Miden alırsa annen de helal!' diye iftiralar atmışlardı.

Hayri Balta öylesine Atatürk düşmanı ki: "Atatürk'e bile dil uzattı..." diye yazıyorlardı... .

Hayri Balta komünist ki: "Nazım Hikmet, Aziz Nesin Antep'e gelse yoruluncaya değin sırtımda taşıyırım!" diyorlardı.

Bereket Gaziantep Cumhuriyet Savcılığı bu yayınlarını durdurdu. Çünkü sürmekte olan bir dava vardı ve bunlar davayı etkilemek içi bana iftira atıyorlar ve de hakaret ediyorlardı.

Ne var ki konuşmalarım bunları yalanlayacaktır. Bu banttan iyi beni aklayacak bir kanıt olamazdı. Bu banttaki konuşmalarım beni aklayacaktır. Beni; bu, muhbir ve tertipçilerin yalan ve iftiralarından koruyacak olan bu bant aynı zamanda kendilerinin ne anlayışta olduklarını da ortaya koyacaktır.

Hem muhbir ve tertipçilerim olan, hem de aleyhime tanıklık yapacak olan bu çocukların çok

güvendikleri ve her fırsatta ileri sürdükleri en kuvvetli kanıtları bu banttır. Kim benim lehimde bir söz söylese hemen bu banttan söz ederek lehime konuşanları hemen susturuyorlardı. Dediğim gibi beni kurtaracak olan bu banttır...

Yeni Ülkü gazetesinin 22 Şubat 1962 günlü nüshasının 4. Sayfasında Necdet Sevinç imzalı ve: **“Zaruri Bir Cevap”** başlıklı yazının 2. Sütun 1. Satırına bir göz atarsak bu bantta ne denli güvendikleri anlaşılır. Sanki beni cezalandırmaya yeter sözlerin hepsi bu bantta vardır.

Şimdi teyzem oğlu Necdet Sevinç'in yukarıda belirttiğim gazetede yayınlanan şu yazısına bakalım:

“... Ben burada kaydettiğim her cümleyi ispat etmeye hazırım. Hem de bantla, diktafonla, ses alma makinesiyle.”

Ellerindeki bu banda göre çok şeyler söylemiş olmalıyım ki, bunlar bu değin güvenle komünistliğimi ileri sürebiliyorlardı. Davamız, daha ilk sorgu aşamasında iken beni kamuoyuna kötü göstermek ve yargıyı etkilemek için ne mümkünse yapıyorlardı. Allah böyle teyze oğlunu kimseye musallat etmesin...

Bu değin güvendikleri bu bant getirtirilerek huzurunuzda dinletilsin. Bantta komünizmi öven, komünizm propagandası yapan bir tek kelime rastlanırsa ben en ağır şekilde cezalandırılmaya razıyım.

Palavradan ne çıkar. İnsan bir şey ileri sürerken elinde doyurucu bir kanıt olmalı. Eğer varsa ellerinde öyle her cümlemi kanıtlayacak bir kanıt; gösterebilirler de görelim...

Söylediklerinde özden iseler ellerinde olduğunu ileri sürdükleri belgelerden yalnız birini; evet, yalnız birini mahkemenize sunarak komünistliğimi kanıtlasınlar...

Ellerinde; ısrarla istemeleri üzerine kendilerine vermiş olduğum gazete, dergi ve kitaplar var. Bu yayınlar içinde bile komünistliğimi belgeleyecek bir tek kelime gösterebilirlerse tüm savlarımdan vazgeçerim. Kaldı ki verdiğin bu yayınlar yasaklanmış yayınlardan bile değil...

Ne çıkar yalan yere tanıklık yapmaktan? Ne çıkar kara çalmaktan? Ne çıkar: **“Ben burada kaydettiğim her cümleyi ispat etmeye hazırım. Hem de bantla, diktafonla, ses alma makinesiyle!”** diye palavra atmaktan.

Yalnız şu bir tek şeyi üç tane imiş gibi göstermeleri, palavra atmakta olduklarını göstermeye yeter de artar bile: **“Hem de bantla, hem diktafonla, hem ses alma makinesiyle!”** Bu üç kavram da aynı nesne değil mi?...

Sözünü ettikleri bant budur işte.

Bunlar beni evlerine çağırtmışlar. Konuşmalarımı banda almak için tuzak kurmuşlar, ağızımdan laf almak için tuzak sorular sormuşlar; yani, bana komplo kurmuşlardır. Sonra da kalkıp “Komünizm propagandası yapıyor!” diye aleyhimde tanıklık etmeye kalkmışlardır.

Böylece komünist olmadığımı bile bile, salt şöhret kazanmak için bana iftira atmışlardır. Fotoğraflarının “Bir komünist yuvasını ortaya çıkaran idealist gençler!” diye gerici gazetelerde çıkması için çok saf olan beni oltalarına takmışlardır.

Bunlar, bu aşığı benim komünist olmadığımı bildikleri halde yaptılar. Çünkü ki benim komünist olmadığımı, propaganda yapmadığımı ve yapmayacağımı çok iyi biliyorlardı. Kaç kere söylemişim kendilerine: “Ben komünist değilim!” diye.

Hele propaganda kavramı hakkında az şeyler mi söylemişim. Bir keresinde söz verdiği halde buluşmaya gelmeyen Bekir Kaynak’a:

“Niçin gelmediğini” sorduğumda: “0 saatte bir nurcu ile atıştığını, parkta onu aydınlatmaya çalıştığını” söyleyince kendisine:

“-Yok, biz propagandacı değiliz Kimsenin düşünce ve inanç özgürlüğüne karışmayız. Ancak bize gelinir, bizden sorulur, işte o zaman biz bildiğimizi, ne pahasına olursa olsun söyleriz. Felsefemizin direği budur. Muhakkak bize sorulacak, sorularına yanıt istenecek... Bak ben size söylüyorsam, sorularınızı yanıtlıyorsam, sizlerle konuşuyorsam sizlerin bana gelip sorduğu içindir. Siz soruyorsunuz ben de yanıtlıyorum.

Benim felsefeme göre iki kişi bir araya gelince ikiden biri öğreten, diğeri öğrenen olur. Böyle olmayan konuşmalar eğlencedir, dedikodudur. Yapıcı değil, yıkıcıdır.

Şimdi benim sizlerden öğrenecek bir şeyim yok. Ama sizin benden öğrenecek bir şeyiniz varsa gelir, bana sorarsınız. Ben de bildiğimi söyleyirim. Ama sorunuzun yanıtını ister beğenir ister beğenmezsiniz. Evet, hoşunuza gitmeyecek yanıtlar verebilirim; ama vebali sizin boynunuzadır. Çünkü soruyu soran sizsiniz...

Beğenmediğiniz şekilde yanıtlamamın nede-

ni, sizin sorunuzdur. Baktınız, yanıtlarımı beğenmiyorsunuz; bir daha da gelmezsiniz. Ben de size, niçin gelmiyorsunuz dersem; bana ne dersenez deyin...” demiştim.

Bu konuşmalarımı ses çıkarmadan dinliyorlardı. Öyle ki biraz sonra:

“Peki sen fikirlerini bu değin beğeniyorsun da niçin bunun propagandasını yapıp daha çok insana yararlı olmuyorsun?”

Bunun üzerine kendilerine şöyle demiştim:

“Bence kendi düşünce ve inancının doğruluğuna inanan ve yapıcılığına güvenen kimse; kendisinden sorulmadığı sürece kimseye söz söylemez. Herkesin davranışına ve düşüncesine saygı duyar...”

Bu konuşmaları yaparken tam Zümrüt otelinin karşısında bulunuyorduk. Ben berberin önünde durarak:

“Bakın bu berber ustası her sabah işe geldiğinde dükkânının önünü süpürerek sağındaki otelle solundaki tatlıcıya: ‘Siz de iş yerlerinizin önünü süpürün!’ demezse kimseye karışmamış sayılır.

Şimdi bu berber her gün kendi işyerinin önünü temizlerse sağındaki ve solundaki işyerlerinin sahiplerine karışmazsa; sağındaki ve solundaki işyeri sahipleri ne değin vurdumduymaz olmalı ki berberin bu yol gösterici davranışını görmezden gele...

İşte bunun gibi ben davranışımı düzeltirsem; bu davranışım, herkese ışık olacaktır. Böyle olunca propaganda yapmanın ne gereği kalır? Kendi düşünce ve davranışlarının üstünlüğüne güvene-

meyenlerdir ki, sağda solda propaganda yapar.

Bir düşünür 'Herkes kendi konutunun önünü temizlerse tüm kent temiz olur!' demiştir. Bu örnekleri size felsefemde propaganda yapmak olmadığını belirtmek amacı ile söylüyorum..."

Bu konuşmalarım üzerine:

"- Böylesine bir mantık yürüten birini ilk defa görüyoruz!" diyerek akıllarınca beni gaza getirerek söyletmeye çalışacaklardı.

Ancak, bana: Dr. Emin Kılıç Kale'nin etkisi katlında kalmış acınacak bir meczupmuşum gibi baktıklarını hissediyordum...

Bu çocukların anlatımlarına dayanan savcılık makamı ise iddianamesinde: **"Fırsat buldukça ve muhtelif zamanlarda etrafına topladığı şahıslara komünistliğin iyi bir idare olduğunu ve refahın orada bulunduğu bahisle komünistlik propagandası yapmaktadır... 12.5.1962"** diye beni suçlamaktadır.

Savcılık makamının savı, aynı zamanda muhbir ve tertipçilerin olan bu çocukların anlatımına dayanmaktadır. Bu çocukların söyledikleri ise baştanbaşa yalan ve uydurmadır. Ne komünistliğin iyi bir yönetim olduğunu söyledim; ne de, refah ve mutluluğun orada bulunduğunu...

Komünist olsam komünist olduğumu söylemekten çekinmem; çünkü suç olan komünist olmak değil; suç olan, komünistliğin propagandasını yapmaktır. Komünistlik propagandası yapmadığıma göre korkacak bir durumum da yoktur. Ben bu çocuklara ve yeri düştüğünde herkese komünizmi bilmediğimi çok kere söylemişimdir. Öyle ki

komünizmin otoriter bir yönetim olduğunu; böyle bir yönetimin de insan yaratılışına aykırı olduğunu söylemişimdir. Bir insan bilmediği, korktuğu bir yönetimin propagandasını nasıl yapar.

Ben kimseyi başıma toplamış değilim. Komünist olsam, propagandasını yapsam beni sıkıştırmadan olduğu gibi söylerim. 1. Şubede vermiş olduğum ifadem gözden geçirilirse, eğer komünist olsam, komünistliği reddetmeyecek bir yapıda, karakterde, olduğum anlaşılır.

Ne demiştik? Propaganda yapan bir adam; propaganda yapacağı adamların ayağına gider. Oysa ben bir kere olsun bu çocukların ne işyerine, ne de evlerine gitmişimdir. Ne var ki bunlar ben işe giderken, ben işimde çalışırken, ben evime giderken, ben evden gelirken hep yolumu kesmişlerdir. Önümü kestiklerinde de bana hep tuzak sorular sormuşlardır. Ben de bildiğim gibi, düşündüğüm gibi, inandığım gibi bildiklerimi söylemişimdir.

Her zaman beni izlediler ve önüme çıktılar, yolumu kestiler... Büyük bir küstahlıkla benden düşünce ve kanaatlerimi sordular. Hâlâ yanarım; ben bunları yanıma geldiklerinde niçin tokatlayıp kovmadım diye. Bilseydim art niyetli olduklarını neler neler söylemezdim kendilerine...

Ne var ki ben bildiklerimi bendeki bir saplantı gereğince söylemekten çekinmedim... Bunun nedeni belki di İncil'deki şu ayet olsa gerektir: **“Ve her kim seni bir mil gitmeye zorlarsa, onunla iki mil git. Senden dileyene ver ve senden ödünç isteyene yüz çevirme...”** (İncil. Matta. 5/41)

Onlara kuzu kuzu yanıt vermemin, hiçbir sorularını reddetmememin nedeni dediğim gibi bu ayettir. O zamanlar Kuran ve İncil kitapları üzerinde araştırma yapardım; yaşamımı da bu kitaplardaki batınî düşüncelere göre yönlendirirdim. Korkacak bir durum olmadığı için de sordukları bütün sorulara bilgiçlik taslayarak yanıt vermekten de büyük bir zevk duyardım. Serde cehalet var ya!.

Aslında benim uymam gereken ayet şu olmalıydı: **“Mukaddes olanı köpeklere vermeyin. Domuzların önüne incilerinizi atmayın. Atmayın ki onları ayakları altında çiğnemesinler ve dönüp sizi parçalamasınlar!”** (İncil. Matta. 7/6)

Ne var ki uymam gereken bu ayete uymadım. Bunun nedeni de cehaletimin koyuluğundan onlara bir şeyler anlatmakla kendimi bir şey sanmamdır...

Onlar ise tam bu ayette belirtildiği gibi mukaddes olanı kötüye kullandılar ve üstelik dönüp beni parçaladılar. Tam kendilerine yakışanı yaptılar. İnsan teyzesi oğluna böyle yapar mı?

Neyse gelelim asıl konumuza. Her konuşmamızda ben kendilerine düşünce ve davranışlarımı beğenip beğenmemekte bağımsız olduklarını söylemekten de çekinmezdim. Düşüncelerimi kabul etmek gibi bir zorunlulukları olmadığını sık sık yinelerdim.

Bütün bunların yanında şu görüşümü de kendilerine sık sık anlatırdım: Kendiliğimden kimseye bir şey söylememin mümkün olmadığını, sorulmadan söylemeyeceğimi, herkesin düşünce ve inan-

cına saygım olduğunu anlatırdım.

Düşünce ve kanatlarımı kabul etmek zorunda olmadıklarını da sık sık yinelerdim. Benim düşünce ve inanışım böyle; “İster kabul edin, ister kabul etmeyin beni ilgilendirmez!” demeyi de ihmal etmezdim.

Yine sık sık: “Ne sizler kendi düşünce ve davranışlarınızı bana, ne de ben size kabul ettirmeye çalışmalıyım...” derdim. Daha ne demeliydim?

Bu düşüncelerime referans olarak da Kuran’daki şu ayeti gösterir ve kendilerine: “**Si-zin dininiz size, benim dinim de bana.**” (K. 109. Süre) diyen Kâfirûn süresini okurdum. Bu şekilde anlaşmıştık. Kimse kimseye kızmayacak herkes inandığı gibi konuşacaktı...

Kendileri her fırsatta İnönü’ye; “İtönü”, “Koca papaz”, “Koca münafık”, “Hırs-ı piri” ve buna benzer ağza alınmayacak sözlerle küfredecek değin ağzı bozuk kimselerdi. Böylece beni tahrik edeceklerini sanırlardı. Ben ise hiç kızmaz; böyle aşağılık sözlerin milliyetçilik ve mukaddesatçılığa yakışmayacağını anlatır dururdum.

Kendilerine: “Yapmayın böyle, İnönü küfür edilecek adam değildir!” dediğimde gülüşürlerdi... Ne boş bir çaba...

Bunlar; şeriatçı ve aynı zamanda da ırkçı idiler. Bayar ve Menderes’e övgüler düzerlerdi. 27 Mayısçılara, Gürsele, Başol’a sonsuz kin duyarlardı.

Bunlar; Serdengeçti, Toprak, Yeni İstiklâl, Yeni İstanbul gibi CHP düşmanlığı ile tanınan yayınların devamlı okuyucuları olup bu yayınlardan bazılarında yazı ve şiirleri çıkardı.

Bunlar bir şeyler yapmış olmak için can atan çocuklardır. Kendilerini milliyetçi ve mukaddesatçı olarak kanıtlamak istiyorlardı. Bu amaçlarına ulaşmak için de beni kullanıyorlardı. Bu sözlerimin doğruluğu 13 Nisan 1962 tarihli ve 12 sayılı Milli Yol dergisinin 4. sayfasından alınan şu satırlar okunduğunda anlaşılacaktır.

Haberi olduğu gibi aktarıyorum. Bu haberi okuyunca kışkırtıcı ajanların ve de muhbir ve tertipçilerin zihniyetini de görmüş olacağız. Adı geçen haberi olduğu gibi aktarıyorum.

Haberin başlığı:

“PERİ DERGİSİ YAKILDI”

Gaziantep – Cevat Güralp.

7.4.1962 Cumartesi günü saat 13,30 sıralarından bir seks yayını olan Peri mecmuası gençlik tarafından ayaklar altında çiğnenecek Maarif caddesinde yakılmıştır. Sonra da mecmua'nın satıldığı gazete bayii “Peri” yi satmaması için ikaz edilmiştir. Hadiseye önyak olan lise talebelerinden Necdet Sevinç, Bekir Kaynak, Cevat Eralp'ın Emniyet tarafından, 1. Şubede, ifadeleri alındıktan sonra, bu hadisede, sadece vicdanlarının sesini dinleyerek hareket etmiş olan bu vatansever gençler serbest bırakılmışlardır.”

Haberde adı geçen üç kişi lehimde verilen kararda “muhbir ve tertipçi” olarak

Adları geçmektedir...

Millî Yol Dergisinden alınan yukarıdaki satır-

lar gösterir ki; Necdet Sevinç ve arkadaşları yasa-
ların yürürlükte olduğu bir ülkede yasa dışı çirkin
işler yapabilmekte, gazete bayiine saldırarak der-
gileri toplayıp yakabilmekte ve bunu da vatanse-
verlik adına yapmaktadırlar. Bu davranışları bile
bunların ne kafada olduklarını göstermeye yeter...

Bizler ki 27 Mayıs devrimini tasvip için kenti-
mizde düzenlenen gösteri yürüyüşlerinde; göğsü-
müzde ay yıldızlı bayrak, ellerimizde: "Egemenlik
kayıtsız şartsız ulusundur" yazılı dövizlerle marş-
lar söyleyerek sevinç gözyaşları dökerken, ken-
dilerini milliyetçi, vatansever göstermeye çalışan
Peri Dergisi yırtıcıları ortalıktan toz olmuşlardı.

Bu Peri Dergisi yırtıcılarına göre: 27 Mayıs-
çılar, dilde yenilikçiler, Köy Enstitülerinin açılma-
sını isteyenler, Atatürkçü ve laik öğretmenler...
CHP'liler hepsi hepsi komünistti... .

Bunlar; toplumsal adalet ve demokratik sos-
yalizm için eşittir komünizm derlerdi. Kendilerine
göre yalnız Toprak Dergisi yazarları, eski Son Ha-
vadis şimdiki Yeni İstanbul Gazetesi yazarları ile
eski demokratlar ve CHP'ye karşıt olanlar vatan-
severdi; 27 Mayıs devriminden yana olan basın,
sosyalistler, sosyal adalet isteyenler ise vatan ha-
ini idi...

Kendileri DP'li, ben CHP'li... Kendileri 26
Mayısçı, ben 27 Mayısçı... Kendileri Menderesçi,
ben İnönü'cü... Kendileri selâmünaleykümçü, ben
günaydınıcı... Kendileri kaderci, ben toplumsal
adaletçi. Bu karşılaştırmaları çoğalttıkça çoğalta-
biliriz.

Bir keresinde tam Maarif bahçesinin önünde

yine teyzem oğlunun Atatürk ilkelerine, CHP'ye ve İnönü'ye atıp tutmaları üzerine: "Ben, senin tam zıddı bir adamım!" demiştim.

Bir keresinde de Maarif kahvesi önünde Zekeriya Beyaz, yanıma gelerek, "Selamünaleyküm!" diye selam verdi.

Ben de kendisini "Günaydın!." diye selamlayınca bana:

"Sen Müslüman değil misin?" dedi...

Ben de kendisini:

"Bana ne Arap'ın Selamünaleykümünden. Ben Türk'üm, Günaydın derim. Hem sana ne benim Müslüman olup olmamamdan!." deyince öfkesinden ne yapacağını şaşırmişti...

Beni komünist olarak tutuklatmak isteyenlerin akıl hocası bu Zekeriya Beyaz'dı...

Beni komünistlikle jurnal eden bu çocuklarla konuşmaya başlayalı bir buçuk yılı geçti. Bu, bir buçuk yıl içinde; ya üç, ya da dört kere olmak üzere ve aynı zamanda konuyu da kendilerinin açması koşulu ile en az konuştuğumuz konu komünizmdi.

Bu konuşmalarımızda kendileri komünizmi bana övmüşler; benim de karşı çıkmam üzerine:

"Benim gerektiği kadar devrimci olmadığımı..." ileri sürerek beni aşağılayarak kışkırtmaya çalışmışlardı...

Söz de kendileri komünist oluyorlardı ve ben de gerici...

Öyle ki teyzem oğlu

"Sen komünist olamazsın!" diyerek karşımda gözyaşları bile dökmüştü. Siz şunun yaptığı iki yüzlülüğe bakın...

İstiyordu ki kendisini teselli etmek ve gönlünü almak üzere komünizm lehine açıklamalarda bulunayım. O da benim açık yanımı yakalamıştı. Ne yapayım yaratılış böyle; sinsi, kışkırtıcı... İki yüzlü...

Yine de ben ağlayıp sızlanmasına karşın, komünist olmadığımı söylemiştim ve komünizm'i reddedişimin nedenlerini açıklamıştım!

İşin en şaşılacak yönü şu ki: Her komünizmi kötüleyişimde üzölmüşler, bana küsmüşler, beni fikrî bakımdan yetersizlik içinde gördüklerini gösterir el ve kol hareketleri yapmışlardır.

Konuşmalarımız çoğunlukla Tanrı, Peygamber, din, töre, namus, iyilik, kötölük ve insanlık üstüne olurdu. Kaldı ki benim bu konulardan başka ilgi alanım da yoktu...

Kendilerine her buluşmamızda;

“İnsanı hayvanlıktan ayıran özelliğın sorumluluk duygusu olduğunu...” söyledim.

“Her şeyden önce, sorumluluk duygusu olan, olgun bir insan olmaya çalışalım...” derdim.

Bu konuşmalarımı bir düşünür gibi, bir felsefe öğretmeni gibi yapardım; ya da cehaletimden bana öyle gelirdi.

Yanıtlarımı çoğunlukla hiç itiraz etmeden dinlerlerdi. Amaçları beni ters köşeye yatırmaktı, açığa düşürmektir...

“Niçin itiraz etmiyorsunuz?” dediğimde:

“İtiraz edecek bir şey söylemiyorsunuz ki. Nesine itiraz edelim ...” derlerdi.

Bazen beni kışkırtırlardı:

“Daha, daha... Nen varsa, ne biliyorsan söy-

le... Bu konuşmaların bizlere çok basit geliyor!” diyerek konuşmalarımı küçümsediklerini, yetersiz bulduklarını belirtirlerdi.

Sözde kendileri benim bulunduğum fikrî seviyeyi geçmişlermiş gibi; burun kıvrarak, kaş göz ederek benimle alay ederlerdi. Amaçları beni tahrik ederek içimdekileri dökmemi sağlamaktı; oysa benim içim dışım birdi.

Gazetelerde İnönü'nün, Turan Feyzioğlu'nun, Bülent Ecevit'in toplumsal adalet üzerine bildirileri çıktığı sıralarda güncele uyararak; toplumsal adalet ve demokratik sosyalizm hakkında bildiklerimi anlatmamı rica ettiler. Kendilerinin bu konuda hiç bir şey bilmediklerini söylediler. Bu konuda kendilerini aydınlatırsam bundan kıvanç duyacaklarını anlattılar.

Bilgiç bilgiç bildiklerimi anlatırdım kendilerine... Bunları anlatırken de bir övünç payı çıkarırdım kendime... Ben ilkokul mezun; karşımdakiler ise Lise öğrencisi...

“Toplumsal adalet veya sosyalizm denilince usa, çok vergi az kazanç gelir. Devlet yurttaşlarından aldığı vergilerden başka gelirini artıracak işlere girer. Toprakları çok olan büyük toprak sahiplerinden bedeli karşılığında toprak satın alarak topraksız çiftçiye dağıtır. Onların teknik tarım yapmalarını sağlamak için öğretim evleri açar. Kooperatifler, kurarak iş gücünü birleştirdiği gibi satın alma gücünü de birleştirir. Kazancın artmasını, geçim şartlarının kolaylaşmasını sağlar. İşçinin hakkını işverene karşı korur. İşverenin, işçisini dilediği ücretle çalıştırmasını önler. İşçinin alacağı

en az ücreti kararlaştırır. Yurttaşların sağlıklarını, sakatlıklarını, yaşlılıklarını, çocuklarının eğitim ve öğretimini güvence altına alır.”

“Küçük esnafa el uzatır, para yardımı yapar, kurslar açarak meslekleri ile ilgili bilgiler öğretir. Anlayacağınız, devlet hiçbir yurttaşı kendi kaderi ile baş başa bırakmaz. Hepsini ilgilendirir. Tüm bunları çok partili demokratik bir ortam içinde, yurttaşın seçme ve seçilme hakkına; düşünce, kanaat ve vicdan özgürlüğüne saygı duyarak yapar.” yollu sözlerle bu konuda bildiklerimi anlatmaya çalıştım.

Bu konuşmalarımız arasında:

“Bizlere toplumsal adaletsizliklerle ilgili örnek gösterebilir misin? Toplumsal adaletsizlikleri gözlerimizle görmüş olmayı çok isterdik!” yollu sözlerle beni sağmaya çalışıyorlardı. Ben de coştukça coşar toplumsal adalet kavramını açıklamaya çalışırdım...

“Ooo! Binlerce, binlerce gösterebilirim. Yedi yaşında aylarca hamam yüzü görmeyen kalaycı çıraklığı, demirci çıraklığı, ekmekçi çıraklığı eden çocuk mu görmek istersiniz?”

Yetmişinde köyden göçmüş ak saçlı ninenin bostanlardan topladığı semiz otunu sokaklarda satarak geçinmek zorunda olduğunu mu, yoksa elli yıl mekik atıp, yaşlandıktan sonra, mekik atamayacak kadar güçsüz kalınca, geçimini sağlayabilmek için torunu yaşındaki kilimci kalfalarına masura saran ak sakallı dedeyi mi görmek istersiniz?” diye sıralar dururdum...

“Biraz daha açıkça söyler misin?” diye sözü mü keserlerdi.

“Olur” dedim. “Söylemeye ne hacet; gelin bu söylediklerimi sizlere göstereyim; gözlerinizle görün. Ama bu toplumsal dengesizlikleri görmezsiniz ki... İllâki biri kulağınızdan tutup sizlere göstermeli. Gerçi göstermeleri de bir şey ifade etmez. Çünkü tüm bunları siz; kadere-kismete bağlarsınız...’Tanrı onların alınına öyle yazmıştır...’ diyerek kendinizi aldatırsınız...” der ve devamla:

“İyi dinleyin! Şimdi size toplumsal adaletsizlik hakkında bir örnek daha vereceğim. Bu göstereceğim örnekle toplumsal adalet konusunda daha açık bir fikriniz olur.

“Örneğin bir adam her gece sabaha karşı saat beşte beş yüz lira harcayarak bardan çıktığı sıralarda barın kapısı önünde beş lira için saat beşte işbaşı yapan bir belediye çöpçüsü ile karşılaşır; yani, bir adam beş lira için bir gün çalışırken; öbürü, her gece barda beş yüz lira harcarsa; bu toplumda toplumsal adaletsizlik olduğunu göstermez mi?”

“Peki!” dedi Necdet Sevinç bu sözlerim üzerine:

“Bu dengesizliği nasıl ortadan kaldırmalı?”

Tam bir şeytanca soru... Böylece benim “Bunu önlemenin yolu “komünizm!” deyeceğimi!..” sanıyordu...

Şu olmuştu kendisine yanıtlım:

“Bu dengesizliği ortadan kaldırmak devletin elindedir. Amerika’da olduğu gibi devlet öyle bir vergi sistemi ayarlar ki; bu, barda her gece beş yüz lira harcayanın yirmi lirasını vergi yolu ile keserek bu beş lira kazanan çöpçünün günlük kazancına

ekler. Böylelikle çöpçü yevmiye olarak aldığı yirmi beş lira ile insanca yaşayabildiği gibi; yaşlılığını, sakatlığını, sağlığını güven altına alır. Çocuklarını okutabilir. Fakat barda beş yüz lira harcayana bir şey olmaz! Her gece barda beş yüz lira harcayacağına, dört yüz seksen lira harcamakla da hiçbir kaybı olmaz...” deyince aptal aptal yüzüme baka kaldı...

Aptallaşmalarının nedeni istedikleri yanıtı vermemiş olmamdı. Onların istedikleri yanıt: “Bunun tek yolu komünizm!” dememdi. Ancak bende öyle bir düşünce olmadığı için istedikleri yanıtı vermemiş oldum.

“Yoo! öyle aptal aptal bakmayın yüzüme! Sakın ha sakın; aklınıza gelmesin ki; ben servet düşmanıyım, zengin düşmanıyım! Yok, yok, asla! Benim köylü yurttaşım, benim çöpçü yurttaşım insanca yaşayacak değin, çocuklarını okutacak değin bir para kazansın da başkaları ne kazanırsa kazansın... İsterlerse milyonları harcasınlar bir gecede barda. Yeter ki, beri taraftaki yurttaşlar açlık, yoksulluk ve bilgisizlikle karşı karşıya bırakılmasın. Yoksulluk onların alınlarına, analarının rahmine düşmezden kırk yıl önce böyle yazılmıştır’ diye aldatılmasın. Kendi kaderleri ile baş başa bırakılmasın...” derdim.

Her konuşmamızda bunlar bana, “Sosyal adaletsizlikten kurtulmanın tek yolu Komünizm!” dedirmeye çalışırlardı. Ben ise komünizme yönelmeden de bu sosyal adaletsizliğin, eşitsizliğin önleneyeceğini ileri sürerdim. Bu karşı çıkışım ise kendilerini deli ederd. Ne olurdu sanki istedikleri

gibi komünizmi övseydim... Bu yoksulluktan kurtulmanın tek yolu komünizm deseydim...

1962'nin 18 Şubat'ında polis karakolunun nezaretinde gece ayaz keserken bunlarla yaptığım konuşmaların tümü bir film şeridi gibi geçiyordu gözümün önünden. Suç konusu bir söz söylemediğim için rahatlıyordum. Kendi kendime: Ne yaptım ben bu teyzem oğluna da bana böyle bir oyun oynamıştı. Böyle teyze oğlu olur muydu?

Bu çocuklar, bir iki kere de sosyalizm ile komünizm arasındaki farkı sormuşlardı.

Kendilerine:

"Komünizm yoksul uluslarda daha etkin olur. Bunu önleyecek tek yol toplumsal adalettir; yani, demokratik sosyalizmdir. Nitekim Avrupa'da bir kısım uluslar demokratik sosyalizmle yaşama seviyelerini yükseltmişler ve komünizmi engellemişlerdir!" derdim.

Bu arada sözlerimi kesen Necdet Teymur adındaki arkadaşları:

"Avrupa'da demokratik sosyalizm'le yönetilen ulusları bize sayabilir misin?" diye bir soru sordu. Kendisine:

"Şimdi hatırlayamıyorum. Öğrenir sana söylerim. Şimdi de sayarım; sayarım ama yanılma olanağım var. O zaman da gelir bana çıkışırsınız... İyisi mi öğrenir gelir size söylerim... ."

Bu sosyalizm, komünizm konusunu açarlarsa kendilerine:

"Ben şahsen Komünizmi şiddetle reddedirim. Komünizm, kişinin bütün ihtiyaçlarını devlet tarafından karşılamak ister ve özel teşebbüsü

çalıştırmaz. Mülkiyet hakkını tanımaz. İnsanın elinden özgürlüğünü alır. İnsanı, devletin bir aygıtı gibi görür. Çok partili yönetimi kabul etmez. Tek partiye dayanır. İnsanın seçme ve seçilme hakkına baskı yapar. Karşıt düşünce ve görüşleri kanla bastırır, istediğin gibi konuşamaz, istediğin gibi yazamazsın, insanı dar bir çerçeve içinde görmek ister. Oysa batıda bu böyle değildir. Batıda herkes istediği gibi konuşur, istediği gibi yazar, istediği gibi yaşar. Hatta oralarda komünist partileri bile vardır. İsteyen komünist partilerine de girer. Girer ama oralarda komünist partileri milletvekili bile çıkaramaz. Çünkü: Onların yaşam seviyeleri yüksektir. Bizler de adam olalım, el ele verelim. İnönü'ye "İtönü" diyeceğimize, onu bir önder tanıyarak çevresinde toplanalım, ülkemizin yaşam seviyesini yükseltmeye çalışalım. Ne çıkar bu İnönü düşmanlığından? Halk Partisi düşmanlığından..." derdim.

Nezarete alınmamdan iki gün önce Şehitler Abidesi önünde yoluma çıkan Bekir Kaynak'la Necdet Sevinç, son politik durum konusunda ne düşündüğümü öğrenmek istediler. Bu soruyu sorduklarında eski Demokrat Partililer; Bayar, Menderes ailesine yardım ediyorlar ve Kayseri cezaevinde hükümlü olarak bulunanların affını istiyorlardı.

Politik durumun bu şekilde açıklamış ve: "26 Mayısçıların (DP'lilerin...) bu uğraşlarının boşa olduğunu, bir şey yapamayacaklarını..." söylemişim. Ne var ki bana yine kızmışlardı.

Bu sırada Vasıf Güllü'nün baklavacı dükka-

nının önünden aşağı doğru gidiyorduk. Sözlerimi kesen Necdet Sevinç:

“Abi bu 26 Mayısçılar demekten amacın ne? Ne demek istiyorsun 26 Mayısçılar demekle? Biz bundan pek bir şey anlayamıyoruz. Bize açıklar mısın?” dedi.

“26 Mayısçı derken, Millî Birlik Komitesinin yarım saat içinde içeri tıktığı eski Demokrat Parti yöneticileridir anlatmak istediğim... Bunların Yassıada’ya tıklılma nedenlerini gördükleri halde görmezden gelenlerdir. Bunların yaptıklarını hafife alarak; bilmem şu da böyle yaptı, bilmem bu da şöyle yaptı diyerek kışkırtıcılık yapanlardır...”

Benim 26 Mayısçıları suçlamam çok zorlarına gidiyordu. Ama ağızımdan söz alabilmek için kızdıkları halde kızdıklarını belli etmemeye çalışıyorlardı. Doğrusu rollerini güzel oynuyorlardı.

“Bunlar; doğudaki yurttaşlarımız açlıktan iki buçuk liraya beygirini satmak zorunda kalanlara yardım yapacakları yerde; “Oh olsun!” dercesine Menderes ailesi için bankalarda hesap açtıranlardır. Anayasa seçimlerinde, ‘Komünist Anayasası bu!’ diye propaganda yapanlar, ‘Anayasaya hayır!’ dedirtmek için yırtınanlardır. Ülkenin bu kadar sorunu varken, sanki yapılacak başka hiçbir şey yokmuş gibi: ‘Af! Af!’ diye koalisyon hükümetini çalışamaz duruma getirenlerdir.” dediğimde bozulup dururlardı ama ipi kırıp kaçmıyorlardı. Amaçları ağızımdan beni suçlayacak sözler kapmaktı.

Eski Demokrat Parti yöneticileri hakkında hep 26 Mayısçı derdim. Yoksa basında eski Demokrat Partililerden 26 Mayısçı deyimini kimse

kullanmazdı. Ben ise bunlara gıcık vermek için bile bile 27 Mayısçıların karşıtı olarak 26 Mayısçılar derdim. Çünkü böyle demekle herhangi bir hakaret unsuru da yoktu. Bunun için böyle demeyi yeğliyordum.

Bir de şu vardı; basının kullandığı; “Düşükler” sözcüğünü kullansaydım “Vay efendim bu ulusun yarısı olan Demokrat Partililere düşükler mi denirmiş?” diyerek yaygara çıkaracaklardı; ama, 26 Mayısçılar dedin mi, bunda bir aşağılama bulamıyorlardı. 27 Mayısçıların karşıtı olduğu için 26 Mayısçı olduklarını reddetmiyorlar ve böylece ne şiş yanıyordu ne de kebab...

Böyle konuşandıktan kışlık Baydar sinemasının önüne gelmiştik. Artık konuşmalarımız yurdun toplumsal sorunları üstüne oluyordu. Bu arada ben:

“Köylülerimizin çok acınacak bir durumda olduğunu, mağara kovukları içinde en ilkel koşullar altında yatıp kalktıklarını, ilkçağ araçları ile ekip biçtiklerini ve hayvancılık yaptıklarını, günde iki buçuk lira için, üç lira için, azaptık ettiklerini; bu para ile, ilkokulun dördüncü sınıfının Tabiat Bilgisi kitabında salık verildiği üzere bir insanın beslenmesi için alması gereken kaloriyi, 350 gr eti, bile alamayacaklarını...” söyledikten sonra kendimden örnek vermeye başladım:

“Örneğin ben; aylık olarak 350 lirayla ailemin ancak mutfak giderlerini karşılayabiliyorum. Kaldı ki ülkemizde bu gün 350 milyonu olsun kazanamayan 20 milyona yakın insanımız var...” diye kendimden örnekler veriyordum...

Meğer bütün bu anlattıklarım benim komünistliğimin kanıtı oluyormuş da benim haberim yokmuş...

Ülkesinin yoksul insanlarına acımak; onların bu yoksulluktan kurtulmaları için fikir üretmek komünistlik oluyormuş da bundan benim haberim yokmuş...

Bunlar bir de milliyetçilikten mukaddesatçılıktan söz ederler. İnsanını sevmedikten sonra ülkenin bayrağını, toprağını sevmişsin ne çıkar...

Necdet Sevinç konuyu daima komünizm üzerine getirmeye çalışırdı ki benim ağzımdan komünizm lehine bir sözcük çıksın. Böylesine gözü dönmüştü teyzem oğlunun... Örneğin:

“Bu gün komünizmin boyunduruğu altında ezilen milyonlarca soydaşımız var. Bunlar hakkında hiç konuşmuyorsun.”

Anlardım ki sözü döndürüp dolaştırıp komünistliğe getiriyorlar. Amaçları: Komünistlik lehine söyleyeceğim bir sözcük yakalamak... Ben ise konuştuklarımın Emniyet 1. Şubedeki dosyama işlendiğinin ayırımında değildim. Saf saf anlatıp duruyor, salakçasına bilgiçlik taslıyordum:

“Ben de biliyorum; komünizm boyunduruğu altında ezilen milyonlarca soydaşımız var. Onları da düşünmemiz gerek. Ama önce şu elimizin yettiği, gözümüzün gördüğü yurttaşlarımızı kurtaralım. Emeğinin karşılığını vererek karnını doyuralım. Hepsini ilköğretimden geçirelim. Olumlu bilgilerle kafalarını aydınlatalım. Güçlenelim, şu geri kalmışlık etiketinden kurtulalım. Hiç olmazsa 1950 yılından önceki yaşama olanağına kavuşalım.

Ondan sonra komünizmin boyunduruğu altında yaşayan soydaşlarımızı kurtarmaya çalışalım... Ülkemizde yaşayan esnafımıza, işçimize, köylümüze ve memurumuza yaşam hakkı tanıyalım. Bunlara yaşam hakkı sağladık da mı soydaşlarımızı kurtarmaya çalışıyoruz. Önce elimizin yettiği, gözümüzün gördüğü şu yurttaşlarımızı yoksulluktan kurtaralım...”

Söylediklerimi sessizce dinliyorlardı. Beni sessizce dinlemekten amaçları acaba sözü döndürüp dolaştırıp komünizme getirir miyim düşüncesiydi...

“Şimdi sizlerin: ‘Bize kara ekmek yedirdi, 2. Dünya savaşına sokmayarak erkekliğimizi öldürdü!’ diyerek suçladığınız İnönülü 1942’li yılları var ya, o günlerdeki yaşama seviyesini tutturabilmek için benim gibi bir görevlinin eline ayda en az 950 lira geçmesi gerektir. Ve yine en üst basamaktaki bir görevlinin eline beş bin lira geçmeli ki 1942 yılındaki yaşama seviyesini yakalamış olalım...” diyerek hayranı oldukları Menderes’in “Nurlu ufuklar” sözlerinin palavradan başka bir şey olmadığını gözlerinin önüne sermek için çabalardım...

Bu konuşmalarım üzerine Necdet Sevinç:

“Senin bu dediğinin olması için en kestirme yol komünizm. Ancak komünizmle hallolunur bu sorunlar. Başka çıkar yolu kalmamıştır bunun!” diye bana çıkmış, beni kızdırarak komünizm lehinde konuşmamı istemişti...

Bak sen benim teyze oğluna: Bana komünistlik lehinde bir söz söyletmek için yırtınıp duruyor, “Sen komünist olamazsın!” diye beni suçluyordu.

Bana komünistlik lehine bir çift söz söyletmek için kendisini komünist olarak göstermekten çekinmiyordu...

Yanımızda Bekir Kaynak da vardı teyzem oğlunun bu sözleri söylediğinde. Tam Müze binasının kapısı önünde bulunuyorduk. Hiç beklemediğim ve ummadığım bu sözler karşısında birdenbire ürkmüştüm. Yoksa bizim teyze oğlu; dün ırkçı ve nurcu iken, bu gün birden bire gün komünist mi oldu da böyle kestirmeden gidiyordu...

Kendi kendime:

Olur olurdu; ha ırkçılık, ha nurculuk, ha da komünistlik, memleketin başına belâ olmak bakımından hiç fark yoktu aralarında. Faşizmle memleketin başına gelecek olan belâ yetmezmiş gibi bir de komünizm belası getirmek istiyorlardı ülkenin başına...

Ben böyle düşünürken gözlerini dört açarak benim; "Ben de sizinle aynı görüşteyim!" dememi bekliyorlardı. Büyük bir umutla, fikirlerini onaylayıp onaylamayacağımı bekliyorlardı. Bu arada kulakları ile ağızları da işbirliği etmişti sanki. Çünkü dikkat kesilmişlerdi, kulaklarını dört açarak, gözlerini kısarak ne deyeceğimi bekliyorlardı. Şu an bile o duruşları gözümün önünden gitmiyor. Ama bekledikleri yanıtı alamıyorlardı. Ne yapsalar ne etseler komünizm lehine bir tek sözcük çıkmıyordu ağızımdan...

Kendilerine:

"Yoo, olmaz. Komünizm bize gelmezi" demiş ve sözlerimi sürdüreceken renkten renge giren teyzem oğlu birdenbire kızgınlığa kapılarak:

“Neden gelmezmiş, niçin gelmezmiş!” diye bana çıkışmaya başlamıştı. Tam bir kışkırtıcı ajan...

İstiyordu ki ben de “komünizmden başka kurtuluş yolu yok!” diyeyim. Kendisini de hemen koşup bu sözlerimi Emniyet Siyasi Şube görevlilerine bildire...

Fakat ben:

“Komünizm bize gelmez. Çünkü bizim de kendimize göre geleneklerimiz, göreneklerimiz var. Yaşayışımız ayrı, düşüncümüz ayrı. Toprağımız ayrı, suyumuz ayrı. Bizler hiçbir suçu olmayan halkımızın önüne düşüp de öylesine baskı yönetimi olan bir rejimi halkımızın başına bela edemeyiz. Buna hakkımız yoktur. Ama biz önce bütün ulusumuzu ilköğretimden geçirelim. Ulusumuzu bilgisizlikten, yoksulluktan kurtaralım. Halkımızın ekonomik durumunu düzeltelim. Ulusumuzu düşünmeye başlayalım. İyiyi kötüden ayırt edelim. O zaman bu sorunların hiç biri kalmaz zaten. Gördünüz işte çok partili hayat dedik herif başımıza bir çıktı, ‘Gitmem de gitmem!’ dedi. Biz çok partili yönetimden, hele batıdan ayrılmamalıyız. Batı bizim yolumuz, ulaşmak istediğimiz hedef!” der demez bu çocukların batıdan da nefret ettiklerini anlayıverdim. Anladım ki bunların tek derdi var: İslam da, İslam!

Bunlar Nurcu ve ırkçı dergilere batı aleyhinde yazılar da gönderiyorlardı zaman zaman...

Bazen da bana: “Batıdan yalnız teknik almalıyız, rejimleri başlarına çalın!” derlerdi. Rejimleri dedikleri de batı demokrasisi idi. Bunlar demokrasiye de, laikliğe de karşı idi...

Bense yaşayış ve düşünüşte de batılılaşmamız gerektiğini anlatıp duruyordum. Yaşayış ve düşünüşte de batılılaşmazsak; “Batı’dan getirttiğimiz buzdolabının üstüne mavi boncuklu, geyik boynuzlu nazarlık takmaktan öteye gidemeyiz...” derdim.

Neyse, benim komünizmi reddederek fikirlerine katılmamış olmam Necdet Sevinç ve Bekir Kaynak ikilisini üzümüştü. Ben zavallı ise kendilerini üzdüğüm için üzümüştüm. Meğer bütün bu konuşmaları bir tertip üzerine imiş de benim haberim yokmuş...

Hele teyzem oğlu Necdet Sevinç, kendisi komünizmi övdükten sonra benim de komünizmi övmemi öylesine isterdi ki; fikrine katılmadığım zamanlar sanki ağlardı, yalvaran bakışlarıyla benim komünizmi kendisi gibi övmemi isterdi.

Tüm bu numaralarına karşın komünizm hakkında bir fikrim olmadığını belirtmem üzerine aradıklarını bulamamış olmanın üzüntüsü ile renkten renge girerlerdi.

Teyzem oğlunun bu çabası ömür boyunca unutamayacağım anılardan biridir. Öyle ki, ben komünistliği reddedince beni suçlardı: “Sen devrimci olamazsın!. Sen komünist olamazsın!.” diye ağlardı...

İnsan teyzesi oğluna böyle bir tuzak kurar mı? Onun kendisine olan sevgisini böylesine kötüye kullanır mı?

Tam kendilerinden ayrılmak üzere iken benden gazete istediler. Çantamdaki Vatan ve yerel Gaziyurt gazetelerini kendilerine verirken çan-

tama merakla bakan bu çocuklara, çantamda bulunan ortaokul ders kitaplarını göstererek:

“Bakın evli, üç çocuklu, geçim zorlukları içinde kıvranan ben, bir ortaokul diploması alabilmek için olağanüstü bir çaba göstererek yurduma yararlı olmaya çalışıyorum. Çünkü ben bundan üç yıl Önce Dr. Emin Kılıç” ın etkisiyle yaşayışımın boş ve karanlıklar içinde olduğunu anladım. O günden bu yana karanlıktan kurtulmak için çalışıyorum.

Üç yıl önce; bir nokta nerelerde kullanılır, bir büyük harf nerelerde kullanılır bilmezdim. Hele aritmetiği büsbütün unutmuştum. İnanmazsanız gidin Teknik Tarım Müdürlüğünde memuriyet için girmiş olduğum sınav belgelerime bakın. Orada 150 m2’lik bir tarlaya 30 Gr. tohum ekememiş olduğum görülür.

İsterseniz bir de gidin Emniyet Müdürlüğündeki Bekçi Muhasipliği sınav belgelerine bakın. Orada da aylığı iki yüz lira olan bir bekçi, ayın on beşinde ayrılırsa ne alacağını hesaplayamamış olduğumu görürsünüz.

Fakat ben yılmadım. Hiç bir şey bilmediğimi anlayınca ilkokul dördüncü sınıfın ders kitaplarından başladım çalışmaya. Dilbilgisi, Aritmetik, çalış babam çalış.

Önceleri kafam almadı. Kan otururdu gözlerime. Dayandım. Gece demedim, gündüz demedim çalıştım, üstelik üç de çocuğum var.

Evde çalışma olanağım yok. Geçindirmek zorunda olduğum beş kişilik bir yuvam var. Evde çocukların ağlamasından rahatsız olduğum için kahvelerde ders çalışmaya mecbur oldum. Kah-

velerde ise; pis hava, pis koku, radyo gürültüsü, sigara dumanı, takırtı tukurtu, bir türlü bulamazdım huzuru...

Kütüphanelere gideyim derim, iş saatleri dışında orası da kapalı. Gidecek bir yer bulamazdım doğrusu...

Teyzem oğlusun, sen bilirsin, hastayımdır. Romatizmalarım, böbreğim, yüreğim, hele sol omuz başım, kürek kemiğim sır sır sızlar... Bir parça fazla çalışınca; yorulunca, ağrılarım artar...

Ayaklarımın romatizması da başka bir dert. Sancı gelince öfele babam öfele, yorulurum; derim eşime: “Gel hanım, biraz da sen öfele.”

Tüm bu güçlüklerle rağmen yılmadım. Sabaha karşı; saat birde, ikide uykudan kalkarak doğru sokağa.

Her yer karanlık... Hangi kahve açılmışsa oraya. Bazen açık kahve bulamazdım. Çünkü çok erken kalkmış olurdum. Bu kez döner gelir evde çalışmak zorunda kalırdım. Evde çalışmamın nedeni ise kış günlerinin soğuğu... Çünkü evde sobamız yoktu, tandır vardı, tandırda yakacak kömürüm yoktu. Soğukta da yatakta çalışılmaz ki. Bu yüzden ki kahvelere koşardım.

Gün doğuncaya değin ilkokul ders kitaplarına çalışırdım. Erkenden işe kalkanlar, uykusu kaçıp da bir çay içmek üzere kahveye gelenler bana acırlardı. Benim için” Bu oğlan okuya okuya aklını oynatacak, şaşıracak!. “derlerdi.

Belki sizler duymamışsınızdır. Bizim toplumda, çok okuyanın deli olacağı kanısı vardır. Kim aşılarmışsa aşılarmış bu fikri toplumumuza... Bu

yüzden kimileri bana “Bu kadar okursam delireceğimi!” söylerdi. Kimileri de okuduğum kitapların cincilik kitabını olduğunu, daha başkaları da komünistlik kitabı olduğunu sanırdı. Oysa ben, ilkokul dördün Türkçe Dilbilgisine, matematiğine çalışıyordum.

Kahveye gelmemin nedeni ise söylediğim gibi evimin kış günleri çalışmaya elverişsiz oluşu idi. Yoksa o ürkek ve korkulu bakışlar arasında ne işim vardı gece yaraları kahvelerde...

Neyse, sonunda ilkokul ders kitaplarını bitirebildim. Bu arada da günlük gazetelerle, dergileri okumadan edemezdim. Günlük yayınlar en az bir buçuk iki saatimi alırdı. Alsındı; okumam gerekti; bilmem gerekti. Dünyanın küçülmesini, düşünce alanımın büyümesini istiyordum.

Bilgisizlikten utanç duyuyor, yaşamayı anlamsız buluyordum. Böylelikle bir büyük harf nerede kullanılır; bir nokta nerelerde kullanılır öğrendim. Matematiği de kavradım. Şimdi ise ortaokul ders kitaplarına çalışıyorum.

Dilbilgisinde ortaokul ders kitaplarını bitirdim. Yakında lise kitaplarına başlayacağım. Matematikte ise ortaokul ikinci sınıftayım. Tabiat bilgisi, fizik, kimya derslerine çalışıyorum.

Bu arada yurttaşlık bilgisi kitaplarını da bitirdim. Çok yakında da lise Sosyoloji kitaplarını okuyacağım.

Benim için gelecek diye bir şey kalmamıştır. Çalışsam çalışsam ortaokul sınavlarına girebilirim ancak. Onu da ya bitirebilir ya da bitiremem.

Ama sizler, sizler için bütün olanaklar var.

Şimdi lise ikidesiniz, yarın Üniversitede. Yurda hizmet için önünüz açık... Çalışın, okuyun, okuyun da benim gibi bilgisiz kalmayın. Adam olun. Adam olun da yurdu bu demagogların elinden kurtarın...

Bu yurdun sorunlarına çözüm arayın...

Ben okumalıymışım ama okuyamadım. Hiç olmazsa sizler okuyun. Şu okumak, bir şeyler öğrenmek için çırpınışım sizlere örnek olsun, çalışmalarınıza güç versin!" der dururdum.

Ama ne yazık ki, ilk konuşmamızdan beri, "Ben sizlerin tam zıddı bir adamım!" dememi komünistlik anladılar. Oysa ben bu çocuklara "Komünist olmadığımı, komünizmi bilmediğimi" birçok kereler söylediğim halde benim komünist olmadığıma inanmak istemiyorlardı. Benim gibi cahil bir adamın her yeri komünist olsa ne çıkar?

Kendilerinin yurt yararına görmediğim; Nurculuk, Irkçılık gibi inançlarına katılmamış olmam, hayranı oldukları Demokrat Parti yönetim ve yöneticilerini hiç sakınmadan yermem yüzünden bana komünist damgasını vurmuşlardı. Şimdi daha iyi anlıyorum ki: Beni komünist diye yakalatarak kendilerine kahraman süsü vermek amacı ile bu yola başvurmuşlar...

Gerçi zaman zaman davranışlarından kuşulanmadım değil... Başıma bir iş açmasınlar bunlar!" derdim kendi kendime. Ama sonra şöyle derdim kendi kendime: "Sana ne yaparlarsa yap-sınlar; sen kendinden sorumlusun, çiğ yemedin ki karnın ağrıya..."

Belki bu bilinçaltı sezgimden ötürü olacaktır

ki; ilk konuşmamızdan beri komünist olmadığımı kanıtlamak için elimden geleni yapmıştım. Ama ne desem inanmıyorlardı. Nasıl ki, bir kere İnönü düşmanlığı kafalarına yer ettiği gibi, benim de komünistliğim kafalarına yer etmişti.

Bilmiyorlar değildi benim komünist olmadığımı. Biliyorlardı, fakat bilmek işlerine gelmiyordu. Çünkü bir komünisti yakalatmak suretiyle kahraman olacaklarını sanıyorlardı...

Şimdi konuşmalarımızı hatırladığımda daha iyi anlıyorum ki; sinsice düzenlenmiş bir komplo-dan yakayı tesadüfen sıyırılmışım. Eğer, bende bir parça komünistlik kokusu olsaymış yakamı kurtarmama olanak yokmuş. Yoksa beni tavlama amacıyla; bana hayran olduklarını söyleyen teyzem oğlu ve arkadaşları yüzünden en büyüğü üç yaşında, üç kızımı babasız bırakıp hapse düşecekmişim.

Nezarete alınmamdan bir gün önce işten çıkıp eve doğru giderken, tam Efe Kamil'in kahvesi önünde, yanlarında uzunca boylu adının Cevat Güralp olduğunu söyledikleri bir çocukla önüme çıktılar. Necdet Sevinç, Cevat Güralp adlı çocuğu göstererek:

“Hayri ağabey bu da bizden... Sana bir soracağı varmış...”

“Bu da bizden demekle ne demek istetiyorsun?”

Necdet Sevinç öbürlerinin bir pot kırmasına meydan vermeden öne atılarak:

“Uyanıklık!”

“Tamam, aklınıza başka bir şey gelmesin de...”

Cevat Güralp diye tanıttıkları çocuğa dönerek:

“Neyse soracağın sor bakalım!”

Cevat Güralp adındaki çocuk:

“Edebiyat dersinde öğretmenimiz Nazım Hikmet’in şiirlerini okuyarak onu küçümsedi... Oysa Nazım Hikmet’in şiir sanatı inkâr edilemeyecek kadar büyük. Ben de bu haksızlığa dayanamadım, Nazım Hikmet’in şiirlerini övdüm. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

“Bana ne bundan?”

“Senin Nazım Hikmet ve şiirleri hakkındaki görüşlerini öğrenmek istiyoruz da...”

Bu soruların tuzak soru olduğunu sonradan anladım. İyi ki daha önce Nazım Hikmet’in kitaplarını okumamışım. Okumuş olsaydım, muhakkak Nazım Hikmet’i savunurdum; bu da, benim komünistliğime kanıt olurdu...

Buna benzer bir soruyu daha önce muhbir Bekir Kaynak açmıştı bana. Bir gün eve giderken sokak arasında önüme çıkan Bekir Kaynak:

“Fakir Baykurt’un “Yılanların Öcü” adlı romanı komünist romanı imiş öyle mi?”

O sıra ben Fakir Baykurt’un romanlarından birisini bile okumamıştım:

“Sen hiç Fakir Baykurt’un romanlarını okudun mu?”

“Yok!” deyince:

“Öyle ise sana ödev olsun. Şimdi git Fakir Baykurt’un bir romanını oku! Neresinde bir komünistlik görürsen getir ben de göreyim!” demiştim.

Bunun üzerine:

“Ben de Fakir Baykurt’un romanı yok; sen ver de okuyayım!”

“Ulan ne kafa bu sizdeki böyle. Hem adamın kitaplarını almazsınız, hem adamın yazdıklarını okumazsınız; hem de sıkılmadan adamcağıza komünist damgası yapııştırırsınız... Ocağınız bata sizin. Hepiniz mi böyle karanlığa kılıç sallarsınız. Sizde hiç utanma yok mu? Adam hiç olmazsa romanı okur da, ondan sonra yargıya varır.”

“... ”

“Dedim ya Fakir Baykurt’un Yılanların Öcü adlı romanı bende yok! Ama ararsan kütüphanelerde bulabilirsin, bulamazsan bir tane alıp okuyabilirsin. Bir daha da okumadığın roman hakkında başkalarının sözü ile yargıya varma.” diye kendilerini azarlamıştım ve bundan sonra ilk karşılaşmamızda da:

“Nasıl Fakir Baykurt’un romanını okudun mu, ödevini yaptın mı? Komünistlik neresinde imiş göster?” deyince kafasını yere eğerek:

“Derslerim yüklü. Daha okuyamadım!” demişti.

Baktım sözlerinde samimi değil, bir daha da kendisine okuyup okumadığını sormadım...

Zaten böyledir bu yurdun kaderi. Nerede yurdun sorunları ile ilgilenen aydın ve düşünür biri çıksa, hemen ona bir kara çalınır. Önceleri böyle aydın ve düşünen kimselere dinsizlik ve zındıklık çamuru atarlardı. Böylece aydın ve özgür düşünceli kimseleri halkın gözünden düşürürlerdi.

Sonraları namus konusunda karalamalar çalınmaya başlandı. Gün geçtikçe hepsinin de

modası geçer oldu. Şimdi ellerinde kala kala bir komünistlik çamuru kaldı. Günün birinde bunun da modası geçecek! Bakalım ne ile suçlamaya kalkarlar o zaman düşünenleri... Yurduunu sevenleri...”

En çok da şu sözlerime bozulurlardı:

“Şimdi sizin milliyetçi, mukaddesatçı sandığınız o yazarlar, 27 Mayıs Anayasa’sına hayır dedirtmek için halkı kışkırtırlarken; komünist dediğiniz yazarlar, ülkenin sorunlarına çare arıyor. Anayasa’ya evet denilmesi için halkı aydınlatmaya çalışıyor.

Bu ülkede milliyetçilik, mukaddesatçılık kala kala Menderes’in şakşakçılarına mı kaldı.

Eğer onlar gerçekten milliyetçi olsalardı, 27 Mayıs devriminden önce Menderes yönetiminin yolsuzlukları ile uğraşırlardı.

Yok arkadaş yok... Basın, Üniversite, Ordu ve özellikle Gençlik göğsünü kurşunlara siper ederek bas bas “Özgürlük!” diye bağırıldığı sıralar Menderes’in sözcülüğünü yapanların milliyetçiliğine mukaddesatçılığına inanmam arkadaş...

Bunu yutturamazlar sağduyu sahiplerine... Bunu yutsa yutsa sizler gibi sağduyudan yoksun gençler yutar...” diyerek kendilerini azarlamıştım...

Bu sözlerim üzerine kızarıp bozarıyorlardı ama ses çıkarmıyorlardı ve tuzak sorularına devam ediyorlardı; sanki azarlanan kendileri değilmiş gibi...

Büyük bir merakla benim de komünistlik lehinde konuşmamı ve Aziz Nesin, Fakir Baykurt ve

Nazım Hikmet'i övmemi istiyorlardı. Komünistlik lehinde konuşmam ve Nazım Hikmet'i övmemem üzerine yalancılıktan öfkelenmeleri, beni küçümsedikleri, devrimci sayılamayacağımı söylemeleri görülmeye değerdi...

Beni ise bana kızmalarına aldırmadan konuşmalarımı sürdürüyordum:

“Ben anlamıyorum, bizim Türkiye'deki basın ve bilim adamlarını; hem Nazım Hikmet'e komünist derler, hem de onun cezaevinde yatmasına dayanamazlar. Cezaevinde ona yazılar yazdırırlar, çeviriler yaptırırlar. Cezasının bağışlanması için aralarında imza toplarlar. Öyle ki bu imzaların arasında Ali Fuat Başgil'in bile imzası var... İşte benim Nazım Hikmet hakkındaki bildiklerim bu kadardır... Onun hakkında bir satırcık kitap okumuş değilim. Bildiklerim basınımızın bildirdikleri kadardır.”

Bu sözlerimi hiç bir şeyin farkında olmayarak söyledim. Hoş farkında olsam da bu anlattıklarımın başka bir şey anlatacak değildim ki... Ama anlayabilseydim bunların bana tuzak kurduklarını daha iyi olurdu. Hiç olmazsa aşağılıklarını yüzlerine vurarak söyledim söyleyeceklerimi...

“Getirin kâğıt kalem düşüncelerimi yazılı olarak açıklayayım!” derdim...

Böylece kendilerinin yaptığı kışkırtıcı ajanlığı yüzlerine vurmuş olurum hiç olmazsa...

Şimdi anlıyorum ki, eğer bende Nazım Hikmet'in kitapları var deseymişim “Abi, ver biz de okuyalım...” deyeceklermiş ve sonra da Emniyet'e götürüp: “Bak bize Nazım Hikmet'in kitaplarını ve-

riyor. Bize komünistlik aşılama istiyor!” diyeceklermiş...

Fakir Baykurt için sordukları soruların da amacı bu imiş. Ben de olsaymış da istekleri üzerine kendilerine verseymişim işim tamammış. Gerçi Fakir Baykurt’un kitaplarının okunması da, satılması da yasak değil ama; gel sen bunu bu şartlanmışlara anlat!

Bu çocuklara göre; Toprak Dergisi, Yeni İstiklâl ve Yeni İstanbul gazeteleri yazarlarından başkası tümünden komünistti. Örneğin: Cumhuriyet, Vatan, Milliyet, Öncü gazeteleri ile Türk Dili, Varlık, İmece dergileri de komünistti. Dahası, Millî Eğitim Bakanlığı’nın yayınladığı klasikler de komünistlik propagandası yapıyordu. İşte ben bu kafadaki insanların tuzağına düşmüştüm... Bastırıyorlardı da bastırıyorlardı, bana göz açtırmıyorlardı. Nereye gitsem önüme çıkıyorlardı. Hangi teyze oğlu; teyzesi oğluna, böyle bir tuzak kurar... Benim buna bir türlü aklım ermiyor...

Bunlar dava aşamasında bile yerel Yeni Ülkü gazetesinde aleyhimde yayınlar yapıyorlardı. Benim şöyle dediğimi ileri sürüyorlardı:

“Karşıma milliyetçi, Türkçü, Toprak Dergisi yazarları ve ne kadar muhafazakâr yazar varsa hepsini koysalar; bir de bunlara karşı Nazım Hikmet’i Aziz Nesin’i koysalar ben bunlardan ikinci kategoriye sarılırım...”

Oysa bu sözlerin de aslı şöyledir. Bekir Kaynak’la olan bir konuşmamızda, Bekir Kaynak’ın; Gökhan Evliyaoğlu gibi, Dr. Fethi Tevetoğlu gibi milliyetçileri övmesi üzerine, kendisine:

“O senin milliyetçi dediklerinin neresi milliyetçi? DP İktidarı tarafından Anayasamız çiğnenirken, İnönü gibi Ulusal Kahraman bir muhalefet lideri yurttaşlara taşlattırılırken, TBMM’den attırılırken, Üniversite öğrencileri Beyazıt’ta coplattırılıp kurşunlattırılırken DP İktidarını desteklemediler mi? Sonra 27 Mayıs Devrimi oldu. DP iktidarının tüm rezillikleri ortaya çıkarıldı. Öyle ki devletin kasasından kadın donu çıktı. Öyle olduğu halde bu senin milliyetçi yazarlar 27 Mayıs Devrimi aleyhinde ve mahkum olmuş DP’liler lehinde yayınlarda bulunmadılar mı?

Anayasa oylamasında saf halkımızı ‘Hayır da hayır vardır!’ diye kışkırtmadılar mı? Demokrat Parti iktidarının tamtakır bıraktığı hazine için bütün yurttaşlar yardıma çağrıldı. Subaylar, Astsubaylar ve yurtseverlerden başka kim getirip bir kuruş verdi? Vermek şöyle dursun, o senin milliyetçi dediklerin ortalığı karıştırmak için ellerinden geleni yapmadılar mı?

Oysa sizin ve hayranı olduğunuz milliyetçi yazarların komünist diye kara çaldığı ve halka kötü göstermek istediği Çetin Altan da, Aziz Nesin de, Cevat Fehmi Başkut da, Fakir Baykurt da her şeyi göze alarak DP İktidarı ile uğraşmaktan kaçtılar mı? 27 Mayıs devrimini desteklemediler mi? Anayasaya “Evet” denmesi için ellerinden geleni yapmadılar mı? Hele o komünist dediğiniz Aziz Nesin bile, hazineye yardım için, altın palmye ödülünü, saatlerce kuyrukta bekleyerek, hazineye bağışlamadı mı?

O senin milliyetçilerden, Türkçülerden, sözde

Atatürkçülerden biri olsun bu komünist dedikleri kadar olsun 27 Mayıs devrimini benimseyebildi mi? Nerede kaldı bunların Atatürkçülüğü, milliyetçiliği, Türkçülüğü?

Geçenlerde Aziz Nesin Adana'ya gelmişti. Senin Adana İmam Hatip Okulu öğrencileri Aziz Nesin aleyhinde gösteri yapmışlar. Bir kaçını yakalayıp sorguya çekince ne deseler beğenirsiniz?

“Biz aleyhte değil lehte gösteri yapıyorduk!”

Bir de İmam olacaklar başıma. Sorarım size bunun neresi milliyetçilik, mukaddesatçılık?

Adam yakayı ele verince kişiliğini ayak altına mı almış? ‘Biz aleyhte değil lehte gösteri yaptık!’ diye yalan mı söylemiş? Bu nasıl İmam Hatip Okulu öğrenciliği? Bu nasıl Müslümanlık?

Bunlar okulu bitirince halkın dinî ve ahlakî önderleri olacak! Olmaz olsun böylesi önderler. Yok, yok, ben ne olursa olsun benliğini ve kişiliğini koruyan, sözünü yemeyen, demokrasi diyen aydınlardan yanayım ve onlar Gaziantep'e gelseler onları yoruluncaya kadar sırtımda taşıyım!”

Bu konuşmalarımı ise yukarıda yazdıkları gibi anlamışlar. Ne yapalım bunlar da kentimizin milliyetçileri, mukaddesatçıları.

Düşünce ve görüşlerimi böylesine sakınmadan, çekinmeden söylememden rahatsız olurlardı. Konuşmalarımdan rahatsız olduklarını yüzlerinin aldığı durumdan, renkten renge girmelerinden, canlarının sıkılmasından anlardım. Aynı zamanda bu çocukların bu duruma düşmelerinden de büyük bir zevk alırdım. Kendileri ile kedinin fare ile oynaması gibi oynamaktan da büyük bir pay çıkı-

rırdım... Kendilerinin hoşuna gitmeyen konuşmalarımı da bu güdü ile yapardım.

Öyle ki kendilerine şöyle de derdim:

“Arkadaş sözlerim canınızı sıkıyorsa yanıma gelmezsiniz. Benimle konuşmazsınız. Benim görüşüm bu. Ben Demokrat Partili yöneticilerin bu yurda yaptıklarını geçmiş yöneticilerden hiç birinin yapmadığı kanısındayım. Onlar ki benim yanımda iyi yöneticiler değildir.” derdim...

Böyle dememe karşın üzülmeliklerini söylediler ki amaçları ağızımdan suç konusu bir söz kapmak...

Bunların benden tiksintmelerinin, bana kızmalarının nedenlerinden biri de “Günaydın-Tünaydın” sorunuydu. Her karşılaşmamızda ben onları “Günaydın!” diye; onlar da bana inadına “Selamünaleyküm” derlerdi... Benim “Günaydın!” demekte ısrarım ise komünistliğime kanıt olurdu...

Şimdi tanıklar arasında adı geçmeyen; ama bunların asıl ebeleri ve yılana ağıl verenleri: Güngürgeli Zekeriya Beyaz dedikleri meşhur Üç Ho-parlörülü İmam’dır...

Bu Zekeriya Beyaz, sinsininsin gülerek; “-Selamünaleyküm!” diyerek yanıma sokulurdu.

Ben de

“- Ne selamünaleykümü, Günaydın!” deyince bozulurdu. Kıp kırmızı olurdu, öfkelenirdi, kızarır bozarırdı...

Ama yine de peşimi bırakmazdı. Çünkü hedefte amaca ulaşmak vardı; amaçları beni içeri tiktirtmekte... Daha fazla ileri gidemezdi...

Bir keresinde bu Zekeriya Beyaz, yine yanına yaklaşarak:

“- Selamünaleyküm!” dedi.

Baktım işin içinde edepsizlik var. Hiç sesimi çıkarmadan yanından uzaklaşıp gittim.

Gittim ama yol boyunca: “Vay Atatürk, vay İnönü emekleriniz boşa; bak herifler on yıllık yönetimleri ile ne tohumlar ekmişler. Çekeceğimiz var bunların elinden... Bunlar, başıboş bırakılırsa ortalığı karıştıracaklar, halkımızı sağcı solcu diye birbirine düşürüp kırdıracaklar...” demiştim...

Bir başka tartışmamız da, yine günaydın-tünaydın ve selamünaleyküm sorunu üstünde olmuştu. Bu tartışmamız da tam Ali Veli Otelinin önündeki kaldırımda bulunuyorduk. Tartışmamız sırasında Necdet Teymur, Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve bir genç daha vardı...

Ben Suburcu'ndan Karagöz caddesine doğru inerken; onlar, Karagöz caddesinden Suburcu'na doğru çıkıyorlardı. Hep böyle yaparlardı. Benim geçeceğim yerde siper alırlardı.

Ellerinde Toprak ve Serdengeçti dergileri tomar tomardı. Anlaşılan abonelere dağıtıyorlardı. Ellerindeki dergileri bana gösterdiler:

“Nasıl okuduğumuz yayınları beğeniyor musunuz?”

“Güzel, güzel de... Bana ne bundan, ne okursanız okuyun. Gönül isterdi ki bu yayınların karşıtı yayınları da okuyasınız. Böylece gerçeğe daha çabuk yaklaşmış olursunuz... Ben; hem bunları, hem de bunların karşıtı yazıları okurum...”

“Mesela!”

“Örneğin” der demez gülüştüler.

Onlara göre “Örneğin...” denilmemeli idi. “Örneğin!” deyenler komünistti onlara göre... “Örneğin” yerine “mesela” denilmeliydi...

Gülüşmelerine aldırmayarak:

“Örneğin Türk Dili dergisi var. Varlık var, Kim var, Akis var.” deyince yine gülüştüler.

“Adı geçen dergilerden bazısı yalancı, bazısı çıkarıcı, bazısının da kökü dışarıda, vatansız ve komünist!”

Öyleyse dedim ben de:

“Sizin elinizdeki dergiler de gerici, şeriatçı...”

Bu sözlerimden rahatsız olan teyzem oğlu, öylesine öfkelenmişti ki sanki beni parçalayacakmış gibi tavır aldı ama kendisini çabuk toplardı.

“İspat et! İspat et!” diye atıp tutmaya başladı. Diğer arkadaşları tarafından sakinleştirildikten sonra: Necdet Teymur adındaki çocuk bana:

“Gerici ile ilericiyi nasıl ayırırsınız?” dedi.

O anda aklıma Tercüman gazetesi yazarı Kadircan Kafalı ile Ulus gazetesi yazarı Bülent Ecevit geldi.

Kadircan Kafalı'nın köşe başlığının adı “MERHABA”; Bülent Ecevit'in köşe başlığının adı ise “GÜNAYDIN” idi.

“Bu iki yazardan biri gerici, diğeri ise ilerici... Artık kim gerici kim ilerici siz kararlaştırabilirsiniz?”

“Her kim ki Türkçülüğe sahip çıkıp da Arap hayranlığında direnirse; o gericidir... Atatürkçü değildir...” deyince hepsi birden öfkelendiler az daha beni döveceklerdi.

Ben devamla:

“Ben bu sözleri halk için söylemiyorum. Kendi işinde gücünde olarak ekmeğini çıkarmakla uğraşan halk bu yargımın dışındadır. Benim bu sözlerim sizler gibi öğrenim görmüş; Milliyetçiliğe, Türkçülüğe, Atatürkçülüğe sahip çıkıp da Arap hayranlığında direnenler içindir...” deyince hep birden yine kızdılar.

Kendilerine:

“Yoo, kızma yok. Bu yurttan düşünce özgürlüğü var.” diye işi tatlıya bağlamaya çalıştımsa da teyzem oğlu Necdet Sevinç kendini tutamıyor ve gırtlığıma sarılacakmış gibi sarsıntılar geçiriyordu. Ben bu ruhsal durumlarını burun deliklerinin açılıp kapanmasından, yüzlerinin aldığı renklerden anlıyordum.

Yanlarından şu sözleri söyleyerek ayrıldım:

“Arkadaş niçin birbirimize kızalım. Niçin birbirimizi üzelim. Siz öyle inanıyorsunuz ben böyle. Ne sizin bana, ne de benim size kızmaya hakkımız var. Sizin inanişiniz size, benim inanişim bana. Bilmem sizler Kuran’daki Kâfirun suresini (109. Süre) okudunuz mu?

Orada der ki: **‘De ki ey kâfirler, ben sizin taptıklarınıza tapıcı değilim. Siz de benim taptığıma tapıcı değilsiniz. Sizin taptığınız size benim taptığım banal’** diyerek kendilerine bir de örnek gösterdim:

“Siz hiç karıncaların yolda karşılaşmalarını gördünüz mü? Görmüşseniz bilirsiniz. Karıncalar, karşılaştıkları zaman; tatlı taltı burun buruna tokuşturup hemen ayrılırlar. Bizler de karıncalar gibi tatlı tatlı buluşup tatlı tatlı ayrılmalıyız...”

Eğer ben, dedikleri gibi komünist veya komünistlik propagandası yapacak biri olsam kendileri ile çatışacağıma, hayran oldukları Demokrat Parti yöneticilerine çatacağıma, günaydın-selâmünaleyküm diye tartışacağıma ağızlarınca verirdim. Selâmünaleyküm derdim. “Vah zavallı Menderes, yaşasın Kayseri’dekiler!” diye kendimi sevdirmeye çalışırdım...

Bunu yapmak çok kolaydır bir komünist için. Çünkü bu yurttta İnönü’yü, ne gerici sever ne de komünist sever.

İnönü hem gericinin, hem de komünisttin düşmanıdır... Atatürk’ü sevmeyenler de İnönü’ye çatarak dolaylı yoldan Atatürk’ü de küçük düşürmeye çalışırlar. Oysa ben Atatürk’ün de, İnönü’nün de; bu yurda yaptıkları hizmet ve iyilikleri görmezlikten gelecek değin sağduyudan yoksun değilim.

Bu sözlerimin doğruluğu elinizin altında bulunan bant çözüldüğünde ortaya çıkar. Orada benim Atatürk’ü ve İnönü’yü övdüğüm görülecektir.

İnönücü olmam, İnönü’yü sevmem bu çocukları deli ederdi. Günaydın dememe ne değin kızarlarsa İnönü’yü sevmiş olmama da o değin kızarlardı. Ben İnönü deyince kendileri “İtönü” derlerdi. Zavallı çocuklar.

Daireden çıktığım bir gün, tam Efe Kâmil’in çayevi önünden geçerken, bu gençlerden Necdet Sevinç ile Bekir Kaynak: “Tünaydın!” diyerek yanına sokulmuşlardı. Söz de eski dik kafalılıkları kalmamıştı. Amaçları “Tünaydın!” diyerek güvenimi kazanarak beni söyletmekti. Oysa benim sakladığım bir düşüncem yoktu... Nasıl düşünüyorsam öyle konuşuyordum.

Türk olanın, Türküm diyenin Türkçe konuşması gerektiğini savunduğum halde; bu, Atatürkçüyüz, milliyetçiyiz, Türkçüyüz diye ayağını güm güm yere vuranlar Arapça konuşmayı, Arap ülküsüne hizmet etmeyi daha yeğ buluyorlardı.

Ben Teşkilat-ı Esasiye Kanunu yerine Anayasa; Maarif yerine Millî Eğitim, Erkan-ı Harbiye yerine Genel Kurmay Başkanlığı, Başvekil yerine Başbakan demek gerektiği düşüncesinde iken onlar eski deyimleri savunuyorlardı.

Bir keresinde: “Haydin bakalım size bir kelime söyleyeceğim. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bana açıklayın. Bu öyle bir kelimedir ki hemen hemen her gün her yerde kullanırsınız ama ne demek olduğunu bilmezsiniz. Yalnız siz değil birçokları da ne demek olduğunu bilmeden kullanır. Bilmemelerinin nedeni kullandıkları kelimenin Arap’ça oluşudur...”

Hangi kelimeyi söyleyeceğimi merakla bekliyorlardı. Daha çok bekletmeden söyledim.

“Haydi söyleyin Maşallah deyimi ne anlama gelir?”

Apışıp kaldılar. Her biri başka başka anlam verdi. Söyledikleri birbirini tutmadı.

“Hiç biriniz de bilemediniz. Gördünüz mü Arapça’nın zararını, kelimeye anlam verirken herkes kendi anlayışına göre yorumluyor. Allah’ı, Âllah’ın kudretini ve kuvvetini karıştırıyorsunuz, cinler periler cirit atıyor muhayyilenizde... Bir korku ve ürkeklik içindediniz kelimeye anlam verirken...”

“Maşallah deyimi; tam Tanrı’nın istediği gibi, beğeneceği gibi...” demektir.

“Bakın şimdi kelimenin anlamını öğrendiniz. Kelimenin eski büyüğü kalmadı muhayyilenizde... Çünkü anlaşıldı. İşte bunun gibi tapınmalarımızda (ibadetlerimizde) kullandığımız sözcüklerin anlamını bilirsek dinsel terim ve deyimlerin gizi (sırrı) kalmaz. Ne söylediğimizi biliriz. Arapça sözcüklerin bize sihirli ve büyüleyici gelmesi anlamını bilmediğimizdendir. Bizim dini bilgilerimiz anlaşılabilirlik, bilinemezlik üzerinedir. Eğer sözcükleri anlarsak insanlık üzerindeki etkisi daha olumlu olur...”

Bu konuşmalarına itiraz etmemişlerdi. Yalnız konuşmalarım sırasında Arapça söylediğim bir sözü başıma kalktılar.

“Bak, sen de Arapça kelimeler kullanıyorsun konuşmaların da!”

“Evet, kullanıyorum, ama kullanmamın nedeni Türkçesini bilmediğimdir... Eğer Türkçesini biliyorsanız söyleyin, Türkçesini kullanayım. Türkçe’sini bilsem zaten kullanmam Arapçasını... Türkçe dururken hiç Arapça kullanılır mı? Atatürkçü olan, Türkçü olan Milliyetçi olan diline saygı duyar...”

Bu düşüncede olduğumu bildikleri içindir ki şimdi “Tünaydın!” diyerek sokuluyorlar yanıma... Böylece benim güvenimi kazanacaklarını, kendilerine açılacağımı sanıyorlardı.

Hele Necdet Sevinç’in aşığadaki sözleri tam bir ikiyüzlülük (riyakarlık) örneği idi:

“Gericilik, yani dogmatik inanç insanı dar bir çerçeveye içine alır. İnsanı geniş ve tarafsız düşünmeden alıkor.”

Necdet Sevinç böylece beni kandırmaya çalışıyordu. Bunun için biraz önce söylediklerinin eksiklerini tamamlıyordu:

“Nurcularla fikir ayrılığına düştüm. Onlarla konuşmuyorum artık. Onlar da bana ‘Sen yolunu şaşırılmışsın!’ diyorlar.

Biz seninle daha önce tanışıp konuşsa idik ne iyi olurdu. Şimdiye aydınlanmış olurduk. Geç kalmışız...” diyerek bana yağ çekiyor ve beni gaza getirmeye çalışıyordu...

Yanımdaki Emin Kılıç Kale öğrencilerinden biri vardı ve bu arkadaş Necdet Sevinç’in bu sözlerine aldanarak:

“Ne mutlu size! Biz otuz yaşında nefsimizle savaşıma başladık; sizler ise 18’inde...”

Biraz ilerleyip de bu arkadaş yanımdan ayrılınca asıl amaçlarını ortaya koydular:

Necdet Sevinç acındıran sözcüklerle:

“Artık gerici yayınlardan hoşlanmıyoruz. Öğrenci olduğumuz için de ilerici yayınları da alıp okuyamıyoruz. Aldığınız dergi ve kitapları okuduktan sonra bize verirseniz biz de aydınlanmış oluruz...” dedi ikiyüzlülük sırtan bir anlatımla.

Tam bir riyakarlık örneği... Amacı benden aldığı dergi ve kitapları götürüp emniyete verecek: “Bakın işte bize böyle propaganda yapıyor!” diyecek.

“Hani sizler benim izlediğim yayınların yazarlarına, 27 Mayısçılara, CHP’lilere dilde yenilikçilere, reform taraftarı olanlara, sosyalistlere komünist diyordunuz. Ne oldu? Şimdi siz de mi komünist oldunuz?”

“Ne olur abi, bir daha bunları bizim yüzümüze gelme. Açma bize bunları, utanıyoruz o sıralar öyle düşünmüş olmamızdan...”

Kendilerine okumaları için Türkçe Kuran vereyim dedim, istemediler. Okuduğın dergi ve gazetelerden verirsen bize yeter dediler. Okuduğum gazete ve dergilerden bir iki tane verdim. Verdiğim yayınlar içinde Millî Birlik Basın İrtibat Bürosunca yayınlanan kitaplar da vardı.

Bu kitapları verirken kafalarının ayacağını, olaylar üzerinde düşünerek 27 Mayıs ve yaratıcılarına karşı saçma sapan atıp tutmayı terk edeceklerini sanıyordum. Ne değın aldanmışım. Demek ki çok safmışım...

Burada bir şeye değineceğim. Çokları, onlara gazete, dergi ve kitap vermiş olmamdan dolayı beni suçlamıştı. Oysa ben, Millî Eğitim Müdürlüğü Köy Bürosunda çalışıyordum. 27 Mayıs Devrim'inden sonra köylere gazete gönderme kampanyası açılmıştı. Köşe başlarına tahtadan birer sandık konmuştu. Bu sandıklara okunmuş gazeteler atılır ve bu gazeteler de millî eğitim memurları olarak tarafımızdan toplanarak köylere gönderilirdi. Yani benim Millî Eğitimdeki görevlerinden biri de bu idi...

Bu sandıklara atılan gazeteler köylere gönderilmeden önce çalışmakta olduğum Milli Eğitim Müdürlüğünde toplanıyordu. Ben de bu gazeteleri paketleyerek köylerdeki inşaat halindeki okulları denetlemeye giden Yapı Teknik Elamanı arkadaşlarla köylere gönderirdim. Bu işi de seve seve yapardım. Çünkü 27 Mayıs Devrimi bizlere görev vermişti. Aydınlanma seferberliği başlatmıştık...

Hem ben de okumaya düşkünüm. Günü gününe okuduğum üç dört gazeteden başka dergi ve kitap da okuyarak boş saatlerimi değerlendirmeye çalışırdım.

Bu alışkanlığımı bilen mahallemiz sakinleri benden; okumak üzere, gazete olsun, dergi olsun, kitap olsun istemekte bir sakınca görmezlerdi.

Bu gibi davranışlarından mutluluk duyar, istediklerini hiç zorluk çıkarmadan kendilerine verirdim. Öyle ki; kahvelerde kâğıt oynayarak zaman öldüreceklerine, gazete okuyarak yurt sorunları ile ilgilensinler isterdim.

Bu yüzden her gazete ve dergi isteyen mahallemiz bireylerine çantamda bulunan yayınlardan ne varsa hepsini verirdim. Bu arkadaşlar ise verdiklerimi; okuduktan sonra yine bana verirlerdi.

Bu gibi davranışlarımı memur olmazdan önce de yapardım. Sözün kısası, okunmasında ve dağıtılmasında sakınca görülmeyen yayınları isteyene vermekle ülkeye yararlı olduğunu sanırdım.

Sonra kendi arkadaşlarımız arasında da okuduklarımızı birbirimize verirdik. Beğendiğimiz yazıdan birbirimizi haberdar ederdik. Beğenilen yazının diğer arkadaşlarca da okunmasını sağlardık. Bu alışkanlığımız bizde; gazete, dergi ve kitapları isteyene vermenin çok doğal bir şey olduğu kanısını yaratmıştı. Ne bileyim ben, bunların benden adlıklarını doğru Emniyet Siyasî Şubeye götürdüklerini...

Bu nedenle bu çocukların benden gazete, dergi ve diğer yayınlardan istemelerinden herhangi bir kuşku duymamıştım. İstedikleri yayınları

bunlara da vermiş ve bundan da mutluluk duymuştum. Meğer gizli amaçları varmış; o da beni içeri attırmakmış...

Son günlerde, tam Marmara sinemasının yanındaki benzin acentesinin önünde, önüme çıkan Necdet Sevinç'le Bekir Kaynak:

“Sen ne biçim teyze oğlusun? Ne biçim akrabasın? Ne biçim adamsın? Bize sahip çıkmıyor, görüp görmezden geliyorsun!..” diye bana çıkıştılar. Öyle ki kendilerinin de Dr. Emin Kılıç'a öğrenci olarak gidip gelmek istediklerini söylediler.

Kendilerine:

“Daha yaşıyorsunuz küçük... Dr. Emin Kılıç Kale'nin öğretilerini kaldıramazsınız... Liseyi bitirin de öyle gelin!” demiş, sonra da eklemiştir:

“Ne dediniz de yapmadım, ne istediniz de vermedim? Ne sordunuz da söylemedim? Daha ne yapayım? Hem nem var ki?”

“Şu Emin Kılıç'ın derslerinde tuttuğun not defterini ver de bizler de okuyalım...”

Benden ayrıldıktan sonra doğru Dr. Emin Kılıç'ın muayenehanesine gitmişler. Ona öğrenci olmak istediklerini söylemişler. Sonra da:

“Efendim bize komünizm hakkında bilgi verir misin?”

Hoca da onları:

“Komünizmle uğraşmak sizin neyinize? Dışlarınız temiz mi? Her akşam yatmadan önce, her sabah kalkar kalkmaz el ve ayaklarınızı yıkayabiliyor musunuz? Derslerinize çalışıyor musunuz? Notlarınız iyi geliyor mu? Sizlerin yapacağı, uğraşacağı işler bunlardır. Gidin de derslerinize çalışın!” diyerek başından savmış...

Polis tarafından gözaltına alınmazdan iki gün önce Şehitler Abidesi önünde yolumu keserek son politik durumu sordular.

“Başımızda İnönü var. Korkmayın baba günü göreceğiz!” demiştim...

Yanımdan ayrılırken bana:

“Hayri ağabey, önümüzde iki hafta tatil var. Boş zamanımız çok olacak... Bize biraz daha okuyacak bir şeyler ver de okuyalım.” dediler.

Çantamda bulunan Vatan ve kentimizde yayınlanan Gaziyurt gazetelerinden bir iki adet verdim.

“Bunlar az. Biraz daha verir misin?”

“Olur yarın vereyim.”

Teyzem oğlu:

“Hayri abi, 9 Ocak 1962 tarihli Gaziyurt gazetesinde Güner Samlı'nın çok güzel bir yazısı varmış. Sonra Yön adında bir de haftalık gazete çıkıyormuş, içinde güzel yazılar varmış. Ne olursun onları da getir bir görelim. Hem gazete ve dergilerde bizim okumamız gereken yerleri işaretleyerek ver de yalnız senin işaretlediğin yerleri okuyalım. Hepsini okuyarak zaman kaybetmeyelim... Sonra bir de kitap getirirsen çok seviniriz...”

“Olur, peki!”

Olur dedim, ama beni bir düşüncedir aldı gitti. Ne mecburiyetim vardı, niçin her istediklerine “olur” diyordum. Buna mecbur muydum? Ben de bilmiyordum... Demek ki ben çok saf biriymişim.

Ertesi gün, kahvede hükümet konağının açılışını beklerken kentimiz gazetelerine bir göz atınca 13 Ocak 1962 günlü Yeni Ülkü gazetesinde Be-

kir Kaynak'ın yazmış olduğu “**Köksüzler**” başlıklı yazısı gözüme ilişti.

Yazıyı okudum, saçma sapan bir yazı. Kime ne demek istediği anlaşılmıyor. Bir “Köksüzler, soysuzlar, sapıklar!” diye tutturmuş gidiyor. Düşünce adına bir şey yok. Bekir Kaynak'ın yazısına yanıt olmak üzere; aynı anda okuduğum 12 Ocak 1962 günlü Vatan gazetesinin arka sayfasında bulunan “Yapıcı Milliyetçilik” adlı yazının arasında bulunan sütun boşluklarına şöyle bir yazı yazdım:

“Bay Bekir,

13 Ocak 1962 günlü Yeni Ülkü gazetesindeki yazını okudum. Önce yazdığını oku; sonra da bu gazetenin Yön Dergisinden iktibas ettiği milliyetçilik hakkındaki yazıyı oku. Kendi yazınla bu yazıyı karşılaştırdıktan sonra bir dahaki yazılarında fikir bulunsun. Senin yazdığın yazı ürümekten başka bir şey değildir...”

Aynen böyle yazmıştım ve de devamla:

“12 Ocak 1962 tarihli Yeni İstanbul gazetesinin ikinci sayfasında Kuruçef: ‘Kısa bir zamanda, daha ben hayatta iken, komünist bayrağının dünyanın üstünde dalgalanan tek bayrak olduğunu göreceğim.’ diyor.

“Bu tehlike karşısında birbirimize atıp tutmayı bırakalım da ulusal varlığımızı nasıl koruyacağımızı düşünelim.

Allah, Muhammed aşkı, insanı alev makinelelerin ateşi karşısında yanmaktan korumaz. Bu işler Ocak ayının 14’ünde soğuk ve yağışlı bir günde, saat yirmide, on dört yaşındaki çocuğun ıslak kaldırımlarda yalın ayak gazete satmasını görmezlik-

ten gelmekle olmaz. Daha çok şeyler yazılabilir...” diye yazmıştım.

Bu yazıyı Bekir Kaynak’ın yazısını okuduktan sonra duyduğum üzüntü üzerine Vatan gazetesinin sütunları arasındaki boşluklara yazmıştım.

Yön dergisinden alınan bu yazıda milliyetçilere milliyetçilik dersi veriliyordu.

Aşağıya aldığım yazıda görüleceği gibi ülke sorunları ile ilgilenen yurtseverlere; milliyetçilere “Köksüzler” diye sataşılmasını yersiz bulduğumdan bir buçuk, iki yıldır konuştuğum bu çocuklara asıl milliyetçiliği göstermesi bakımından düştüğüm notla dikkatlerini çekmek istemişim.

Sütunlar arasına yazdığım yazımı okuyamamaları olasılığını düşünerek yazı makinesi ile örneğini çıkardım. Her birine birer tane verdim. Ne yazık ki o yazımın bir örneğini yanıma almayı unutmuşum...

Beni böyle yazmaya iten kuvvet” Yapıcı Milliyetçilik” adındaki yazıda geçen memleket yararına gördüğüm satırlar olmuştu. Çünkü bu İnönü düşmanı, Irkçı, Nurcu ve Peri dergisi yırtıcıları Yön dergisinde belirtilen ülke sorunlarına çözüm getirmek isteyenlere; komünist, köksüzler, vatan-sızlar diye sataşmalarının anlamsız olduğunu belirtmekti.

Şimdi Yön dergisinden alınarak 12 Ocak 1962 günlü Vatan Gazetesinin arka sayfasında yayınlanan ve kendilerine verirken altını çizdiğim şu satırlara bir göz atalım:

“YAPICI MİLLİYETÇİLİK”

“Milliyetçiliği, ticaret metarı veya gevezelik haline getiren bu fikirsiz kalabalığın başvurduğu metot malûmdur. Karşılalarına dikilen gerçek milliyetçileri, komünistlik damgasını yapıştırarak susturmak, değışmeyen metottur.

Sosyal adalet isteyen vatanseverler komünistti. Köyün hızla uyanmasını ve istihsal gücünün artmasını sağlamak maksadıyla Köy Enstitülerimi savunanlar komünistti. Köy enstitülerinden çıkanlar komünistti, 27 Mayıs hareketinin yanında yer alan devrimciler komünistti. Hür düşüncelyi savunanlar komünistti. Çağdaş batı memleketleri seviyesine bir an önce erişmek için planlı kalkınma ve devletçilik isteyenler komünistti. Kısaca, onlardan olmayanlar, yani bu milleti ileri götürmek için çırpınan Atatürkçüler komünistti.

Sorunuz onlara: Artan nüfusu nasıl besleyeceğiz? Açlık tehlikesini nasıl önleyeceğiz? Bu nüfusa nasıl iş sağlayacağız? İşsizliğı nasıl durduracağız? Çocuklarımızı nasıl okutacağız? Büyük şehirlerin gecekondı diyarı hâline gelmesine nasıl son vereceğiz? Köylünün sömürülmesine nasıl durduracağız? Milleti fakirlikten nasıl kurtaracağız? Millî tasarrufu nasıl artıracacağız? Yatırımları nasıl verimli şekilde kaldıracacağız?

Sorularınız cevapsız kalacaktır. Fikir fukarası yaygaracılar, küfür ve iftiradan başka cevap bulamayacaklardır. Hâlbuki sosyal huzurun gerçekleşmesi ve komünizm tehlikesinin önlenmesi, yukarıdaki meselelerin çözümlmesine bağlıdır. Kısır bir

milliyetçilik, memleketimizi komünizme götürecektir en kestirme yoldur.” (Vatan Gazetesi. 12 Ocak 1962)

İşbaşı yaptıktan biraz sonra yanıma gelen bu çocuklara bu yazımla birlikte istedikleri gazete ve dergileri verdim. Fakat dedikleri gibi işaretlemeyi unutmuştum. İşaretlememiş olduğumu gören Necdet Sevinç:

“Hani işaretlememişsin?” deyince kahrederek “Aha şunu, şurasını, şurasını da okuyun!” diyerek hemen hemen her sayfasına X işareti koyup ellerine vermiştim.

Verdiğim gazeteler kentimizde yayınlanan Gaziyurt gazetesi ile İstanbul’da basılan Vatan Gazetesi idi. Verdiğim kitabın adı da Ülkücü Öğretmen’di (Mefkureci Muallim).

Bu kitap Millî Eğitim Bakanlığı Yayınevinde satılan ve yine Millî Eğitim Bakanlığınca basılmış bir kitaptı.

Verdiğim dergiye gelince; ikinci sayısından beri izlediğim Yön dergisi idi. İstekleri üzerine evde biriken dört sayıyı birden kendilerine vermiştim. Bu yayınları kendilerine verince öyle sevinmişlerdi ki görülmeye değermişti. Onlar komünistliğime karnıt olan belgeleri aldıklarına sevinirken; ben de 27 Mayıs’ın Aydınlanma Seferliğine katkıda bulunduğum için sevinliyordum...

Meğer verdiğim bütün bu yayınlar doğru Emniyet 1. Şubedeki dosyama... Vay Teyze oğlu vay!. Allah kimselere böyle teyze oğlu vermesin... Tam bir ajanmış da benim haberim yokmuş...

İşin en şaşılacak yanı kendilerine verdiğim bu

gazete, dergi ve kitaplarda komünizm lehinde bir satırcık yazı olmadığı gibi solculuk aleyhinde birçok yazılar vardı. Bir yıldan beri kendilerine verdiğim yayınların ellerinden alınarak bir bilirkişiye incelettirildiğinde görülecektir ki bilirkişinin vereceği rapor benim komünistlikten, hele propagandasını yapmaktan ne değin uzak olduğumu gösterecektir. Belki de benim için “Bu kadar cahil bir komünist olamaz!” denilecektir... .

Kendilerine verdiğim yazılar hep bu türden-dir. O da bu yazıları hiç bir zaman kendiliğimden vermedim. Daima yalvarırcasına istedikleri için verdim.

Vatan Gazetesinin arka sayfasındaki “Yapıcı Milliyetçilik” adlı yazının sütunları arasındaki boşluklara yazdığım yazıyı ise; bir kendi milliyetçiliklerini, bir de benim milliyetçiliğimi görsünler, görsünler de biraz düşünsünler diye yazmıştım. Ve o gece memlekete hizmet etmenin mutluluğu içinde çocuklarımı daha candan kucaklamıştım.

Ama sabahleyin saat onda soluğu merkez karakolu nezarethanesinde alınca; memlekete hizmet etmenin, memleket sorunları ile ilgilenmenin ve bu konularla ilgili gazete ve dergileri isteyenlere, o da yalvararak isteyenlere, vermenin komünistlik sayıldığını görünce neye uğradığımı şaşırılmıştım.

Nezarette kaldığım yirmi dört saat boyunca romatizmalarım tutup da ayaklarım sancımağa başladığında beni bir karamsarlık bir umutsuzluk saracağı sıralarda İnönü'nün plasterli başı gözümün önüne geliyor ve o an kendi kendimden utanıyordum.

“Utan be utan! Bir iftira üzerine 24 saat nezarete kalmakla yılgınlık gösteriyorsun... Memlekete hizmetten kaçırıyorsun İnönü'den olsun utanmalısın; o ki düşman çizmelerinden arıttığı topraklarda başı yarıldı da, istasyon kaldırımlarına yuvarlandı da yine yılmadı, uğraştı. Sen memlekete saygı göreyim diye mi hizmet ediyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan yuh olsun sana!” diye kendi kendime çıkışıyordum...

Bütün bu olanlardan sonra bile aymamıştım. Bana bu oyunu oynayanların teyzem oğlu ve arkadaşları olacağına bir türlü inanamıyordum.

Bunlar ki, yanıma gelerek soru sormuşlar, ben de sorularını yanıtlamıştım. Gazete istemişler vermiş, dergi istemişler vermiş, kitap istemişler vermiş, işaretlerle demişler işaretlemiştim. Tam kutsal kitaplarda yazıldığı gibi bir adım gelmişler on adım gitmiştim...

Bu olay başıma gelmeseydi; bir insanın diğer bir insana bu şekilde oyun oynayabileceğine bir türlü inanmazdım...

Nezarete alınmadan önceki günün akşamı bile Pamukbank'ın önünde; Necdet Sevinç, Bekir Kaynak ve Cevap Güralp adındaki çocuklar bana komünizmi övmeye başladılar. Ben de kendilerine

“Yanılıyorsunuz ben komünist değilim ve komünistlik hakkında da bir bilgim yok!” dedikten sonra:

“Kaldı ki ben komünizme karşıyım! Öyle bir rejimde Menderes gibi bir adam ülkenin başına geçerek yurttaş çoğunluğunu ezmeye başlarsa ne olacak bizim halimiz... İşin içinden nasıl çıkaca-

ğız? Tek partili rejiminde bu tür yöneticilerin elinden nasıl kurtulacağız... Oysa çok partili demokrasilerde baştakiler azıtmaya başladı mı; oyunu, diğer partiye verirsin olur biter...” demiştim...

Sen; dairede, evde, sokakta adamın yanına gel. Ona dost görün... Onu tatlı tatlı konuşur. Konuyu döndür dolaştır komünizme getir ve komünizmi överek onun da övmesini iste...

O ise, her seferinde, yukarıdan beri anlattığım gibi, komünizme karşı olduğunu söylesin... Gazete iste versin, dergi iste versin, kitap iste versin... Bunları sana verirken işaretle de işaretlesin. Sonra da sen kalk, her seferinde komünizme karşı olduğunu söyleyen adamı komünist diye Emniyete yakalattır... Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de gel tanıklık yap...

Bütün bu olayda bu kadar saf olmamın nedeni teyzem oğlu Necdet Sevinç'i sevmem ve onun bana böyle bir oyun oynayacağını akıl ve ihtimal vermemiş olmamdır...

Anlatacağım şu olay da Necdet Sevinç'in gözü dönmüşlüğüne göstermeye yeter...

1 Mart 1962 tarihli Yeni Ülkü gazetesinin 3. sayfasında “Emin Kılıç İfşaatı” başlıklı yazının 2. sütun 1 satırında Bekir Kaynak ve Necdet Sevinç imzalı yazıda benim “... **Evet, mideniz alırsa aneniz de helal!**.” dediğim belirterek iğrenç bir iftirada bulunuyorlardı.

Böylece hem mahkemeyi etkilemeye çalışıyorlar hem de beni aforoz edilmesi gereken biri imişim gibi gösteriyorlardı ve bana karşı halkı kışkırtıyorlardı. Oysa bu olayın gerçeği aşağıdaki gibidir:

Bundan bir yıl önce Kavaklık'ın altında Dr. Emin Kılıç Kale'nin bahçesinde yaptığımız yemekli bir toplantıya Zekeriya Beyaz ve çömezleri de gelmişti. Halkımız arasında Üç Hoparlörlü imam olarak tanınan Güngürgeli Zekeriya Beyaz, evlenme konusunu ortaya attı ve sordu:

“Evlenme hakkındaki görünüz nedir? Çiftler severek mi; yoksa görücü usulü ile mi evlenmeli?”

“İnsan severek evlenmeli... Ananın, babanın beğendiği biri ile istemeye istemeye evlenilirse bundan iyi sonuç çıkmaz. Çiftlerin evlenebilmesi için anlaşmaları ve ikisinin de birbirini sevmesi gerekir. İki taraf da gönül rızasıyla evlenirse bundan daha iyi sonuç çıkacağı kanısındayım. İnsan severse; bekârmış, dulmuş önemsemez. Evlenecek gençlerin birbirlerini tanımaları, görüp beğenmesi ve de sevmesi gerek...”

Bu sırada Zekeriya Beyaz sözümü keserek:

“Ya insan, bacısını severse?” diye tepeden inme bir soru sordu. Tam bir tuzak soru; ama ben bunun tuzak bir soru olduğunun ayırımına varmadan:

“Canım şimdi bacıyı da nerden çıkardın? Hiç insan bacısını sever mi? Bu konumuz dışındadır. Biz evlenecek çiftlerden söz ediyoruz. Bu nasıl soru böyle?”

Zekeriya Beyaz, yılışık yılışık gülerek:

“Felsefi olarak düşünmüyor muyuz?”

“Evet!”

“Felsefenin içine almayacağı bir konu yok! Felsefenin her konuda bir sorusu olacaktır...”

E ben de filozofum ya (!) Filozof dediğin altta

kalır mı? İşte böylece ben de bilgiliğime (aslında cehaletime) toz kondurmamak için görüşlerimi aşağıdaki şekilde açıkladım:

“Eğer bacı kardeş birbirlerini ile sevişecek kadar alçalmışlarsa, insanlık dışına çıkıp iyice hayvanlaşmışlarsa ve öylesine kayış gibi bir mideye sahip olurlarsa, ikisinin arasına gökten kontrplak inecek değil ya... İnsanoğlundan her kötülük beklenebilir. Kaldı ki bu tür olayların olduğunu da gazete haberlerinde görüyoruz. İnsan bu, her türlü kötülük beklenebilir...”

Bu tuzak soruya verdiğim yanıtlar; tamamen değiştirilerek sağda solda söylenmeye başlandığı gibi ad ve tarihini verdiğim gazetede de yayınlandı.

Halkı en hassas yerinden yakalayarak **“Hayri Balta, miden alırsa annen de helal!”** dedi diye yayına başladılar.

Burada aklımda fikrimde yokken bu bacı kardeş sorusunun ne amaçla sorulduğu üzerinde durup düşünmeye değer. Bu soruyu bana soran ve bu soru ve yanıtlar içinde bir cümleyi alıp değiştirerek bir maksadı mahsusa ile kamuoyuna aktaran Zekeriya Beyaz denen adam şimdi camilerde vaaz verebilmekte ve elden ele öğrencileri aracılığıyla Nur risaleleri dağıtmaktadır. Bir Müslüman din adamı yalan söyler mi, iftira atar mı?

Bu adamların attığı iftira yüzünden halk arasında dedikodularım yapılmakta ve işin en ilginç yanı bana bu iftirayı atanların aleyhimde tanıklık yapacak olmalarıdır.

Bunlar tanıklık yaparken ruhsal durumları-

nın incelenmesi isteğimidir. Eğer ifade verirlerken ruhsal durumları incelenirse görülür ki; yalan söyledikleri yüzlerinden gözlerinden, duyacakları huzursuzluk ve ürkeklikten anlaşılacaktır.

Hem muhbir ve tertipçilerim ve hem de aleyhimde tanıklık yapacak olan bu İnönü düşmanı, Irkçı, Nurcu, Şeriatçı Peri Dergisi yırtıcılarının ikinci bir suçlamaları da; beni Atatürk'e hakaret eden bir kimse olarak lanse etmeleridir.

Sözde ben Atatürk'e hakaret etmişim. Bu da ellerindeki bantta mevcutmuş. 21 Şubat 1962 günlü Yeni Ülkü gazetesinin 2. sayfa 1. sütunundaki Gençlik Köşesindeki Necdet Sevinç **“Zaruri Bir Cevap”** başlıklı yazısında şu şekilde açıklama yapıyor:

“... Bakın, sizin İnönücü, bu vatana en az İnönü'nün bin misli hizmet eden Atatürk'e ne diyor: “Atatürk işi azıttı!”

Ne demek bu?

Atatürk'ün büyük şahsına hakaret bu bir...

Milletin Ata'sını, önderini hakir gördüğü için millete hakaret bu iki...

Atatürk'ü Koruma Yasasına saygısızlık bu üç...”

Gördünüz mü teyze oğlunu... Yamandır bu benim teyze oğlu... Beni içeri tıktırmak içinden elinden geleni geri koymuyor. Şimdi de beni Atatürk'e hakaretle suçluyor...

Aynı suçlamayı Bekir Kaynak'la birlikte yapıyor. 28 Şubat 1962 tarihli Yeni Ülkü gazetesinin 3. sayfasında **“Emin Kılıç İfşaati”** başlıklı yazısında şöyle yazıyor:

“Fakat Atatürk sonradan işi azıttı. Onun bu sözleri elimizdeki bantta mevcuttur...”

Daha devamız ilk sorgu aşamasında iki muhbir, tertipçi ve tanıklarımın bu ifadelerine bakılırsa benim işim bitik...

Eğer ben; dedikleri gibi, ulu önder Atatürk’e hakaret kastı ile bir kelime söylemişsem; değil Türkiye’nin, dünyanın en aşağı mahlûkuyumdur... Yaptıkları iftiradır...

Şimdi, Atatürk’e hayranlığımı gösterir gazetelerde yayınlanan yazılarıma bir göz atalım. Dosyaya koyduğum bu yazılar komünist olmadığımı ve komünistlik propagandası yapmadığımı bir kere daha göstermiş olacaktır.

Kazancım geçinmeme yetmiyordu. Kış günleri yatağıma girinceye değin evde palto ile dolaşırdım. Evde, sobam, odunum kömürüm yoktu. Çocuklar soğuktan ağlayarak dolaşırlardı evin içinde. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Kimseden yardım göremiyordum ve de ödünç para alamıyordum. Daha doğrusu cesaret edemiyordum. Hem ödünç para bulsaydım sonra neyle ödeyecektim...

Bu nedenle kentimizde yayınlanan gazetelere yazı göndermeye karar verdim. Her yazım için beş lira alacağımı sanıyordum. Böylece ayda 150 kazanacağımı umuyordum...

Bu düşünce ile gazetelere yazı göndermeye başladım. Hangi gazete yazılarıma yer verirse ondan her yazım için 5 lira isteyecektim. Sonradan anladım ki bizim Gaziantep’te; gazeteler, yayınladıkları yazılar için, yazara para vermezmiş...

Gazetelere gönderdiğim bu yazılar okundu-

ğunda benim dünya görüşüm görülecektir:
İşte Atatürk'le ilgili bir yazım:

“BİZCE KUTSALDIR

15.1.1960 tarihli Ulus gazetesinde bir yazı okudum. Çok üzüldüm. Okuyunca sizler de üzüleceksiniz: İhmalin ve unutkanlığın böylesi ne duyulmuş ne de görülmüş...

1950 seçimlerinden sonra Ankara'da toplanan Demokrat Parti milletvekillerine hitaben; uzun süre radyoevinde çalıştığını söyleyen birisi:

“Beyefendi, Atatürk'ün kendi sesi ile söylediği Onuncu Yıl Nutkuna ait plak bir tanedir. Kırılması halinde O'nun sesini bir daha duyamayız. Himmet etseniz de buna bir çare bulsalar.”

Kendine çeki düzen veren DP Milletvekillerinden birisi; kelimelerin üstüne basa basa: “Ne olurmuş kırılırsa, varsın kırılsın!. Biz varız, Menderes var onun yerine konuşacak...”

Doğruluğunun derecesini ölçme olanağı bulamayacağız şu küçücük haberde ne acı gerçekler var. Sözü edilen plak bir tane imiş... Kırılırsa bir daha Ata'mızı kendi sesinden dinleyemeyecekmişiz... E o halde neden o plağın çoğaltılması yoluna gidilmiyor...

Diyelim, Atatürk sağlığında o plağın çoğaltılmasını akıl edememiş olabilirler. Ölümünden 1950'ye kadar neden çoğaltılmamış... Görülüyor ki ihmalkârlık ve unutkanlık ta baştan...

Gelelim yeni milletvekilinin verdiği karşılığa:
“Ne olurmuş kırılırsa? Varsın kırılsın!.”

Şu iki cümle Demokrat Partililerin ne zihniyette olduğunu göstermeye yeter de artar bile...

“Varsın, kırılınsın!” deyen milletvekilinin dünya görüşünü tahlile gerek yok. Ruhundaki nankörlüğü göstermeye çalışmayacağım.

Sonra milletvekilinin yediği halta bak: “Biz varız, Menderes var O’nun yerine konuşacak...” diyor... Milletvekillerinden bir kişi bile çıkıp Atatürk’ü koruyamıyor. Menderes mi Atatürk’ün yerine konuşacak...

İşte konuştu. Hem de hiçbir Başbakanın söylemeyeceği şekilde konuştu. “**Siz isterseniz hilâfeti bile getirebilirsiniz.**” demekten kendini alamadı...

Şimdi asıl konumuza gelelim: Atatürk’ün kendi sesinden dinlediğimiz Onuncu Yıl Nutku plağının DP iktidarı tarafından çoğaltıldığını sanmıyorum. Nasıl sanabiliriz ki, Atatürk devrimlerini “Millete mal olmuş, mal olmamış” diye küçümseyen bir zihniyetten...

Demek ki 1950’ye değin yapılmamış olan çoğaltma işlemi 1950 - 1960 arası da çoğaltılmamış.

27 Mayıs Devrimcilerinden de o plağın çoğaltılmasını istemek bu kadar işlerinin arasında biraz tuhaf kaçır gibi geliyor bana.

Olsun, biz o plağın dikkatle korunmasını, 10 dakikalık bir himmetle teybe alınarak çoğaltılmasını, yıllardır yapılan yüzkarası ihmalkârlığın giderilmesini istiyoruz...

Belki bu dileğimizi gerici milletvekilleri gibi önemsemeyen, “Şimdi sırası mı?” deyen dar düşünceliler çıkabilir.

Unutulmasın ki; Atatürk, Cumhuriyeti ve eserlerinin korunmasını Türk gençliğinden istedi. Cumhuriyeti gençliğe emanet etti.

Atamızın sesi de, eseri de, resmi de, kendisi de, her şeyi ile bizce önemlidir. O'nun her şeyi bizce kutsaldır..." (Bu yazı; 25 ve 26 Kasım 1960 tarihli Gaziantep Işık gazetesinin 2. sayfasının 1. sütununda yayınlanmıştır...)

Yukarıdaki yazım beni Atatürk'e hakaret eden biri gibi göstermek isteyenlerin iftiralarını çürütmeye yeter sanıyorum.

Şimdi yine Atatürk ve devrimleri hakkında şu yazılarıma bir göz atalım:

"BAK ŞU HALİME!" DEDİ...

Geçen gün bir arkadaşla paça yemek için bir lokantaya girdik. Garsona, birer kelle paça ısmarladık. Kelle paça geldi, yemeye başladık.

Bu sırada arkadaş:

"Hele başını kaldır da bak! Atatürk'ün başının üstüne ne koymuşlar?"

Baktım ki, Atatürk'ün büyük bir fotoğrafını güzel bir çerçeveye içinde duvarın yüksekçe bir yerine asmışlar.

Ancak; kocaman Arapça harflerle yazıldığı için okunup anlaşılamayan bir levhayı da Atatürk'ün fotoğrafının tam üzerine asmışlar...

Tam o anda Atatürk'ün fotoğrafı canlandı. Kaşlarını çatmış sert bakışlarla beni yukarıdan aşağı süzüyordu.

"Bak şu halime!" dedi. "Sen ana rahminde

iken; harf devrimi yaparak kaldırdığım Arapça yazıları “Âyet” diye, “Hadis” diye getirip başımın üzerine, sağıma soluma yerleştiriyorlar.

Bana saygısızlık ederek heykelimi kıranları içeri tıkarınsınız da başımın üstüne, sağıma soluma Arapça levhalar asanlara niçin seslenmezsiniz...

Bu yurttta Harf Devrimi yapıldığını ne zaman kabul edeceksiniz? Sorarım size benim için ne yüzle anma toplantıları düzenliyorsunuz?

1928 yılında yapılan Harf Devrimini unutarak 1960 yılında bile fotoğrafımın üzerine Arapça levhalar asmaya ne hakkınız var...

Ne büyük duyarsızlık bu... Ne büyük düşüncesizlik...” diyerek beni bir güzel azarladı.

Öyle sandım ki daha çok sözler söyleyecekti. Daha fazla söyleyecek olursa kaldıramayacağımı anlamış olmalı ki sustu. Ne var ki heybetli yüzü ile yüzeme dik dik bakıyordu.

Atatürk’ün haklılığı karşısında dilim tutuldu. Küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm... Tek kelime bile söyleyemedim...

Lokantadan derin bir düşünce içinde başım yerde ve utanç içinde bir suçlu gibi ayrıldım...

Paçayı, parça parça burnumdan getirmişti Ata...”

(13 Kasım 1960 tarihli Gaziantep Yeni Gün 3. sayfa “Forum’da” köşesinde...)

Kendilerine de verdiğim bu yazıya karşın hâla bana “Atatürk’e hakaret etti!” demeleri ne ile yorumlanabilir? Ne alınmaz öcü varmış benden bu teyzemoğlu’nun...

Bu kere de “Atatürk Haftası” nedeniyle

“Ata’ya Dönelim” başlıklı yazımı gözden geçirelim. Böylece, muhbir ve tertipçilerin düşmanca yaptıkları iftiranın boyutunu görelim:

“ATA’YA DÖNELİM”

Bu hafta, hepimizin bildiği gibi, Atatürk Haftası’dır. Bu hafta içinde Atatürk’ü sevenlerimiz; birbirleriyle yarışarcasına Ata’mızı övgülerle anıyorlar. Kimileri, Ata’mızı bayrakların renginde, kimileri denizlerin derinliğinde, kimileri de göklerin maviliğinde görüyor.

Dileyen Atasını dilediği biçimde över. Yeryüzünde övülmeye değer kişilerin başında muhakkak ki Atatürk gelir. Fakat Atatürk’ümüzü sevenlerin övgülerini yapıcı bulmuyorum. Ata’yı sevmek: Ata’yı övmekle değil Ata’yı anlamakla olur.

Kutsal kitapların birinde, yüce peygamberlerden biri: **“Bana ya Rab!, ya Rab! deyene her adam göklerin melekutuna girecek değildir; fakat göklerde olan Tanrı’nın iradesini yapan girer.”** diyor.

Bunun gibi “Atam! Atam!” deyene değil, Ata’nın devrimlerini savunan ve yaşayanlardır ki gerçek Atatürkçüdür...

Ata için övgüler düzeceğimize Ata’ya dönelim. Ata’mızın bıraktığı yerden başlayarak neler yapmamız gerektiğini düşünelim. Hiç olmazsa Ata’yı anma törenlerinde olsun büstünün önünde çarşafly bayanlar oturtmayalım... Bayramlardaki resmi geçitlerden Ata’nın fotoğraflarını şalvarlıların ellerine vermeyelim. Yazılarını eski yazı ile hazırlayan yazarların yazılarını okumayalım.

Biri memede, biri de beşikte, biri eşikte üç çocuklu eşini evde yalnız başına bırakıp da kahvelerde oyun oynayan, barlarda içki içen sözde Atatürkçüleri tanıyalım.

Her yıl Atatürk'ün huzuruna bu alışkanlık ve davranışlarımızı, Atatürk hatırına, bırakmış olarak çıkalım. İşte gerçek Atatürk sevgisi, işte gerçek Atatürkçülük budur.

Bu kadarını olsun düşünüp yapamayanın Ata ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Olamaz da

Yoksa yalnız anma törenlerinde aklımıza düşen Ata'yı, kimimiz bayrakların renginde, kimimiz denizlerin derinliğinde, kimimiz de göklerin maviliğinde ararsak Atatürk'ten uzaklaşmış oluruz.

Ata'dan uzaklaşmak Cumhuriyet'in sonu demektir.”

(Gaziantep'te Yeni Gün. 10 Kasım 1960)

+

Şimdi de İnönü hakkında yazdığım bir yazıyı okuyalım.

“İNÖNÜ”

Kimi yazarlarımız yazılarında, İnönü'yü: “Garp Cephesi Komutanı” , “Lozan Kahramanı” , “Eski Cumhurbaşkanı” gibi sıfatlarla anıyorlar. Sanki bu sıfatlarla anılmazsa değerinden bir şey kaybedecekmiş gibi... Layık olduğu saygıyı göremeyecekmiş gibi...

İnönü'yü sevgi ile anmak istiyorsak, İnönü demek yeterlidir. İnönü demekle tarih dile gelir. “Garp Cephesi Kumandanlığı”, “1 ve 2. İnönü

Savaşı” , “Atatürk’ün en yakın arkadaşı” , “Lozan Kahramanı” , Başbakanlığı, Cumhurbaşkanlığı, “Demokrasi Kahramanlığı” , daha yüzlerce yüceliği, yücele yücele yücelerek gelir yücelerden...

İnönü’ye “Lozan Kahramanı” , “Eski Cumhurbaşkanı” ve “Demokrasi Kahramanı” deneceğine bir tek kelime ile; yani, “İnönü” demekle tarihin derinliklerinden İnönü’nün süt beyaz bulutsu saçları üstüne yapıştırılmış plasterli başını bize çevirerek, sağ elindeki şapkasını batıya doğru uzatarak, batı demokrasisini, batı uygarlığını gösterecektir.”

(Gaziantep Işık gazetesi. 1 Aralık 1960)

Gösterdiğim bu örnek yazılarım, benim düşünce ve kanaatlerim hakkında bir fikir verebilir. Bu yazılar bile “Olayın başlıca muhbir ve tertipçilerin” iftiralarını çürütmeye yeter sanıyorum...

Müfteriler 22 Şubat 1962 tarihli Yeni ülkü gazetesinde bas bas bağırıyorlardı. “Vesikaları konuşturacaklarmış...” ; “Yazdıkları her cümleyi, hem bantla, hem diktafonla, hem ses alma makinesiyle ispat edeceklermiş...” , “Sicilimi ve dosyamı gözler önüne sereceklermiş...”

Bu satırların yazarı benim öz be öz teyzem oğlu Necdet Sevinç. Ben ne yaptım bu Necdet Sevinç’e? Anasını mı öldürdüm, babasını mı öldürdüm? Nedir bunun benden alıp veremediği?

“Kendileri değil vesikalar konuşacakmış”

Açıklasınlar, ellerinde ne tür belge varsa... Açıklasınlar da ben ne mal olduğumu anlayayım...

Bakın benim teyze oğlu, 22 Şubat 1962 tarihli “Yeni Ülkü” gazetesinin “Zaruri Bir Cevap” başlıklı yazısında ne diyor:

“... O İnönücünün (beni kastediyor...) sicilini şuraya sermek isterdim ama pek yakında sol zihniyete bir sürprizimiz var... O dostunuzun dosyasını bu sürpriz neticesinde göreceksiniz...” diye sicilimden, dosyamdan, söz ederek bana ve dostlarıma gözdağı veriyordu kendi aklınca...

“Biz değil vesikaları konuşturacağız” diyerek; sanki Kruşçef’e yazdığım bir mektubu yakalamışlar gibi bir izlenim veriyorlar...

Okuyunca gazetelerde yazdıklarını; insan, kendi kendinden kuşkuluyor... Hem bant, hem diktafon, hem ses alma makinesi... Ne de çokmuş mübarek...

Eğer dedikleri gibi ise gerçek; beni hapse tıkmaya değil astırmaya da, kestirmeye de yeter bu belgeler ve bu tanıklıklar...

Bu vesikaları konuşturmadıkları sürece; söyleyecekleri tüm sözler yalandır, iftiradır...

Şimdi sözünü ettikleri ve de pek güvendikleri belgeleri konuşursunlar da bir görelim.

Kendilerine gülerler, bunun neresinde komünistlik var diye. Böylece komünistlik hakkındaki cehaletlerini de görmüş olur millet...

Yukarıda yazılarımdan örnekler verdim. Eğer dedikleri gibi gerçekten komünist olsaydım; hazır gazetelerde yazı yazma olanağı bulmuşken; kendileri gibi üç beş kişiye değil koca Gaziantep’e yapardım propagandayı gazete aracılığıyla...

Oysa ben gazetelerde yazı yazmayı verilen ücreti az bulduğum için bırakmıştım. Bana; her yazım için, iki buçuk liradan fazla vermeyeceklerini söylemişlerdi...

Dediğim gibi ben bir komünist olsa idim; propaganda yapma hatırına, değil para istemek üstte para bile verirdim... Böylece gazeteden alacağım iki buçuk lirayı değil de Rusya'dan alacağım binlikleri düşünürdüm...

Şimdi ben beraat etsem de, etmesem de sicilli bir komünist oldum. Şöyle kalabalık bir yerde mendilimi çıkarıp burnumu silecek olsam: "Yakalayın! Yakalayın! İhtilal işareti veriyor namussuz komünist!" diye beni yakalayacaklarından hiç kuşku duymuyorum...

Artık benim ne Atatürkçülüğüm, ne İnönücülüğüm ne de Türkçülüğüm para etmez! Ben damgayı yedim artık...

Şimdi de 27 Mayıs'tan önce Anayasamızın başlangıç bölümünde belirtildiği üzere: "... Anayasa ve hukuk dışı tutum ve davranışları ile meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı direnme..." hakkını nasıl kullandığıma ilişkin iki örnek vereceğim:

Aydınlarımızın kelebek kravat takarak klüplerde kaygısız tasasız kumar oynayabildiği, Devlet Tiyatrosu sanatçılarının "Vatan Cephesi" ne geçtiği, iş adamlarımızın İnönü aleyhinde Menderes'e dalkavukluk telgrafları çektiği ve kentimiz ileri gelenlerince Menderes için her köşe başında Zafer Takları kurdukları sıralarda Demokrat Parti iktidarının Ankara cezaevine tıktığı Beyhan Cenkçi'ye yazdığım mektup:

"Sayın Beyhan Cenkçi,
Ceza ve Tevkifevi,
Ankara
20.8.1959

Hatırınıza gelmeye ki sizleri unuttuk. Unutmadık, o Hilton kapıları üstünüze kapanırken çıkardığı kilit şakırtıları, sessizlik ve hüznün, sizler kadar bizim üzerimizde de yapıyor yapacağını...

Her akşamı sizinle yaşıyoruz...

Zannetmesin ki sizleri cezalandıran zihniyet yalnız sizleri cezalandırdı. Bizleri de cezalandırdı. Sizlere; halkı uyarmayın diye ceza verdilerse, bizlere de “İşte sizleri aydınlatanların halini görüyorsunuz ya!” dediler.

Ne mutlu sizlere ki halkı aydınlattığınız için içerdesiniz...

Bizler o mutluluktan da yoksunuz...

Bir o girdi içeri, bir başka gün de sen, yakında da başkaları, belki ilerde de ben... Dönecek miyiz ülkümüzden... Dönmem şahsen ben... Ben payıma kahpe olsun dönen.

Gülemiyorum Cenkçi bey, Ülkü bey...

İçim burkuluyorken işte gülerken...

Hiç gülebilir mi insan; sizler, yani “İnsan hakları içerde iken...”

Çok şeyler söylemek, içimi dökmek istiyorum... Ama ne söyleyebilirsin ki...

“Kartaca yıkılmalıdır!”

Saygılarımla,

Hayri Balta, **20.8.1959**

+

Yine Demokrat Parti iktidarınca Ankara Ceza ve Tevkifevi'ne konan Ulus gazetesi yazı işleri müdürü Ülkü Arman'a, cezaevinde açlık grevi yapacağı sıralarda, yazdığım mektup:

“Sayın Ülkü Arman,
Ceza ve Tevkifevi,

Ankara

25.8.1959

Mücadeleniz kutlu olsun. Gayet tabii ki bu günler geçecek; geçecek ama bu mücadele bitmeyecek ki... İnsanlığın kaderidir bu!

İş olsun diye yazmıyorum bu mektubu. Hatırlamış olmak, borcumu ödemek, mektup yazmış olmak için de yazmıyorum.

Hayır efendim, hayır!. Aynı acıyı sizlerle birlikte duyduğum için yazıyorum...

Eminim ki aynı acıya birlikte duyan sayısız kişiler vardır ülkemizde...

Gavur dedikleri batı ülkelerinde birbirleri aleyhine söylerler, yazarlar; sonra da, karşılıklı gülüp konuşarak kadeh kaldırırılar.

Böyle sürer orada demokrasi mücadelesi...

Bizde öyle mi ya... Eleştirmek bile yasak. Öyle methetmelisin ki, “Meleklerin kanadında indi!” demelisin. Yoksa en doğal haklarından mahrum edilirsin. Grev de yapmış olsan tüyü bile kırmıdamaz iktidar mensuplarının...

“Merak etmeyin, gizli gizli yiyor!” derler adama...

Dedim ya, insanlığın kaderidir bu...

Bu mücadele bitmeyecek Çağdaş uygarlığa yaklaşmak için daha çok uğraşacağız...

“Kartaca yıkılmalıdır!”

Saygılarımla,

Hayri Balta”

+

Öyle diyorum; belki benim, “komünist olarak fişlenmemde Beyhan Cenkçi ile Ülkü Arman’a yazdığım bu iki mektubun da rolü vardır.

Ankara Emniyeti, adı geçenlere gönderdiğim bu iki mektubu Ankara’dan Gaziantep’e bilgi için gönderilmiş olabilir ve ben de böylece fişlenmiş olabilirim...

Ne var ki bunları yaptığım için ben; komünist olarak fişleniyorum.

Evime baskın yapılıyor. Eşimin gözü önünde; evim, çekmecem, dolabım, didik didik aranıyor.

“**Ne arıyorsunuz?**” deyene eşime; sanki mahkûm olmuşum gibi...

” **Bu mikropları yaşatmamalı, kökünü kurutmalı bu mikropların!**” deniyor.

Emniyetin mahzenlerinde döşümde numara, önden ve profilden fotoğraflarım çekiliyor...

Mahkeme bir karar vermeden; ellerim, parmaklarım mürekkebe batırılıp batırılıp çıkarılarak parmak izlerim alınıyor; böylece tescilli bir komünist oluyorum. Artık başıma gelecek var... Halkın kuşkulu bakışları, kin ve nefret, işsizlik, açlık tehlikesi beni bekliyor. Teyzem oğlu’nun yüreği soğusun...

Bu sırada dışarı çıkan görevlilerden biri, kapıda çıkmamı bekleyen babama: “**Asmalı bunu, asmalı bu dinsizi!**” diyor.

Amerika ve Rusya uzayda uydu yarışı yaparken; benim gibi ortaokul diploması bile olmayan ilkokul mezunu bir aydın adayını komünist olarak fişlemekle ne kazanır acaba bu devlet...

Amaç halkın aydınlanmasını önlemek... 27

Mayısçılara komünist damgası vurarak iktidardan uzaklaştırmak ve hurafelerle, masallarla halkı kandırarak yağmacılara iktidarın önünü açmak...

Yukarıdan beri yaptığım samimi açıklamalarla siyasal kişiliğimi yansıtmış bulunuyorum. Şimdi ise dünya görüşüme ilişkin birkaç ayrıntıya değinmek istiyorum:

Şimdi de kışkırtıcı ajanlarla; Tanrı, din, namus, sorumluluk duygusu ve insan davranışları üzerine yaptığımız konuşmalardan birkaç örnek vermek istiyorum... Görülecektir ki bunların aklının alamayacağı konular üzerinde boşuna fikir yürütmüşüm...

Ben onlara; Hocam Dr. Emin Kılıç Kale'nin emri ile benden öğrenmek istedikleri konularda sordukları sorulara yanıt vermişimdir. Anayasal hakkım olan düşünce ve kanaatlerimi açıklamışım. Anayasamız **“Düşünce ve kanaatlerinden dolayı kimse suçlanamaz demektir...”**

Tanrı anlayışımı sormaları üzerine şöyle demiştim kendilerine: “Eğer insanlar; kendilerinden ayrı, kendi dışlarında, göklerde ya da başka bir yerlerde, Cennetli Cehennemli, Azrailli, Cebraili, her işlerini gözetleyen maddi bir varlığın gerçekten varlığına inanmış olsalardı; tepemizde dönüp duran şu uyduları Ay'a çıkmak için değil de o varlığı ortadan kaldırmak için kullanırlardı. Çünkü insan, yaratılışı gereği, düşünce ve inanışlarına kimsenin karışmasına dayanamaz. Kimse tarafından yönlendirilmeye katlanamaz. İnsanoğlu, özgürlüğüne düşkündür. Allah da olsa herhangi bir varlığın kendisine karışmasına dayanamaz.

Kaldı ki Allah; insanın dışında ve maddi bir varlık olarak yoktur. Bu konuda Kuran'da şöyle açıklama yapılmaktadır.

“Allah, insanın kalbi ile kendisi arasına girer.” (K. Enfal. 8 /24)

Ve yine:

“Ben kuluma şah damarından yakınım” (K. Kaf. 50. /16)

İnsanın kendi dışında bir Tanrı araması Tanrı konusundaki bilgisizliğindedir. Tanrı'yı kendi dışında arayanlar sorumluk duygusundan yoksun olurlar... Onlara göre her şeyi yapan Tanrı'dır ve dolayısıyla kendilerinin hiçbir sorumluluğu yoktur...

Elbette bu söylediklerimden ırkçı ve şeriatçı olanlar bir şey anlayamazlar ...

Yine: “Tanrı yarattığı insanlara; 1400 yıl önce gönderdiği bir aracı ile seslenemez. Bu düşünce Tanrı'nın acizliğini gösterir. Tanrı aciz değildir... Tanrı yarattığı insanla her zaman temas halinde-dir. Yeter ki onun sesine kulak verelim...”

Tanrı öyle bir düzen yaratmıştır ki; akla, sağduyuya, vicdana uygun davranırsak Cennette sayılırız; yok, akla, sağduyuya, vicdana aykırı davranırsak Cehennemde sayılırız.

Öldükten sonra Cennet, Cehennem aramayın. Hepsi buradadır ve insan yaşarken söz konusudur...”

Eğer ben ceza alacaksam; derin anlamları olan bu sözleri kapasitesi yetersiz olan çocuklara söylediğim için olmalıdır. Ne var ki ben bu yanlışı yaptım. **“Domuzun önüne inci attım” (İncil)**

Bir gün de “Cennet Cehennem” üzerinde sorudukları soruya şöyle yanıt vermiştim.

“Diyelim ki siz akşam derslerinize çalışmayarak başka işlerle uğraştınız. Ertesi gün okula giderken korku ile gittiniz, sınıfa korku ile girdiniz... Korku içinde, ürkeklik içinde, kendi kendinize: “Aman şu öğretmen beni derse kaldırmasa!” dediniz. İşte bu ruhsal durumuz, sizlerin Cehennem’de cayır cayır yanmakta olduğunuzun göstergesidir...”

Aslında sizler Cehennemde cayır cayır yanmaktasınız da haberiniz yoktur...

Cehennem azabı, Cehennem ateşi dediği budur işte...

Yok, akşamdan derslerinize çalışarak okula hazırlıklı geldinizse, tahtaya kalkmaktan korkmuyorsanız, huzur içinde iseniz... Cennet’te sayılırsınız.”

Ben ne diyorum onlar ne anlıyorlar. Bütün bu açık anlatımlarıma karşın soruyorlar:

“Tanrı, var mı, yok mu?”

Al başına belayı. Demek ki yukardan beri anlattıklarım bunların bir kulağından girmiş bir kulaklarından çıkmış...

“Ben; benim dışında, Evren’in dışında bir Tanrı’nın varlığına inanmam. Ayrıca ben ‘Tanrı var veya yok da!’ demem. Çünkü var deyen de insan, yok deyen de insan.

Tanrı yok, diyene Tanrı ortaya çıkıp da: ‘İşte ben buradayım’ dememiştir. Hepsi insanın hayal dünyasının ürünüdür. Var dersin de, yok dersin de bu insanların zannına dayanmaktadır.

Benim anladığım anlamda Tanrı'nın varlığına öylesine inanıyorum ki ve ondan o derece korkuyorum ki; bir sigara içmeye utanıyorum. Bundan birkaç yıl önceki o sefil ve perişan yaşantımdan kurtulmamın nedeni Tanrı'nın varlığına inandığım içindir. Tanrı bilgisi olan insan hiç sigara içer mi?

Ben, bana sorulduğunda yanıt vermek durumundayım. Eğer ben düşüncelerimi açıklıyorsam; bu, bana sorulduğu içindir. Yoksa bana sorulmadan tek kelime söylemem.

Tanrı kavramını anlamak bir kültür işi olduğundan sıradan insan gerçeği anlamak istemiyor. O kendi yarattığı Tanrı'nın ardına düşüyor. Bu anlayış onun daha kolayına geliyor. Böylece sorumluluktan kurtulduğunu sanıyor. Bu nedenle insanlık tarihinde sayısız dinler ortaya çıkıp batmıştır...”

Bu düşüncelerime teyzem oğlu diğerleri adına şu şekilde yanıt veriyordu:

“İnsan iradesini belirleyen Tanrı'dır. Tanrı'nın izni olmadan bir yaprak bile kıvılcakmaz...”

Bu dar görüş ise bana ters geliyordu.

“Tanrı, insan iradesine karışmaz. İyi ya da kötü yapma iradesi insanın elindedir...” derdim.

Teyzem oğlu atılarak:

“Hayır, karışır! Tanrı'nın dediği olur!...” derdi.

Bunlara altından kalkmayacakları bir örnek vermem gerekti. Ancak böylece bu dar kafalılardan sesi kesilirdi... Bunun üzerine cebimden bir kâğıt çıkardım. Kâğıt bulunan elimi gözlerinin hizasına kaldırdım:

“Tanrı'nın dediği oluyorsa; şu elimdeki kâğıdı yırtacağım. Gücü yeterse sizin Tanrı'nız şu kâğı-

dı bana yırttırmasın!” diyerek korku dolu bakışları arasında kâğıdı yırtarak yüzlerine fırlattım.

Bu davranışım üzerine deliye dönmüşlerdi. Neredeyse üstüme atılarak beni boğacaklardı. Öyle ki teyzem oğlu büyük bir kızgınlık içinde:

“Teyzem oğlu olmasaydın, şimdi seni şuracıkta öldürürdüm!” dedi... Ve hemen yanımızdan ayrıldı...

Arkadaşları, arkasından koştu:

“Ayıptır, yapma, gel!” dedilerse o dönmedi. Dönmedi ama, beş on dakika sonra kendiliğinden döndü ve:

“Özür diliyorum, beni bağışla, kabalık ettim. Bir an için kendimi kaybettim!” dedi.

Oysa yine numara yapıyordu, yalan söylüyordu; çünkü gelmeseydi yaptıkları tertip yarım kalacaktı. Daha işleri bitmemişti, yeterli kanıt elde edememişlerdi...

Söylediklerim kafasını kurcalamış olacak ki; başka bir gün arkadaşları ile iş çıkışı yolumu kesti bu teyze oğlu:

“Peki, benim dışımda bir Tanrı yok, diyorsun. Kime karşı sorumlusun öyleyse?” dedi.

“Devlete, Toplum’a ve kendime karşı sorumluyum. ‘Bir ben var bende benden içeri’ sözünü hiç duymadınız mı? Ne demek istiyor Yunus Emre bu sözleri ile...”

Bu dar kafalılarla Tanrı varlığı ve yokluğu konusunda bir türlü anlaşamıyorduk. Benim de kendileri gibi kendi dışlarında, yukarıda bir yerde, maddi bir varlığı olan nesnel bir Tanrı’ya inanmamı istiyorlardı. Oysa dinleri kendilerine: “Dinde

zorlama yok!” derdi... Ama bunlar kendi zanlarının arkasına düşüyorlardı. (K. 2/78. 6/116, 148. 10/36, 66. 53/28)

Ben ise Kuran’daki şu ayetler gereğince Tanrı’yı içimde arıyordum:

“Tanrı, kişinin kalbi ile kendisi arasındadır!” (K. 8 Enfal/24)

“Ben kuluma şah damarından yakıным!” (K 50/16)

Bu görüş ve inanışım ise kendilerini kızdırdı. Ne demiş atalarımız:

**“Cahil ile eyleme sohbet
Sohbeti can incitir...”**

Fakat işlerini tamamlamak için benimle ilişkiyi kesmemişlerdi...

Konuşmalarım sırasında kafalarının çalışması için kendilerine birçok örnek verirdim. Örneğin:

“Bir berberin ya da mühendisin oğlu; babası berber ya da mühendis olduğu için kendisi berber ya da mühendis olmaz.

Bir çocuğun berber olabilmesi için berberin yanında çiraklık etmesi gerek. Bir insanın Müslüman bir ana babadan doğması Müslüman olması için yetmez. Muhakkak İslamiyet konusunda öğrenim görmesi gerek...

Sizler İslamiyet konusunda bir öğreniminiz, bir kültürünüz olmadığı halde, kulaktan dolma bilgilerinizle beni de sizin gibi inanıp düşünmeye zorluyorsunuz!. İnsaf yahu!

Bir lise bitirmek için 12 yıl öğrenim görmek gerek. Din bu kadar ucuz mu? Din konusunda hiçbir öğrenim görmeden beni kendi anlayışınıza

döndürmek istiyorsunuz... Bu nasıl cehalet!” derdim...

“Ayrıca bir insanın dinini kendisi seçmesi gerektiğini; dinin insanların ayağına değil, insanların dinin ayağına gitmesi gerektiğini anlatırdım...”

Bu anlattıklarımı bir türlü anlayamazlardı; çünkü anlayışları kıttı, çapları yetmiyordu... Kapasiteleri dardı...

Benim bunları anlattığım sıralarda ben ilkokul mezunu idim; onlarsa, Lise 2’de okuyorlardı. Bir ilkokul mezununun lise öğrencilerini şaşkırtıp deliye döndürmesi beni mutlu ediyordu, gururlandıırıyordu. Böyle bir duyguya kapılmam elbette cehaletimdendi...

Onların söylediklerimi; anlayamayarak aptallaşmaları karşısında ben kendi kendimi gaza getirerek ölbemde torbamda nem varsa ortaya döküyordum:

“Tarihin bize gösterdiğine göre, İslamiyet başta olmak üzere, bütün dinlerin insanların ayağına gittiğini; onları imana getirmek için örgütlenediklerini, misyoner kurumları oluşturduklarını, imana getiremedikleri ile din savaşları çıkardıklarını, ‘kâfirlere ölüm!’ diye birbirlerini öldürdüklerini; bu davranışın ise dinler için bir leke olduğunu anlatır dururdum...”

Muhbir ve tertipçilerim, daha doğrusu kışkırtıcı ajanlarım ise bu anlattıklarımı “ağzı açık ayran delileri” gibi dinlerlerdi. Ağzımdan suça konu bir söz çıksın diye aykırı sözlerime bile ses çıkarmazlardı. Maksat beni tuzağa düşürmekti... Ben ise anlatmayı sürdürüyordum:

“Muhammed Peygamberin yaratılıştan üstün biri olduğunu, kendisinde birçok olumlu özellikler bulunduğunu, bu özelliklerinin çevresindekiler dikkatini çektiğini, güvenilir bir adam olduğu için kendisine “emin” lakabı takıldığını, düşünmek için çoğu zamanlar Hira dağına çıkarak bir mağaraya kapandığını anlatırdım.

O devrin din adamları ile görüş alışverişinde bulunduğunu, Mekke pazarlarında şiir okuyarak tek Tanrı görüşünü yaymaya çalışan İbrahim peygamber ekolünden bir ihtiyardan bazı bilgiler edindiğini, putperestlik karşıtı âlimlerle görüş alışverişinde bulunduğunu...” anlatırken teyzem oğlunun yanındaki sözümü kesti:

“Hayır!, dedi. Peygamberimiz ümmidir. Bütün söyledikleri Allah’tandır. Sen ise, fikirlerini Mekke’deki âlimlerden aldığını söylüyorsun! Böyle şey olmaz...”

“Bunlar benim fikirlerimdir. İşinize gelmiyorsa dinlemezsiniz, çekilir gidersiniz. Size gelin beni dinleyin diye ucu telli mektup mu yazdım?”

Teyzem oğlu sözde bana destek çıkararak:

“Evet, işine gelmiyorsa dinlemez, çekilir gidersin!” diye arkadaşını azarlıyordu. Sözde bana, düşünce ve inançlarıma sahip çıkıyordu. Aklınca benim güvenimi kazanarak beni çözecekti. Ben ise bilgiç bilgiç ötüp duruyordum...

“Yani, şimdi Peygamber, bazı fikirlerini yaşlılardan ve din âlimlerinden alırsa onun büyüklüğüne helal mi gelecek?”

Yumuşamış gibi göründüler:

“Yoo!” dediler.

Ben de:

“Şimdi size bir soru: Peygamberin 25 yaşından 40 yaşına kadar olan dönemi hakkında kimse bilgi vermiyor. Yalnızca Hira dağına çekildi, diyorlar. Oysa bu 15 yıl Peygamberin; Hatice'nin ticaret kervanı ile gittiği ülkelerde, din âlimleri ile görüşerek kendisini yetiştirdiği yıllardır...

Ancak, dinini yaymak için çok uğraştı, hareketlere uğradı, gördüğü baskılar sonunda Mekke'den Medine'ye hicret etmek zorunda kaldı.

Bundan sonra kendini ve bağlılarını korumak ve de dinini yaymak için birçok savaşlara katıldı...”

İçlerinden biri sözümü keserek:

“Hayır yaptığı savaşlar savunma amaçlı savaşlardır? Kimseye saldırmadı...”

“Bakın arkadaşlar, yalnızca Uhud savaşı savunma amaçlı savaştır. Bunun dışında yaptığı 29 savaş ve 45 çete saldırısı ganimet ve dinini yaymak için yaptığı savaşlardır...”

Elbette bunlara ne desem boştu. Bir kere böyle duymuşlardı, böyle şartlanmışlardı. Oysa herhangi bir kimseye dini dayatmak doğru değildi. Bunu bildikleri için de “Dinini yaymak için savaşlar ve çete saldırıları yaptı” dememe bozuluyorlardı.

Bu konuda ısrarlar üzerine kendilerine şöyle bir örnek vermek zorunda kaldım:

“Peygamberin damadı 4. Halife Ali'nin şu olayı dinin insanlara zorla kabul ettirdiğinin güzel bir örneğidir. Bilmem aslı var, ya da yok. Bu olay halk arasında söylenir durur.

Ali, bir savaşta, yere yıktığı hasmının döşü üstüne çıkıp kılıcı boynuna dayıyor: ‘İmana gel ya

kâfir!’ diyerek boğazına çöktüğünü imana davet ediyor.

Bunun üzerine alttaki adam ise bu şekilde bir imana davet şekline büsbütün öfkelenerek Ali’nin yüzüne tükürüyor.

Bunun üzerine Ali, herkesin beklediği gibi alttaki adamın kafasını keseceği yerde adamı öldürmeyip kılıcı elinde ayağa kalkıyor:

Çevredekiler: ‘Niçin böyle yaptın, niçin öldürmedin de bıraktın!’ diyorlar.

Ali ise;

‘Adam yüzüme tükürünce öfkelenip kızdım. Bu kızgınlık üzerine kafasını kesseydim; bu boğazlamanın Allah için olmayacağını, nefsim, öfkem için olacağı düşüncesiyle adamı öldürmedim!’ diyor...

Bu fıkra da görüyoruz ki Allah için kafa kesilebiliyor... Demek ki İslam’da imana davet var. İmana gelmeyenleri öldürmek var. Oysa bir dini insanlara zorla kabul ettirmek insan haklarına aykırı... “

Düşünüp durdular, söyleyecek bir söz bulamadılar.

Evet, İslam’da imana davet var, kabul etmeyenleri öldürmek var... İşte birkaç örnek ayet:

“Fitne kalmayıp, yalnız Allah’ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın.” (K. 2/193)

“Fitne kalmayıp, yalnız Allah’ın dini kalana kadar onlarla savaşın.” (K. 8/39)

“Hürmetli aylar çıkınca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayıp hapsettin; her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tövbe eder, namaz kılar ve zekât verirler-

**se yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah ba-
ğışlar ve merhamet eder.” (K. 9/5)**

**“Kitap verilenlerden, Allah’a, âhiret günü-
ne inanmayan, Allah’ın ve peygamberinin ha-
ram kıldığını haram saymayan, hak dinini din
edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elle-
riyle cizye verene kadar savaşın.” (K. 9/29)**

Bana göre: Allah için insan öldürmek düşün-
cesi doğru bir anlayış değildir. İnsanları dine davet
edip de; daveti kabul etmeyenlerin kafasını kes-
mek doğru insan haklarına aykırıdır; bu vahşet-
tir. Böyle bir olayı kabul edemem. İnsanların kılıç
zoru ile dine kabul edilmesini Tanrı da kabul et-
mez, Peygamber olan biri de kabul etmez. Çünkü
Tanrı kandan nefret eder. Tanrı’nın istediği kan de-
ğil; barış ve sevgidir.

Kuran’da cihat ayetleri vardır... Bir insanı;
imana gelmediği için vurup öldürme emri vermek
bir kutsal kitaba yakışmaz, bir dine yakışmaz...

Bütün bunlara karşın Kuran’da çok güzel
ilahî ayetler de vardır. Kendimize bu güzel ayetle-
ri örnek almalıyız ve bu ayetlere göre ahlakımızı
yönlendirmeliyiz...

Kuran’daki, günümüz ahlakına ve hukukuna
aykırı gelen, hırsızın elinin kesilmesi ve kısasa
kısas gibi ayetlerin günümüz koşullarına uyarlan-
ması gerektir. Dinini seven din anlayışında, günü-
müz ahlak ve anlayışına göre değişiklik yapmak
zorundadır...

İşte konuşmamız bu konular üzerinde sürüp
gidiyordu. Bu konuşmalar bir düşünce açıklama-
sından başka bir şey değildir. Bunun neresin-

de dinsizlik, komünistlik vardır. Bu cahiller kendi görüşlerine aykırı görüşlere komünistlik, dinsizlik demeyi öteden beri alışkanlık haline getirmişlerdir. Artık bu cahillerin baskısından sıyrılıp çıkmak zorundayız...

Kaldı ki Gaziantep sokaklarında gezerken sordukları sorular üzerine anlattığım bu görüşlerimi tamamen objektif olarak anlatmıştım. Bütün bunlar okuduğum tarih kitaplarında yazılmaktaydı.

Ne bileyim ben bunların kötü niyetli olduklarını. Ben bunları insan sanmıştım; bunlar, insan görünümlü şeytanmış...

Bu bağnazların tahammülsüzlükleri İslam'ın kuruluşundan beri vardır. Bunlar hiç kimseye din ve vicdan özgürlüğü tanımamış; Hallac-ı Mansur, Nesimi ve benzerleri gibi din âlimleri yalnızca fikirlerinden ötürü öldürülmüşlerdir. Kimisi asılmış, kimisi ise derisi yüzülerek öldürülmüştür.

İşte bu nedenle Doğu dünyasında batılı anlamda bir felsefeci çıkmamıştır. Batıdaki gibi bir kâşif, bir mucit, bir araştırmacı çıkmamıştır. Bu gi-dişle de çıkamayacaktır. Nasıl çıksın ki; değil yeni görüş ve düşünceler ileri sürmek; adamcağız oruç yese eşeğe ters bindirilerek çarşı çarşı gezdirilir, toplum karşısında rezil rüsva edilir, üstelik de bayram bitinceye değin içeri tıklılır...

Hiç böylesine bir toplumda, böylesine bir ortamda, vicdan ve fikir özgürlüğünün gelişmesinden söz edilebilir mi?

Nur içinde yatsın Atatürk, var olsun İnönü... Bunlar kurmuş olduğu Cumhuriyet sayesinde bizlere böyle bir özgürlük ortamı hazırladılar... Onlar

olmasaydı bizler böyle rahatça konuşabilir miydik? İpe çekerlerdi bu bağnazlar adamı...

Bu konuşmalarımı yaparken kendilerini ikna etmek için okuduğum kitapların adını da vererek şüphe ve tereddütlerini gidermeye çalışırdım. Bununla birlikte tarihe de güvenilemeyeceğini, tarihin bize otoriteye bağlı insanların kaleminden aktarıldığını anlatırdım.

Örnek de verirdim: Demokratlar sayesinde Atatürk'ün, İnönü'nün adları az daha tarihten silinecekti. Öyle ki Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi bile az daha tarih kitaplarından çıkarılacaktı...

Sağduyu bizleri düşünmeye çağırır. On yılda böylesine bir değişiklik olursa binlerce yılda neler değişmiştir kim bilir?

İslam tarihi incelendiğinde görürüz ki; Ali hançerlenmiştir, Ali'nin oğlu Hasan zehirlenmiştir, Hüseyin bir yudum sudan mahrum bırakılarak aile efradı ile kılıçtan geçirilmiştir. Emevi valilerinden Haccac-ı Zalim her girdiği vilayette 70 bin insan kellesini istif etmiştir ki bunların hepsi de Müslümandır... . Bütün bunlar din siyaseti adına yapılmıştır ve bütün bu yapılanlar vahşettir...

Ve şimdi de bu din; Demokrat Parti eliyle siyasete alet edilmiştir. Muhaliflerin sesi soluğu kesilmiştir... DP'liler, bütün politikalarını din üzerine kurmuşlardır.

İkide bir **“Kuran'ın bir harfi bile değişmemiştir; Muhammed en son Peygamberdir. İslam en akılcı, en son ve en mükemmel dindir”** diye konuşup dururlar.

Sen en son Peygamberin ümmeti olasin,.bir

harfi bile değişmemiş kitabın olsun ve sen dünyanın geri kalmış ülkeleri arasında sayılasın.

İslam ülkeleri arasında en ilerisi, en uygarı, en güçlüsü biz sayılırız. Biz ise buğdayımızı Amerika'dan getirttiriyoruz. Bu durumdan utanmayacak mıyız? Neden bu durumdayız, diye düşünmemiz gerekmez mi?

Bazen mantığımın kabul edemediği olaylar konusunda görüşlerimi kendilerine şu şekilde açıklardım:

“Evveli ve sonu gören, her şeyi önceden bilen bir Tanrı; nasıl olur da bir Peygamber gönderir dinlenme gününüz Cumartesi olsun der. Sonra bir Peygamber daha gönderir, dinlenme gününüz Pazar olsun, der. Daha sonra bir Peygamber gönderir dinlenme gününüz Cuma olsun der.

Eğer bu Peygamberler Allah tarafından gönderilmiş olsaydı; hiç olmazsa dinlenme günlerinde değişiklik yapmazdı. Hiç olmazsa dinlenme günleri aynı olurdu. Haydi diyelim Peygamberler bunu kendi kafalarından uydurmuş olsun; o zaman şöyle deyemez miyiz? Allah'ın peygamberleri bile bir dinlenme gününde uyum sağlamamışlarsa biz insanlar düşünce ve görüşlerimizde nasıl birlik sağlayalım. Bu nedenle görüş ayrılığında olmamız doğal değil mi?

Sonra dört kitabın dördü de Hak denir. Dördünü de Allah göndermiş denir... Dördü de gökten indirilmiş denir. Ve sonra da Allah gönderdiği dört kitaptan üçünün değiştirilmesine göz yumar, ses çıkarmaz. Yalnız birinin (Kuran'ın) koruyuculuğunu üzerine alır 'Bir harfi bile değişmemiştir!' der.

Allah böyle yapar mı? Allah kitaplarının değiştirilmesine göz yumar mı?”

Bu sıralar Ankara’da İnönü’nün başbakan olması tartışılıyordu. Bekir Kaynak adlı kışkırtıcı ajan bana:

“İnönü Başbakan olursa camileri kapatır değil mi? Ah şu İnönü bir başa geçse de camileri kapatsa, ne güzel olur değil mi?” demesin mi?

Beni oyuna getirmek istiyor şeytanın temsilcisi:

“İnönü camileri neye kapatsın... Halkın ibadet ettiği yerler kapatılır mı? İnönü yapsa yapsa imam ve vaizlerin kültürünü artırır. Halka, doğru dini bilgiler vermesini sağlar... Ve de birkaç dil bilen aydın din adamlarını camilere imam yapar. Böylece ülkemizi çağdaş uygarlığa yetiştirmeye çalışır...”

Elbette istediği yanıtı alamadığı için bozulmuştu.

Bu konuşmalarımı bir düşünür, bir eleştirmen, bir tarihçi gibi yapıyordum. Kendilerinin inançlarını kötülemek gibi bir yaklaşım aklımdan bile geçmiyordu. Bene düşüncelerimi ifade hakkımı kullanıyordum... Bu düşüncelerimi her konuşmamda açıklardım:

“Sakın ha sakının!” derdim. “Bu konuşmalarım ile sizlere bir şeyler telkin etmek amacıyla olduğum sanılmasın Sizden, benim gibi düşünmenizi, benim gibi davranmanızı ve bu anlattıklarım yüzünden bana saygı göstermenizi bile istemiyorum. Herkes istediği gibi düşünmekte ve inanmakta özgürdür. Ama siz gelip bana soruyorsunuz; ben

de size, bildiğim gibi, düşündüğüm gibi, inandığım gibi anlatıyorum... Bu arada ben de sizlerle dalga geçiyorum; kim gelip de bana sizler gibi soru sorar? Benim bu anlattıklarımı saatlerce kim dinler?

Sizlerin gelip bana soru sorması; benim de sizlere düşündüklerimi anlatmam benim için eğlencedir. Ben söylediklerimle boşalıyorum ve rahatlıyorum... Egomu tatmin ediyorum...

Ne yapalım başkaları barlarda, sazlarda, kahvelerde oynayarak, sekerek, içerek stresini atar; ben de sizlerle konuşarak...

Benim; barlarda, sazlarda, kahvelerde eğlenmem söz konusu olamayacağına göre, benim de eğlencem budur; okumak, düşünmek, araştırmak ve sorulduğunda söylemektir...

Çoğu aydınlar geri kalmış olmamızın nede-nini dinde bulur. Ben aynı kanıda değilim. Çünkü dinimiz; Atatürk, İnönü sayesinde laik bir ortamda biçimlenmektedir. Yine laiklik sayesinde bütün düşünceler rahatlıkla tartışılabilmektedir.

Dinin, devlet ve toplum yönetiminde etkisi gittikçe azalmaktadır. Gerçi Demokrat Partisi dini söz sahibi kılmak istemişse de 27 Mayıs devrimi buna izin vermemiştir. Yıkılıp gitmiştir.

Dinin Devlet'in topluma müdahalesi eskidenmiş. Eskiden Emevi Halifelerinin, Abbasi halifelerinin öyle ki Selçukluların ve Osmanlı padişahlarının illere gönderdiği valiler, paşalar halkın önüne düşerek namaz kılmak ve kıldırmak zorunda idiler...

Şimdi hangi valimiz, hangi paşamız halkın önüne düşüp namaz kıldırmaktadır. Yöneticileri-

miz içinde kaç tane namaz kılan, oruç tutan, hacca giden gösterebiliriz?

Bu bakımdan geri kalmamış olmamızda dinin rolü kalmamıştır. Geri kalmışlığımızın suçunu dine yüklemek doğru değildir. Din, kişinin vicdanına hapsedilmiştir.

Herkes inancını yaşamakta özgürdür. Dinin yararı da, zararı da insanın kendisinedir.”

Bu türden görüşlerimi kendilerine anlatırken kendime özgü mantık yürüterek olaylara çözüm getirmeye çalışır ve kendilerinin de araştırarak, düşünerek gerçeği bulmalarını isterdim.

Dediğim gibi bu anlattıklarım ile da kendime övünç payı çıkarıyordum. Belki de ben kendimi böyle tatmin ediyordum. Kendimi bir düşünür sanırdım... Ayrıca böylece memlekete hizmet ettiğimi de sanırdım.

Ben kim, düşünür olmak kim. Bir ilkokul öğrenimi ile insan olsa olsa ne olur... Böyle kendime bir paye vermem cehaletimdir işte...

Anayasamız düşünce ve vicdan özgürlüğünü salık veriyordu bizlere... Öyle ki gerek sözle ve gerekse yayın yolu ile düşüncelerini yayabilirsin diyor... Bense bana soru sorulması üzerine bildiklerimi anlatıyordum. Ne bileyim bu söylediklerimin başıma iş açacağını...

Onlarla aşağıda sıraladığım şekilde konuşmalarım da olmuştur.

Kendilerine ahlak sahibi olmanın erdemlerini anlatırdım. ‘Elinize, dilinize, belinize’ sahip olun...” derdim. Bu kavramların ne anlama geldiğini ise bildiğim kadarı ile anlatırdım.

“Önce siz kendi kendinizi çeki düzen vermeye çalışın. Kötü huylarınızı terk edin. Siz, kendinizi beğenecek duruma gelmezseniz kimse sizi beğenmez. Bu demektir ki kötü alışkanlıklarınızı terk edeceksiniz. Bunun yerine iyi alışkanlıklar edineceksiniz. Kimseyi aldatmayacaksınız, herkeşe olduğunuz gibi görüneceksiniz. İki yüzlülükten, sıyrılacaksınız. Başkalarına karşı doğru dürüst olacağınız gibi kendinize karşı da doğru dürüst olacaksınız.

İnsandan her türlü kötülük beklenebilir dedim; çünkü atalarımızın hayvan olduğu söylenmektedir. Atalarımız hayvan olduğuna göre ırsî olarak bizde de hayvani özellikler tezahür edebilir.” diye düşüncelerimi anlatır dururdum.

Atalarımızın hayvan olduğunu söylediğim zaman rahatsız olurlardı.

Bir keresinde aşağıdaki biçimde tartışmıştık::
“Hayır bizim atamız hayvan değildir?”

“Ya nedir?”

“Bizim atamız Adem Peygamberdir.”

“Olsun, sizin atanız Adem peygamber olsun. Benim ki de maymun soyundan olsun. Hiç olmazsa ben; günah işlediği için Cennet’ten kovulan bir ana babanın soyundan değilim...”

Böyle bir yanıt beklemiyorlardı. Söyleyecek bir söz bulamadılar... Çünkü Adem ile Havva yasak meyveyi yedikleri için Cennet’ten kovulmuşlardı.

Yasak meyveden maksat: Yapılmaması gereken bir işi yaparak günah işlemek demektir...

Evlenme konusunda da konuşmalarımız ol-

muştı. Ne var ki bu konuları kendileri açmışlardı ve akla gelmeyecek sorular sormuşlardı:

Evlenme konusundaki görüşlerim de özetle şöyle olmuştur:

“İnsan sevmeli, sevilmeli, severek evlenmeli... Çiftler sevişerek evlenmeli. Birbirlerinin huyunu husunu iyice anlamalı. İnsan severse; sevdiği bekarmış, dulmuş hiç aramaz.

Bu arada sevenler, sevişenler kınanmamalıdır... Öyle ki, gerekirse onlara kolaylık gösterilmeli ve de yardım edilmelidir... Ama işin içinde hayvanî duygular olmamalı, aşk olmalı, sevgi olmalı...

Aşka, sevmeye seilmeye kendinizi hazırlamanız gerektir. Yaşınız gençtir, sevme seilme vaktiniz gelmiştir. İlerde seversiniz de, sevilirsiniz de... Bütün bunlarda esas: Sevgi olmalıdır...

Severseniz, sevginizi gizlide yaşamayın... Sevdiğinizi ananıza da, babanıza da söyleyin. İnsanın babasından, anasından daha iyi dostu olabilir mi? Gizlilik insan yapısı ile uyuşmaz. Gizlide yaptıklarınız muhakkak açığa çıkacaktır.

Gerek kadın, gerekse erkek, bütün davranışından sorumlu olmalıdır. Sorumluluğu göze aldığı takdirde bütün davranışlarında özgürdür insan. İnsan her an kendi eylem ve davranışlarının hesabını vermeye hazır olmalıdır...

Namusu iki bacak arasında değil; insanın davranışında aramalıyız... Kimsenin inanç ve davranışına karışmamalıyız.

Özgürlük güzel bir şeydir. Özgürlüğe saygı daha güzel bir şeydir... Özgürlüğe saygının mutluluğunu yaşamalıyız.

Örneğin ben kendi eşimle; beni sevdiği, beni beğendiği sürece evli kalırım. Nikâhlanmış olmakla, söz vermiş olmakla her şeyin bitmediğini, beni beğenmediği ve sevmediği an benden ayrılma özgürlüğü olduğunu peşinen kabul etmiş biriyim. Zorla güzellik olmaz...”

Birinci şubedeki ifademde söylediğim “Eşimi bir başkası ile görünce kapıyı çeker çıkarım” konusuna gelince, bu konuda kimseyle tartışmamıştım.

Bu konu bana Emniyet 1. Şubede sorgulamam sırasında soruldu. İşte şu biçimde.

Polis soruyor:

“Diyelim, eve geldin, baktın ki eşin yatak odasında bir başkasıyla sevişiyor, ne yaparsın?”

“Ne yaparım, kapıyı çeker çıkarım, gider boşanma davası açarım!”

“İçeri girip ikisini de öldürmez misin?”

“Niye içeri girip de ikisini birden öldüreyim. İkisini birden öldüreyim de yıllarca cezaevinde mi yatayım!”

Hani, komünist ülkelerde; koca, kapıda şapka görünce içeri girmeyerek kafasını çevirip gidermiş ya!

Görevli polis bu yanlış görüşten ilham alarak benim komünist olduğum kanısına varıyor... Ağzımı arıyor...

“Böyle bir durumda tabancayı, bıçağı çekip ikisini birden öldüreyim mi? Hem, öldürmek geçmez ki benim aklımdan. Kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın nasıl öldürebilirsin ki... Öldürmek yok benim sözlüğümde...”

Eşim oldu diye benim kulum kölem olmadı ya... Eşim evlilik sözleşmesine uyduğu ve beni sevdiği sürece eşimdir. Evlilik sözleşmesine aykırı davranarak bir başkası ile inip kalkarsa yapılacak en iyi şey o evlilik sözleşmesine sona erdirmektir...

Böyle bir durumda eşimin benim sevmediğine kanaat getirir, evliliği bitiririm.”

Bu ifademi benim komünistliğime yordular.

Beni sorgulayan polislerden birinin:

“İşte komünistlik bu oğlum, komünistlik bu!” deyişi hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor.

“Evet, ikisini birden öldürürüm!” demiş olsaydım; ben komünist değil kahraman olacaktım...

Muhbirlerim, zaman zaman benden ödünç para isterlerdi. Vermezlik etmezdim, verirdim. Ama verirken de sorardım:

“Ne zaman ödeyeceksiniz?”

“Bu ayın on beşinde!”

Ayın on beşi olur getirip borçlarını ödemezlerdi. Kendilerine sıkıştırırdım.

“Günü dolduğu halde borcunuzu niçin ödemiyorsunuz?” diye çıkışırdım.

“Paramız, yok, nasıl ödeyelim?”

“Ama siz benden ödünç olarak aldınız?”

“...”

“İnsan verdiği sözü yerine getirmez mi? Ödeme gücünüz yoksa istemeseydiniz... İkide bir; ben komünisttim, sosyalisttim, devrimciyim diyeceğinize önce verdiğiniz sözü yerine getirin...”

Komünistlikle, sosyalistlikle kafanızı şişireceğinize önce aldığınız parayı ödeyin...”

Ben kendilerine böyle çıkıştığım zaman aptal aptal yüzüme bakarlardı. Sonradan anladım ki; onlara göre ben komünisttim ya! Bana Moskova'dan para geliyor ya... Bana Moskova'dan para geldiğine göre ben de kendilerine, her istediklerinde para vereceğim ve verdiğim paranın ardına düşmeyeceğim. Böylece de kendilerini komünistliğe ısındıracağım. Kafa böyle çalışıyor bu ahmaklarda...

Çok safım ya! Bazen kendilerine öğüt de verirdim.

“Yemekten önce ve sonra ellerinizi yıkar mısınız?”

“Yok!”

“Peki, yemekten sonra dişlerinizi fırçalar mısınız?”

“Yok!”

“Her akşam yatağa girerken ayaklarınızı yıkar mısınız?”

“Yok!”

“Ulan bunları yapmazsınız da ne demeye komünistliğe, sosyalistliğe sahip çıkarsınız... Önce gidin de elinizi, ayağınızı yıkamayı öğrenin, yemeklerden sonra dişlerinizi fırçalayın ve yatağa girerken de ayaklarınızı yıkayın... Ondan sonra da milliyetçiliğe mukaddesatçılığa sahip çıkın. Temizlik imandan gelir... Siz önce gidin de imanınızın emrettiği temizliği yapın...”

Kimi zaman kendilerini milliyetçi ve mukaddesatçı kitap satan dükkanlarda görürdüm. Bunun üzerine kendilerine sorardım:

“Hani siz komünisttiniz, sosyalisttiniz! Ne geziyorsunuz gerici kitap satan bu dükkanlarda?”

“Onların aydınlatmaya çalışıyoruz, onları uyarmaya çalışıyoruz!”

“Nasıl da rahat yalan söylüyorsunuz. Önce siz kendinizi aydınlatın, kendinizi uyandırın. Daha elinizi, ayağınızı yıkamaktan, dişlerinizi fırçalamaktan, yatağa girerken ayaklarınızı yıkamaktan acizsiniz... Başkalarını aydınlatmaya, uyarmaya çalışacağınıza gidin de derslerinize çalışın...”

Kimi zaman da ellerinde milliyetçi mukaddesatçı yayınlardan; Millî Yol, Hür Yol, Yeni istiklal, Demokrat Akdeniz gibi yayınlar göürdüm. Bir kere olsun “Bu yayınları niçin okuyorsunuz; hani siz komünisttiniz, sosyalisttiniz?” demedim.

“Niçin bu yayınları okuyorsunuz demediğim halde”; sanki kendilerine sormuşum gibi bana yanıt verirlerdi.

“Bunlarla hiçbir zaman anlaşamıyoruz. Onlar geri kafalı ne desek anlamıyorlar.”

Amaçları beni gaza getirmek. İstiyorlar ki ben de ağızlarınca vereyim... Ben ise oralı bile olmadım.

“Atışyorsanız, tartışıyorsanız bir daha bir araya gelmezsiniz. Neyinize gerek adamları inançlarından döndürmeye çalışmak... Atışmak, tartışmak gelişmemiş insanlara özgüdür... Size ne, neye inanırlarsa inansınlar, nasıl düşünürlerse düşünsünler...”

Elbette benim bu sözlerimi; asıl niyetimi saklamak amacıyla söylediğime, asıl düşüncelerimi sakladığıma yorumlardı.

Bazen kendi kendime sorardım. “Acaba bunlar bana bir tuzak mı kuruyorlar? Neden bu kadar

arkama düşüyorlar, neden beni rahat bırakmıyorlar!” diye.

Sonra, aklımda oluşan bu tür sorulara kendim yanıt verirdim:

“Oğlum sen kendine bak! Sana gelip soruyorlar, sen de düşüncelerini açıklayıp söylüyorsun. Söylediklerinde yasaya aykırı bir şey yok ya! Çiğ yemedin ki karnın ağrıya... Sen kendine doğru ol!”

Böylece kendimi avutur, teselli ederdim...

Bunların bana tuzak kurduklarını aklıma bile getirmemiştim. İnsan teyzesi oğlundan böyle bir şey bekleyebilir mi? Meğer adam bana tuzak kuruyormuş. Ne alınmaz ihaneti varmış benden.

Bunların bana oynadıkları bu oyunu fark edememiş olmama şu bakımdan üzülüyorum:

“Ne olursun abi, eski düşüncelerimizi yüzümüze gelme!” demelerini samimi bulmam...

Bilseydim, bana oyun oynadıklarını ve emniyetle işbirliği yaptıklarını: Sorularına, yazılı olarak ve de altını imzalayarak yanıt verirdim. Böylece iftira atmalarını önlemiş olurdu... Bilemedim, yalanlarına inandım...

Emniyetçe, evim basıldığında, sakıncalı görülerek alınan kitaplarıma gelince bunlar:

Dinde Reform adlı bir kitaptır ki, bu kitap dinde reform yapılmasından söz eder. Serbestçe yayınlanır ve kitapçılarda satılır.

Varlık dergisi ki edebiyat ve sanat dergisidir. Bu da aylık olarak basılır, dağıtılır ve kitapçılarda serbestçe satılır...

İmece ki bu dergi de Başbakan İsmet İnönü’nde % 50 payı vardır ve bu da aylık olarak yayınlanır ve kitapçılarda serbestçe satılır...

Yön dergisine gelince yurdun kalkınması için toplumsal adalet ve demokratik sosyalizmden söz eden bir dergidir ve bu haftalık dergi de kitapçılarda serbestçe satılır. Saklı gizli bir yanı yoktur...

Pavyonumuza Hoş Geldiniz adlı broşür ise İzmir fuarını gezen bir arkadaş tarafından bana verilmiştir... Bu broşür de İzmir fuarında her vandaşa parasız verilen bir fuar tanıtım broşürüdür.

Küçüklüğümden beri okumaya çok düşkü nümdür. Yukarıda adını verdiğim yayınları aralıksız izler ve okurum. Bunun yanında milliyetçi ve mukaddesatçı dergileri de okurum. Eğer muhbirlerim benden milliyetçi ve mukaddesatçı yayınlardan isteselerdi bende bulunan bu dergileri de verirdim. Çünkü ben isteyene veririm, sorana söylerim.

Gazete satıcılarında serbestçe satılan bu dergi ve kitaplar nasıl olur da aleyhime kanıt olarak değerlendirilebilir...

Bir de, komünistliğime kanıt olarak evimden alınarak dosyama eklenen zilli tef gösterilmektedir. Zilli tef'le komünistlik arsında nasıl bir bağ kurulur, buna şaşır duruyorum. Evimde müzik enstrümanı olarak bir de Nay (Ney) bulunuyordu; niçin Zilli Tef'i alıp geldiler de Nay'ımı alıp gelmediler buna da bir anlam veremiyorum.

Polisçe, tutuklandığımda, üstümün aranması sırasında cebimden Kuran ve İncil'den alınan notlar çıktı. Bu devirde hangi komünistin cebinden İncil ve de Kuran ayetleri bulunan not defteri çıkar. Bu da gösterir ki benim komünistlikle ilgim yoktur.

Çünkü devamlı olarak Kuran ve İncil okurum; ama bu kitaplardan ne hocaların ne de papazların çıkardığı anlamı çıkarırım.

Burada şu gerçeği de açıklamak zorundayım ki ben anlaşılması zor olan kişilerden biriyim. Zor anlaşılmamdan ya da değişik düşünce ve kanaatlerimden dolayı komünistlikle suçlanmam da cehaletten başka bir şey değildir.

Evet, düşünce ve kanaatlerim sıradan insanlara ters gelebilir. Ancak bana gelmezse, bana sorulmazsa kimseye bir tek kelime söylemem. Şöyle bir örnekle konumuza açıklık getirmek istiyorum:

“Bir sandıkta tahrip gücü yüksek dinamit lokumları bulunmaktadır. Birkaç kişi sandıktaki dinamitleri kurcalasa suç kimdedir? Sandığı kurcalayanlarda mı, yoksa sandıkta sessiz sedasız duran dinamit lokumlarında mı?”

Kaldı ki ben; gerek muhbir ve tertipçilerime ve gerekse başkalarına komünizm lehinde bir tek sözcük söylemedim. Çünkü komünizmle ilgili bir kitap okumadığım gibi komünist olarak tanınan biri ile de arkadaşlığım yoktur. Komünistlik hakkında bir bilgim de yoktur.

Eğer ülkemin kalkınmasını, üretimin artmasını, işsizliğin azalmasını, dilde ve dinde Türkçeleşmeyi, açlığın giderilmesini, mesken sorunun çözümlenmesini, tüm yurttaşların hiç olmazsa ilköğretimden geçirilmesini, köylerimizin; elektrik, okul, su, yol ihtiyaçlarının giderilmesini, çağdaş uygarlığa yetiştirmek için planlı bir ekonomiye geçilmesini, komünizmin önlenmesi için toplumsal adalete

önem verilmesini istemek komünistlikse ve bunları da sorulduğunda söylemek suçsa ne yapalım, biz de boynumuzu büker cezamızı çekeriz. Varsın Atatürk devrim ve ilkelerine ve de 27 Mayıs'a düşman olanlar sokaklarda nur beyannameleri dağıtsınlar...

Ama şunu da belirtmiş olayım ki bu gün beni içeri tıkarlarsa; çoğa kalmaz, bütün aydınları ve devrimcileri de içeri tıkacaklardır.

Tıpkı tıpkısı değilse bile konuşmalarımızın ve konuşmalarımın tümünü burada gerçeğe yakın olarak anlatmaya çalıştım. Ekonomik, Dinî, siyasi, toplumsal konuşmalarımın tümü aşağı yukarı bundan ibarettir. Konuşmamın uzunluğuna bakılarak benim komünist olarak mahkûm olmaktan korktuğum sanılsın. Hayır, ben bunların hiçbirinden korkmam. Amacım olanı olduğu gibi göstermektir.

Beni ancak ben mahkûm edebilirim.

Hakkımdaki en isabetli yargıyı ancak ben verebilirim ve ancak kendim için verdiğim mahkûmiyet kararından korkarım.

Yukarıdan beri anlattıklarımı Anayasamızın koruyuculuğu ve ışığı altında 27 Mayıs'çı olmanın mutluluğu ile yaptım.

Anayasamızın 20. maddesi şöyledir:

“Herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir; düşünce ve kanaatlerini; söz, yazı, resim ile veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklayabilir.”

Anayasamızın bu maddesi bana, her okudukça yeni bir güç vermektedir. Bu maddenin ışığı altında düşünce ve kanaatlerimi, artık sorulsa da

sorulmasa da, açıklama yükümü ile karşı karşıyayım.

İSTEĞİM: Beraatıma karar verilmesidir...

Saygılarımla,

Hayri Balta, 6.9.1962

Bu yazılı ifademi hakkımda dava açılmış olsaydı; dosyama koyduracaktım. Ne var ki hakkımda açılan dava ilk soruşturmada bitti. Sorgu yargıcı: **“Hakkımda dava açılmasında kamu yararı olmadığını ve açılacak davanın sanığı kamuoyu önünde damgalamaktan başka bir işe yaramayacağı cihetle dava açılmasına yer olmadığına”** karar verdi ve böyle yazılı ifadem elimde kaldı.

Ne var ki ben beraat etmeme karşın yine de kamuoyu önünde damgalanmaktan kurtulamadım.

İşte hakkımda verilen karar:

X3

KARAR

T.C.

Gaziantep Sorgu Hakimliği

Esas: 962/25

Karar: 962/104

C.M.U. 127/16.

Hakim: Abdullah Tartıcı

Kâtip: M. Ali Cengiz

Davacı: H. U.

Sanık: Hayri Balta, Mehmet oğlu, 1932 doğumlu, Hayriye'den doğma, Gaziantep 'in Yaprak Mahallesi nüfusunda kayıtlı olup halen aynı mahallede Sukenarı 46/2 numarada oturur Millî Eğitim Müdürlüğünde memur.

Suç : Komünistlik propagandası yapmak.

Suç Tar.: 1962 yılı içerisinde.

Komünistlik propagandası yapmaktan sanık ve gayri mevkuf Hayri Balta hakkında Gaziantep Sorgu Hakimliğinde yapılmakta olan ilk tahkikat neticesinde:

C.M.U. liginin iddianamesi ve dosya tetkik edildi.

Gereği düşünüldü:

Sanık Hayri Balta'nın her ne kadar komünizm propagandası yaptığı iddia edilmiş ise de:

Sanık Hayri Balta'nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu, kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp'ın olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri bulunmaları hesabiyle şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı, kaldı ki muhbirlerden Bekir Kaynak'ın Hakimliğimizce ifadesi alındığı sırada ırkçı ve Turancı olduğunu açıkça ve çekinmeden söylediği, şu hale göre yurdumuzda yaşayan insanları muhtelif adlar altında ayırmak (meselâ: Türk, Çerkez, Arap, Kürt vesaire) ve milletleri kan birliği esasına istinat ettirmek ve aynı ırktan olduklarını iddia ettikleri insanları geniş bir sınır içinde toplamak ve bunu temin etmek maksadıyla sal-

dırgan bir karakter taşımak ve neticeten bir hayal peşinde koşmaktan ibaret olan ırkçılık ve Turancılığın mevcut mevzuat karşısında takip ve tecziye edilmesinin icap edeceğinin teemmüle şayan olduğu ve böyle bir fikrî vasat içinde buldukları anlaşılın muhbirlerin her aydını ve Atatürk ilkelere bağılı ilerici fikirleri komünistlik olarak tavsif edecekleri ye bu hadisede de öyle yaptıkları, sanıkta arama neticesi yakalanan Varlık, İmece ve sair broşür ve kitapların yasaklanmış kitaplardan olmadığı ve halen yayın hayatına devam ettikleri, **sanığın vaki savunmasının samimi olduğu**, emanetin 23.3.1962 tarih ve 126 sırasında kayıtlı sanıkla muhbirlerin konuşmalarını havi bandın hatalı olması hesabıyla konuşmaların tamamının anlaşılamadığı, ancak 9.5.1962 tarihli olup (8) sayfada tanzim edilen zaptın münzilerinin (imzalanların) de teyit edecekleri veçhiyle sanık anlaşılabilen bazı konuşmasında:” **Bu günkü durumumuzu Atatürk ve İnönü’ye borçluyuz. İnsan sorumluluk duymalı, kanunlara, ailesine itaat etmeli, Allah varsa var, yoksa yok biz insanız sorumluluk duyacağız. Memleketin seçikle ve Demokrasi ile idaresi lâzımdır. Komünizm otoriterdir; beni korkutuyor...**” dediği ve bu konuşmaların komünizm propagandası yapmak şöyle dursun tam aksine savunmasını teyit eder mahiyette olduğu ve zaten konuşmalarının banda zabıta marifetiyle değil muhbirler tarafında alındığı ve bunlardan **Necdet Sevinç’in** Hâkimliğimizce alınan ifadesinde banttaki konuşmaların önemli olmadığını söylediği, şu duruma göre ter-

tip neticesi bantta suç teşkil edip de söylenmeyen sözlerin sanık tarafından şahitler önünde de söylenemeyeceği bunun akıl ve mantık icabı olduğu kaldı ki sanık tarafından sarf edilen ve yukarıya yazılan sözlerin savunmasını doğruladığı bu durumda sanığı mahkemeye sevk etmenin onu cemiyet önünde damgalamaktan başka bir işe yaramayacağı cihetle sanık Hayri Balta'nın C.M.U. Kanununun 197 inci maddesine tevfiikan muhakemesinin menine ve ittihaz edilen kararın tasdik veya ademi tasdiki zımında dosyanın Asliye Ceza Hakimliğine sunulmasına talebe muhalif olarak karar verildi. 19.7.1962

Katip M. Ali Cengiz Hakim Abdullah Tartıcı.
11656

+

Kararda: "... kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp'ın olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri bulunmaları hesabiyle şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı belirtilirken" benim teyze oğlu mesleğine (Yani kışkırtıcı ajanlığa...) etmiştir.

Mit ajanı olduğu ve aynı zamanda CIA ajanı olarak kışkırtıcı ajanlık yaptığı için MHP'den kovulmuş ve hakkında açılan sayısız dava sonunda 330 yıl hapis cezasına mahkum olmuş ve bununla da övünmüştür.

Aldığı cezalardan beş yıl kadarını yatmış; diğer mahkumiyetlerinden ise genel aflarla kurtulmuştur.

Aydınlık Gazetesinde çıkan **Lütfü Oflaz'ın** aşağıdaki haberini okuyalım:

X4
“MHP”
(Muhtelif Hafiyeler Partisi)

“Necdet Sevinç”ti adı.

Hani o meşhur “Ülkücüye Notlar” kitabının yazarıydı.

Davası uğruna kurşunlanmış ve “yazarını kurşunlatan, yazılar” kitabını kaleme almıştı.

Bir zamanlar ülkücülerin ilahıydı ve kitapları bu camiada satış rekorları kırmaktaydı. Nedendir bilinmez, bir ara Alpaslan Türkeş’le araları açıldı.

Çok geçmen de Necdet; Sevinç MHP ileri gelenlerince “CIA” ajanlığıyla suçlandı! (Aydınlık Gazetesi, 12.12.1979)”

Necdet Sevinç Lütfü Oflaz'ın bu yazısını tekzip etmemiştir.

Gelelim Zekeriya Beyaz’a... Görüldüğü gibi kararda Zekeriya Beyaz'ın adı geçmiyor. Oysa bu Kışkırtıcı Ajanları başında Zekeriya Beyaz vardır.

Bunu gerçeği ise bizzat Zekeriya Beyaz açıklamaktadır.

Aşağıdaki yazılar Zekeriya Beyaz hakkında Gaziantep basınında çıkan haber ve yorumlardır.

Aşağıdaki yazılardan birisi de Zekeriya Beyaz'ın ikrarıdır.

Zekeriya Beyaz'ın bu ikrarı hem Gaziantep

gazetelerinde ve hem de Ankara'daki 1964 Kasım tarihli Adalet gazetesinde çıkmıştır. Her ne kadar yukarıdaki kararda Zekeriya Beyaz'ın adı geçmiyorsa da; Zekeriya Beyaz, kararda adı geçen gençlerin kendisi tarafından yönlendirildiğini açıklamaktadır...

Bu Zekeriya Beyaz şimdilerde devletçi ve ulusalcı takılmaktadır. Oysa bu zat gençliğinde, Gaziantep'teki antiemperyalistlerin hayatını karartmıştır ve bunlardan biri de benim...

Hayri Balta,
13.12.1979

X5 ABDURRAHİM KARAKOÇ'A,

Sayın Abdurrahim Karakoç,
Önce saygı, sevgi...

7 Eylül 2003 tarihli yazınızdan anladığıma göre Necdet Sevinç size “**Devletin adamı olmadığını**” söylemiş. Acaba ekli olarak sunduğum belgelere ve mahkeme kararına ne diyecek? Kaldı ki yalnız kendi başına değil Zekeriya Beyaz'la işbirliği içinde polise ajanlık yapmıştır.

1962 yılında Gaziantep Millî Eğitim Müdürlüğünde çalışıyordum. Millî Eğitim Müdürlüğü ile Emniyet Müdürlüğü aynı binada, aynı katta ve yan yana idi. Çalıştığım odanın penceresinden Gaziantep Hükümet Meydanı görünürdü. Ben de bu ikilinin Hükümet Meydanından Gaziantep Emniyetine rapor vermek ve direktif almak üzere gelip gittiklerimi gözlerimle görürdüm.

Kaldı ki Zekeriya Beyaz; Necdet Sevinç'le birlikte polise ajanlık yaptığını 1964 yılı Kasım ayı içinde Ankara'da yayınlanan Adalet gazetesinde Aclan Sayılgan ve Mustafa Yazgan'ın **“GAZİANTEP'TE NELER OLUYOR”** oluyor başlıklı ifşaatlarında anlatıyor.

Okuyalım: **“Emniyet Birinci Şube ile sıkı teşrik-i mesai yaparak Nizipte'ki KÜRTÇÜLÜK ve GAZİANTEP'TEKİ KILIÇ KALE KONUSUNDA RAPORLAR VERMEKTEDİR. Nizip'ten verdiği KÜRTÇÜLÜK RAPORLARI üzerine açılan tahkikattan bir sonuç alınamamıştır. Zekeriya Beyaz bu konuda boş yere çabalamış durmuştur...”**

Zekeriya Beyaz kendisinin polise ajanlık yaptığını açıklarken Necdet Sevinç'in de polise ajanlık yaptığını açıklamaktadır.

Okuyalım: **“27 Mayıs ihtilalından evvel Dr. Emin Kılıç Kale'nin tarikatına ajan olarak üç genç sokulmuştur. İki maceracı gençler olmakla birlikte üçüncüsü daha müdekkik olan ve halen ‘Üç Hoparlörlü İmam’ diye anılan Zekeriya Beyaz'dır” (Adalet gazetesi, Kasım 1964)**

Müdekkik olan Zekeriya Beyaz'dır. Müdekkik olduğu için kendisi geride kalmış maceracı gençleri öne sürmüştür. Bu maceracı dediği gençlerden biri Necdet Sevinç'tir.

Bunu da nereden çıkardınız demeyin bunu da mahkeme kararı açıklıyor:

Okuyalım:

“Sanık Hayri Balta'nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu, kamu tanıkları

Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp OLAYIN MUHBİRLERİ ve BAŞLICA TERTİPÇİLERİ bulunmaları hesabıyla şahadetlerinin şayanı kabul ve samimi olmadığı...” (Gaziantep Sorgun Hakimliği’nin Es. 962/25, Kar. 962/104 sayılı 19.7.1962 tarihli kararı.)

Görüldüğü gibi Zekeriya Beyaz; hem kendisinin hem de Necdet Sevinç’in polise ajanlık yaptığını açıklıyor.

Ayrıca Necdet Sevinç’in polise ajanlık yapması yanında “**muhbirlik ve tertipçilik**” yaptığını da yukarıda tarih ve sayısını verdiğim mahkeme kararından öğreniyoruz. “**muhbirlik ve tertipçilik**” in siyasî literatürdeki adı “kışkırtıcı ajanlık” tır.

Kaldı ki “**Necdet Sevinç MHP ileri gelenlerince ‘CIA’ ajanlığıyla suçlandı**” diye gazete de yazmıştır. (Bk. Aydınlık, 12.12.1979, Lütfü Oflaz).

Gelsinler de bana söylesinler devletin adamı olmadıklarını...

Yazınızdaki anladığıma göre şimdi bunlar yeni bir birliktelik oluşturuyorlar. Bu birlikteliğin adı da Bağımsızlık adı altında “Ya İstiklâl Ya Ölüm” ...

Böyle olunca bu milletin çekeceği var. Bunlar; AB’den yana olanları, hukukun üstünlüğünü savunanları, düşünce ve inanç özgürlüğünden yana olanları Emperyalizm ajanı ve ABD ve AB işbirlikçisi olarak suçlayacaklardır.

Kendilerinden olmayanların başına; “ne sağcı, ne solcu Abbas yolcu” diyerek olmadık çoraplar örecektir.

Kısacası: Kendilerinden yana olmayanların yaşamlarını burunlarından getireceklerdir. Tıpkı

benim 45 yıllık yaşamımı burnumdan getirdikleri gibi...

Saygılarımla,
Av. Hayri Balta, 8.9.2003

+

Not: Yazıda sözü geçen belgeler ve mahkeme kararı postadadır...

X6

CÜNEYT ÖZDEMİR'E MEKTUP

Sayın Cüneyt Özdemir,
CNN Yapımcısı,
İstanbul.

Önce saygılarımı sunar mesleğinde başarılı olmanı beklerim.

Bu gün (24 Kasım 2005) Hürriyet gazetesinde bizim toplulukta adı Bay Casus olan Zekeriya Beyaz'la ilgili programı "**GENÇLİĞİ KOMÜNİSTLERLE SAVAŞARAK GEÇTİ**" diye duyurmuşsunuz.

Bu büyük bir yalandır. Bir savaş açıktan yapılır. Savaşan taraflar birbirini tanır ve görür. Oysa bu adam, bir polis ajanıdır. Lütfen şu satırları dikkatle okuyalım. Bu açıklamalar Zekeriya Beyaz'ın Ankara'da yayınlanan Adalet gazetesi, 1964 Kasım ayında, "**GAZİANTEP'TE NELER OLUYOR**" başlığı altında Aclan Sayılğan'a yaptığı itiraflardır: "27 Mayıs ihtilalinden evvel Dr. Emin Kılıçkale'nin tarikatına ajan olarak üç genç sokulmuştur. İki maceracı karakterde gençler olmakla

birlikte üçüncüsü daha müdekkik olan ve halen “Üç Hoparlörlü” imam diye anılan Zekeriya Beyaz’dır. Kılıçkale’ye iyiden iyiye duhul eder.” (**Adalet gazetesi, 1964 Kasım ayında, “GAZİANTEP’TE NELER OLUYOR”**)

Burada ajan arkadaşlarını (Necdet Sevinç ve Bekir Kaynak) maceracı olarak gösterirken kendisine “müdekkik” payı çıkarıyor.

Ajanın Türkçe karşılığı “Gizli Polis=Hafiye’dir.” Demek ki Zekeriya Beyaz bir polis ajanı olarak topluluğumuza girmiştir. Buna “Gençliği komünistlerle savaşa geçti” diyebilir miyiz? Bir savaş mertçe yapılır; kalleşçe değil.

Şu satırlara da dikkat edelim:

“Zekeriya Beyaz bunun yanı sıra Emniyet Birinci Şube ile sıkı teşriki mesai yaparak Nizip’teki Kürtçülük ve Gaziantep’teki Kılıçkale konusunda raporlar vermektedir.” (**Adalet gazetesi, 1964 Kasım ayında, “GAZİANTEP’TE NELER OLUYOR”**)

Bir din adamı nasıl olur da aynı zamanda Müslüman olan Kürt kardeşleri hakkında kışkırtıcılık yapar? Onlar hakkında Gaziantep emniyetine raporlar verir... Bir din adamına yakışır mı bu?

“Mesela bunlardan biri, kendi tarikat deyimlerinde, Peygamberlik rütbesine yükselmiş Hayri Balta’dır. Hayri Balta ihbar üzerine tevkif edildiği zaman Maarif Dairesinde (Gaziantep) Köy İşleri Şubesinde memur olarak çalışıyordu. Tahliyesini müteakip derhal Amerikan Hastanesinde İstihdam edilmeğe başladı.” (**Adalet gazetesi, 1964 Kasım ayında, “GAZİANTEP’TE NELER OLUYOR”**)

Zekeriya Beyaz'a sorun bakalım: Hangi Amerikalı bir komünistte iş verir ve onu işyerinde çalıştırır? Bu açıklaması bile onun zihniyetinin ne denli çarpık olduğunu göstermeye yeter.

Şu açıklama ve itiraf da Zekeriya Beyaz'ındır:

“Emin Kılıç Kale'nin CAN'larından (Can tarikatin büyük bir mertebesidir) Hayri Balta; gerek Zekeriya Beyaz'ın gerekse diğer iki gencin ihbarı sonucu sonunda komünizm propagandası yapmaktan tevkif edilir. Fakat tahkikatta bir sonuç alınmaz.” (Adalet gazetesi,1964 Kasım ayında, “GAZİANTEP'TE NELER OLUYOR”)

Burada adı geçen Hayri Balta benim. Bunlar bizim Emin Kılıç Kale topluluğuna öğrenci ajanı olarak gelmişlerdir. Çünkü Hocamız Sayın Dr. Emin Kılıç Kale Türk Tasavvuf Müziği ve Tekke müziği ile meşgul olmakta ve derslerine gelene de nota, usul ve makam öğretmekte idi. Emin Kılıç Kale, aynı zamanda iyi bir tasavvufçu olarak açık görüşlüdür. Zekeriya Beyaz'ın Emin Kılıç Kale'yi sevmemesinin nedeni Emin Kılıç Kale'nin tasavvuf anlayışına karşı olmasıdır.

Derslerinde kadın erkek bir arada keman, nay (Ney), saz, ud, ve tef eşliğinde ilahiler okunurdu. Dinsel söyleşiler yapıldı. İşte Zekeriya Beyaz'ın uğraştım dediği topluluk budur. Dünya yüzünde tasavvuf ve tekke müziği ile iştilal eden bir komünist görülmüş müdür?

Zekeriya Beyaz'ın Emin Kılıç'a ve bana düşmanlığı bizlerin CHP'li ve Atatürkçü olmasıdır... Çünkü kendisi şimdi olduğu gibi o zaman da koyu bir şeriatçıdır. Arapçılığı Türklüğünden, Muham-

metçiliği Atatürkçülüğünden güçlüdür. Atatürk'ten vazgeçebilir; Muhammet'ten asla.

Çünkü şeriatçılık onun ekmek kapısıdır. O zamanlar Zekeriya Beyaz'a göre kim Atatürkçü ve kim CHP'li ise o komünistti.

Zekeriya Beyaz o zamanlar Demokrasiden, Cumhuriyetten söz eden bir öğretmene şöyle diyordu:

“Ne demokrasisi, ne Cumhuriyeti, bizim dinimizde bir Kuran var bir de şeriat!”

(Gaziantep Gerçek gazetesi, 29.5.1964)

Yine bu adam 19.5.1964 tarihli Gaziantep Gerçek gazetesinin yazdığına göre 19 Mayıs şenlikleri için ve Atatürkçü öğretmenlerin tümüne şöyle diyordu:

“Bunların hepsi komünist! Kızlarımızı 19 Mayıs Bayramı şenliklerine göndermeyiniz. Erkeklerle bacaklarını ve mahrem yerlerini göstererek günaha giriyorlar.”

İşte Zekeriya Beyaz'ın “**Gençliğimde komünistlerle savaştım**” dediği komünistler bu tür komünistlerdir.”

Şimdi hakkımda yapılan tahkikat sonucun da verilen kararı açıklıyorum: **(Gaziantep Sorgu Hakimliği: E. 1962/25. K. 1962/104):**

“**Sanık Hayri Balta'nın her ne kadar komünizm propagandası yaptığı iddia edilmişse de; sanık Hayri Balta'nın Atatürk ilkelerine bağlı aydın bir kimse olduğu, kamu tanıkları Bekir Kaynak, Necdet Sevinç ve Cevat Güralp olayın muhbirleri ve başlıca tertipçileri (Kışkırtıcı Ajan) bulunmaları hesabıyla şahadetlerinin şaya-**

nı kabul ve samimi olmadığı ve esasen şahadetlerinin de bahse konu fiilin suç unsurları bakımından takdire müsait bir ciheti de olmadığı... Kaldı ki muhbirlerden Bekir Kaynak'ın Hakimliğimizce ifadesi alındığı sırada ırkçı ve Turancı olduğunu, açıkça ve çekinmeden söylediği, şu hale göre yurdumuzda yaşayan insanları muhtelif adlar altında ayırmak (Mesela: Türk, Çerkez, Arap, Kürt vesaire) ve milletleri kan birliği esasına istinat ettirmek ve aynı ırktan olduklarını iddia ettikleri insanları geniş bir sınır içinde toplamak ve bunu temin maksadıyla saldırgan bir karakter taşımak ve neticeten bir hayal peşinde koşmaktan ibaret olan Irkçılık ve Turancılığın mevcut mevzuat karşısında takip ve tecziye edilmesinin icap edeceğinin teemmüle şayan olduğu ve böyle bir fikrî vasat içinde buldukları anlaşılabilir muhbirlerin her aydını ve Atatürk ilkelerine bağlı ilerici fikirleri komünistlik olarak tavsif edecekleri ve bu hadisede de öyle yaptıkları, sanıkta arama neticesi yakalanan Varlık, İmece vesaire broşürün yasaklanmış kitaplardan olmadığı ve halen yayın hayatına devam ettikleri sanığın vaki savunmasının samimi olduğu.”

Hakkımda verilen karar böylece devam edip gidiyor ve ben mahkeme kararıyla **“Türkiye’deki tek Aydın ve Atatürkçü bir kimse!”** oluyorum. Ne var ki bu karar işe yaramıyor ve ben kırk yıldır polis takibi altında yaşıyorum. Ve benim bu çektiklerim yetmezmiş gibi sayenizde Zekeriya Beyaz “komünistlerle savaşan” bir kahraman olarak sunuluyor.

Zekeriya Beyaz, şu an Takvim'in yazarı; diğer muhbir ve tertipçi Necdet Sevinç ise Olaylara TERCÜMAN gazetesinde yazıyor... Ve bunlar mahkemece, "muhbir, olayların başlıca tertipçisi ve aynı zamanda İrkçı ve Turancı olarak saptanıyor.

Gerçekten o günlerde her ikisi de İrkçı ve Turancı olmaları yanında Nurculuk propagandası da yapmışlardır.

Zekeriya Beyaz'a göre Atatürkçü öğretmenler tümenden komünisttir. Öğretmenlere iftira attığı için yargılanmış, mahkemesi Ankara'da görülmüştür. Bu konuda CHP eski Milletvekili Mustafa Güneş'in bilgisine başvurulabilir.

Hangi komünistlerle savaşmış. Eğer her komünist Atatürkçü Öğretmenler, CHP'li aydınlar ve benim gibi cahilin biri ise vay o komünistlerin haline.

Zekeriya Beyaz; otursun da önce, şu sorulara yanıt versin:

"1. Hakkında raporlar verdiği Dr. Emin Kılıç Kale'ye, 'Namazında, orucun da uydurma olduğunu biliyorum. Nurcu oluşum da gösteriştir. Çünkü işime öyle geliyor. Bu benim ekmek kapımdır. Gerçek dini sende görüyorum' dedikten sonra Osman Aksoy'un, Dr. Emin Kılıç Kale'nin elini öptü mü öpmedi mi?

2. Dr. Emin Kılıç Kale topluluğu kendisine niçin "**BAY CASUS**" adını takmıştır? Söyleyebilir mi?

3. Dr. Emin Kılıç Kale ile hangi konularda mektuplaşmıştır? Niçin?

4. Dr. Emin Kılıç Kale'ye gönderdiği mektupların basına verilmesini ister mi? İstemez mi?

5. Nizip'te imamlık yaparken verdiği vaazlarda, "Beden eğitimi öğretmenleri ile diğer öğretmenlerin çoğunun komünist olduğunu, kızların beden eğitimi yapmalarının günah olduğunu" söylemiş midir, söylememiş midir?

6. Bu sözleri üzerine Nizip Kaymakamlığına imamlık ve vaizlik görevinden uzaklaştırılmış mı, uzaklaştırılmamış mı?

7. Hangi milletvekillerinin ve hangi heyetlerin Ankara'ya giderek kendisini Nizip'teki Ulucami'ye, tepeden inme, imam olarak tayin ettirmiştir?

6. Gerek ilkokul ve gerekse İmam Hatip sınavlarında, başarılı olamaması üzerine, kimlerin rica minneti ve araya girmesi üzerine diploma alabilmiştir?

8. Gaziantep Valisi; hangi heyetle gidip iş istediğinde kendilerini kovmuştur? Niçin?

9. Hangi nedenle tutuklanıp Gaziantep Cezaevine atılmıştır, hangi nedenle yargılamasının Ankara'da yapılmasına karar verilmiştir?

10. Gaziantep ve Ankara Cezaevinde ne kadar hapis yatmıştır?

Zekeriya Beyaz önce bu soruları yanıtlasın da ondan sonra çıksın vatandaşların huzuruna.

Bu arada Necdet Sevinç'e de birkaç sorum olacak:

"1. Gaziantep Lisesi 1. sınıfında iken hangi gerekçe ile okuldan atılarak kaydı silinmiştir?

2. Ankara Sanat Tiyatrosunda oyunculuk yapan kız kardeşi 12 Mart 1971'de hangi suçtan gö-

zaltına alınarak Mamak Cezaevine atılmıştır?

3. Kimleri görerek kız kardeşini Mamak Cezaevinden kurtarmıştır?

4. Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncularını tabanca ile tehdit ettiğinde tabancası elinden alındıktan sonra dayak yeyip sokağa atılmış mıdır, atılmamış mıdır?

5. Askerliğini hangi tarihte ve nerede yapmıştır? Yapmadıysa hangi gerekçe ile askerliğini yapmamıştır?”

Necdet Sevinç Bey de bu soruları yanıtlasın da ondan sonra Milliyetçilik Mukaddesatçılık taslasın millete.

İşte ben bu Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'in iftirası sonucu mahkemelere düştüm. Beraat etmeme karşın komünist olduğum gerekçesiyle 10 işyerinden kovuldum. Her gittiğim yerde polis işverenlerimi işten atılmam konusunda uyardı. Bunların yüzünden çok çile ve yoksulluk çektim. Çok sevdiğim memleketim Gaziantep'ten göçmek zorunda kaldım.

Bunlar hem iftiracı, hem muhbir, hem de tertipçidir. Memleket için çok tehlikelidirler. Asli görevi kışkırtılık yaparak halkı birbirine düşürmektir. Her ikisi de bu kışkırtıcılıkları yüzünden cezaevlerinde yatmışlardır.

Zekeriya Beyaz, şimdi Dernek kurmuştur. Yakında parti de kuracaktır. İşte o zaman nasıl bizim başımıza çorap ördü ise memleketin de başına çorap örecektir.

Gösterin bu satırları kendilerine: “Bak Hayri Balta hakkınızda bunları söylüyor!” diye.

Zekeriya Beyaz ve Necdet Sevinç'in değil gazetelerde yazı yazmaya; televizyonlara çıkıp şov yapmaya, toplum içinde gezmeye bile yüzleri yoktur. Çünkü bunlar bağımsızlık isteyen gençlere ve Atatürkçü aydınlara karşı sağcı gençliği kışkırtmaları yüzünden çok aydınımızın ve gencimizin öldürülmelerine neden olmuşlardır. Bu sözlerimin gerçekliğini görmek için; Bizim Anadolu, Hergün, Yeni Çağ ve Tercüman gazetelerindeki yazılarına bakmak yeterlidir.

Zekeriya Beyaz'a gelince; bu adamda, bir din adamında olması gereken ağır başlılık ve ciddiyet yoktur. Bu adam toplumun güldürücüsü ve medyanın meddahi olmuştur.

Ey Türk basını; tanıyın bunları, tanıyın da ondan sonra idol olarak gösterin bunları Türk halkına.

Saygılarımla,
Av. Hayri Balta, 24.11.2005

+

EK: Hakkımda verilen Mahkeme kararı...

X9

DERGİ ve GAZETELERE GENELGE

Bu kışkırtıcı ajanlar hakkında; aydınlara, dergilere, gazetelere yazdığım bilgi notu:

Sayın

Bizim Dergah Dergisi Yazı İşl. Müdürlüğüne,
Gündem Gazetesi Yazı İşl. Müdürlüğüne,
İP Genel Başkanı Doğu Perinçek'e,
Muhsin Yazıcıoğlu, BBP Genel Başkanı,

Ortadoğu Gazetesi Sahibi Zeki Saraçoğlu'na,
Uğur Mumcu'ya, Cumhuriyet yazarı,
Yeni Hafta Dergisi Yazı İşl. Müdürlüğüne,

Ekli olarak halen ORTADOĞU Gazetesi Genel Yayın Müdürü Ülkücüye Notların yazarı Necdet Sevinç ile aynı gazetenin yayın danışmanı Doç. Dr. Zekeriya Beyaz' hakkında belgeler sunuyorum.

Bu belgeler okunduğun da Necdet Sevinç ile Zekeriya Beyaz'ın polisle işbirliği yaptıkları görülür. Demokratik kuruluşlar ve basın bu polis ajanlarını teşhir etmedikleri takdirde Türkiye'ye demokrasinin zerresi gelmeyecektir. Siyasetle uğraşanlar öncelikle bunun bilincinde olmalıdır.

Şimdi belgeler hakkında kısaca açıklama yapmaya çalışacağım; kısa açıklama yapacağım çünkü sağlık durumum uzun açıklama yapmaya elverişli değildir. Ancak bilgi alınmak istenirse daha geniş açıklamalarda bulunabilirim.

Ekli olarak bir karar sunuyorum: Bu kararda aynen şöyle yazmaktadır: **“Necdet Sevinç'in olayın muhbiri ve başlıca tertipçisi olduğu”** yazılmaktadır. Bu, siyasi literatürde **AJAN ve AJAN PROKATÖR (KIŞKIRTICI AJAN)** olarak dile getirilir...

Yine 17.12.1975 tarihli bir gazetede (Yeni Ortam, ekli) Necdet Sevinç'in maceraları sıralanmaktadır. Okuyunca görürüz ki; James Bond, Ülkücüye Notların yazarı yanında solda sıfır kalır. Rambo, Necdet Sevinç'in eline su dökemez. Şimdi böylesine kahramanlıklar yapmış bir kişiye

soramaz mıyız? “Sen, şu askerlik görevini nerede, ne zaman yaptın?” diye.

Gerçekten biz akrabaları (Necdet Sevinç benim teyzem oğludur.) nerede, kaç ay askerlik yaptığını bu güne kadar öğrenmiş değiliz.

Diğer kupürlerde de Necdet Sevinç’in MİT AJANI olduğu gerekçesiyle Alparslan Türkeş ve Mustafa Mit tarafından MHP’ den kovulduğu yazılmaktadır.

Yine Nokta Dergisinden alarak sunduğum bir kupürde de; Necdet Sevinç’in kimlerin öldürüleceği hakkında fetva verdiğini görmekteyiz. Acaba daha hangi insanların öldürülmesine fetva ya da icazet vermiştir? Bu da araştırılmaya değer bir konudur.

Ayrıca asıl ve en ilginç olanı da Necdet Sevinç’in “Uyanın Artık!” başlıklı yazısında: **“Kerhaneciler, meyhaneciler yanında haramzadeler; içki şişesini, barını, metresini seviyorsa Ülkücülere yardım etmeli...”** demektedir. Halkımız namus bekçiliği ile tanınır; bu ise namussuzların bekçiliğine talip olmaktadır. Bu ifadeler ülkücülere hakaret değil midir?

Gelelim İmam Zekeriya Beyaz’a: Dr. Emin Kılıç Kale aleyhine Gaziantep Emniyetine ajanlık yaptığı için Dr. Emin Kılıç Kale tarafından kendisine **“BAY CASUS”** adı takılmıştır.

Polise ajanlık görevini iyi yapmak için **“Benim namazım da, niyazım da ekmek parası içindir”** diyerek Dr. Emin Kılıç Kale’nin güveninin kazanmaya çalışmıştır. Bu olay Gaziantep Gerçek gazetesinde yayınlandığı halde yalanlayamamıştır.

Şimdi bunlar milliyetçi - mukaddesatçı oluyor da; kendileri yüzünden 10 iş yerinden kovulan ve memleketi Gaziantep'i terk etmek zorunda kalan Atatürkçü ben (Benim Atatürkçülüğüm mahkeme kararı ile sabittir.); dinsiz, imansız, komünist oluyorum...

Millet de bu tür adamların arkasına düşerek birbirlerini öldürüyor...

Hay Allah!

Av.Hayri Balta, 19.8.1992

X8

ZEKERİYA BEYAZ HAKKINDA ÇIKAN BİR HABER

HADI YİNE DE İYİSİNİZ İYİ VAR MI ZEKERİYA BEYAZ GİBİSİ

Okuyacağınız haberi bana Filiz Demir adlı bir okuyucumuz göndermiş. Haber www.haber-kenti.com adresli sitede verilmiş. İnanmakta güçlük çeken Site'yi tıklar, habere bakar...

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz'ın Cumhurbaşkanlığı'na aday olacağını gösteren billboardlar İstanbul sokaklarını süslüyormuş. Fotoğrafta görüldü gibi, büyük harflerle, "MİLLETİ GÜLDÜRME KENDİNE ALLAH AŞKINA" diye yazıyor.

Haber ise şu başlık altında veriliyor: "DEVLETİN ZİRVESİ ZEKERİYA BEYAZ'A KALDI"

Ve devam ediyor:

"Prof. Dr. Zekeriya Beyaz'ın Cumhurbaşkanlığı'na aday olacağını gösteren billboardlar İstanbul sokaklarını süslüyor.

Piyasaya yeni çıkan bir dergi Beyaz'ın bu iddiasını kapak yaparak bil boardlarla gündeme taşıdı. Show TV muhabirinin bu yöndeki sorularına gayet ciddi cevaplar veren Beyaz şunları söyledi:

“Biz diyoruz ki Cumhurbaşkanlığına cumhur seçmeli. Yani halk seçmeli. Cumhurbaşkan-

nını halk seçtiği takdirde herkes aday olabilir. Zekeriya Beyaz da aday olacaktır ve Zekeriya Beyaz odacılıktan Cumhurbaşkanlığına kadar adaydır, bu vatana bu millete hizmet yolunda.”

Beyaz Cumhurbaşkanlığı seçimi ile ilgili seçim kanuna bir madde eklenmesini istedi. Beyaz, **“cumhuriyetin değerlerine savaş açanlar ona karşı olanlar onu içine sindiremeyenler cumhurbaşkanı seçilemez diye madde eklenmelidir”** görüşünü ileri sürdü.” (Haber Kent, 31.10.2006)

Ben inanmadım, adı belirtilen Site'yi tıkladım. 31 Ekim ve 1 Kasım'da haber aynen veriliyordu.

+

Bu haberde beni ilgilendiren Zekeriya Beyaz'ın **“Cumhuriyetin değerlerine savaş açanlar ona karşı olanlar, onu içine sindiremeyenler cumhurbaşkanı seçilemez diye madde eklenmelidir görüşü”** dür. Çünkü Zekeriya Beyaz, bir zamanlar, Cumhuriyet'in değerleri ile uğraşmış ve bu nedenle de tutuklanıp yargılanmıştır.

Zekeriya Beyaz; Gaziantep'te, Üç Hoparlörlü imam olarak bilinir.

Zekeriya Beyaz, 1962-1965 tarihlerde Gaziantep'teki CHP'li öğretmenleri komünistlikle suçlamakla tanınmıştır.

CHP üyesi, komünistlikle ilgisi olmayan tasavvufçu bir müzisyen olan Dr. Emin Kılıç Kale ile onun öğrencisi olan beni, komünist diyerek, hapse attırmak için Necdet Sevinç ile birlikte “TERTİP” kurmuştur. Bu konuda mahkeme kararı ve kendisinin itirafları elimdedir ve zaten yukarıda da açıklanmaktadır...

Arkası gelmek üzere önce şu Gaziantep yerel basında çıkan şu haberi okuyalım.

X9 “ÜÇ HOPARLÖRLÜ İMAM MİLLİYETÇİLER DERNEĞİ ÜYESİ

Önceki hafta Atatürk Devrimlerine küfür ettiği İddiası ile tevkif edilen ve semtinde üç hoparlörlü İmam diye adlandırılan Çamlıca Camii İmamı Zekeriya Beyaz'ın yeni marifetleri meydana çıkarılmıştır.

Önceki hafta Cuma günü tevkif edilen imama atfedilen suçlar şöyle idi:

Atatürkçü öğretmenlere **“Bunların hepsi tüm komünisttir. Kızlarınızı 19 Mayıs bayramı şenliklerine göndermeyiniz. Erkeklerle bacaklarını ve mahrem yerlerini göstererek günaha giriyorlar”** dediği iddia edilmektedir.

Diğer taraftan elde ettiğimiz bilgilere göre, İmam Beyaz, Atatürk ilkelerine karşıt olması ile tanınmış ve kendine bu yoldan şöhret edinmek çabasında olduğu öğrenilmiştir.

Filhakika, Nizip'te de, buna benzer konuşmalar yaptığı iddiası ile hakkında kaymakamlıkça kovuşturma açılmış ve Nizip'ten uzaklaştırılmıştır.

Nizip'ten Gaziantep'e gelen İmam Beyaz, geçici kaydıyla Çamlıca camii İmamlığına atanmış fakat burada da rahat durmayarak, yaptığı konuşmalarla halkı, Atatürk ilkeleri. Aleyhine kışkırtmağa çalışmıştır.

Bu arada iddiaya göre, gizli Nurculuk cemiyetine girmiş ve bu cemiyetin genel sekreteri H. Z. B.'n yardımcılığına getirilmiştir. Bu cemiyetten aldığı talimat dairesinde, ilericilere, Atatürkçülere Atatürk devrim ve ilkelerine karşı olumsuz konuşmalara girişmiş ve bunları komünistlikle suçlamıştır.” **(GAZİANTEP, HAFTALIK GERÇEK GAZETESİ. 19.5.1964)**

(Bütün bunlar; **“cumhuriyetin değerlerine savaş açmak, ona karşı olmak, onu içine sindirememek...”** değilse nedir?

Şimdi Zekeriya Beyaz'a soruyorum. Bu Gazete hakkında herhangi bir dava açmış mıdır? Ve niçin tutuklanmış ve niçin Gaziantep'te değil de Ankara'da yargılanmıştır...

Daha bitmedi, bunun arkası gelecek. Şimdi Cumhuriyet'e sahip çıkmaya çalışan Zekeriya Beyaz'ın Cumhuriyet aleyhtarı eylemleri sergile-necek...

Dünkü yazımızda da Zekeriya Beyaz'ın, yukarıda da görüldüğü gibi, Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyduğunu belirtmiş ve kendisine **“Cumhuriyet aleyhtarı eylemlerin oldu mu, bu nedenle Gaziantep ve Ankara cezaevinde tutuklu olarak yattın mı?”** diye sormuştuk.

Zekeriya Beyaz Cumhurbaşkanlığına aday olduğunu söylerken şu gerekçeleri gösteriyor. Okuyalım:

“Cumhuriyetin değerlerine savaş açanlar, ona karşı olanlar, onu içine sindiremeyenler cumhurbaşkanı seçilemez diye madde eklenmelidir...”

Bu açıklaması üzerine gazete arşivlerine baktığımızda Zekeriya Beyaz'ın Cumhuriyet aleyhine olarak şöyle bir eylemi ile de karşılaşılıyor. Okuyalım:

X10 GAZİANTEP VALİLİĞİNE ve SAVCILığA AÇIK İHBAR

Yıl 1962. İmamlar ve müezzinler kursa tabi tutuluyorlar. Kursta üç Hoparlörlü İmam Zekeriya Beyaz da var.

Nizip Cumhuriyet İlkokulu müdürü ve 40 yıllık emektar Öğretmen bu kursta yurt bilgisi dersine gelmekte.

Öğretmen yurt bilgisi dersinde hükümet ida-

re şekillerini arlatıyor. “Mutlakiyet, Meşrutiyet, Cumhuriyet.” diyor. Bu konulardan Cumhuriyet ve Demokrasi idarelerine temas eden öğretmene Zekerriya Beyaz şöyle bağıyor:

“Ne demokrasisi, ne Cumhuriyetinden dem vuruyorsun. Bizim dinimizde bir Kuran var, bir de şeriat var!”

Böyle söyleyen Üç Hoparlörlü İmam, sonra rejim aleyhinde kasmağa başlıyor. Öğretmen derhal durumu Nizip Emniyetine bildiriyor.

Soruşturma, sorgu, mahkeme derken Zekerriya Beyaz tevkif ediliyor. İki ay cezaevinde yatıyor, iki ayın sonunda hapisten çıkınca İmam gene bildiğini okuyor. Her yerde ağzına geleni konuşuyor Üstelik bir kişiyle birlikte Cumhuriyet İlkokulu müdürüne saldırıyor ve şöyle bağıyor:

“Dışarı çıkın dinsizler, imansız komünistler.”

Bu defa işe Kaymakamlık el koyuyor. Zekerriya Beyaz ikinci defa tevkif ediliyorsa da, neden bilinmez, hakkındaki tahkikat durduruluyor!

Gaziantep Valiliğine Cumhuriyet Savcılığına kamu adına ihbar ediyorum.

M. OĞUZ GÖĞÜŞ. (Gaziantep Gerçek. 29.5.1964)

+

Şimdi, ESKİ ÖĞRENCİM (Zekerriya Beyaz bir zamanlar bana öğrencilik yapmıştır...) Zekerriya Beyaz’a soruyorum. Hakkında çıkan bu haber üzerine ““Ne demokrasisi, ne Cumhuriyetinden dem vuruyorsun. Bizim dinimizde bir Kuran var, bir de şeriat var!” var dedin mi, demedin mi?

Hakkında böyle yazan gazeteye: **“Hayır ben Cumhuriyet aleyhinde böyle bir söz sarf etmedim, herhangi bir nedenle tutuklanıp yargılanmadım...”** diye bir yalanlama (tekzip) gönderdin mi, göndermedin mi?

Haberde okuduğumuza göre bu eylemi üzerine iki kere tutuklandığına ve iki ay hapis yattığı da belirtildiğine göre Zekeriya Beyaz efendi hangi eylemi üzerine iki kere tutuklanmış ve iki ay hapis yatmış ve hangi nedenle yargılanması Gaziantep cezaevinde yatarken değil de Ankara Cezaevinde yatarken, Ankara’da, yapılmış?

Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyarken **“Cumhuriyet karşıtları Cumhurbaşkanlığına aday olamaz”** dediğine göre bizim konuyu araştırmaya hakkımız yok mu?

Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyan bir kişinin geçmişini bilmekte kamuoyu yararı yok mudur?

Şimdi bir soru daha “Sen, Gaziantep’teki CHP’li solcu öğretmenler hakkında, Dr. Emin Kılıç Kale ve eğitimine verildiğin Hayri Balta yanında Nizipli Kürtler hakkında Gaziantep ve Nizip Emniyet Müdürlüğü ile TEŞRİK-İ MESAİ; yani, muhbirlik, yaptın mı yapmadın mı?”

Değil mi ki Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyuyorsun, cumhura bilgi vermekle yükümlü değil misin?...

Şimdi de okuyucularıma soruyorum: “Tamam mı, devam mı?” Devam...

X11
MİLLİYET VE MUKADDESAT
DÜŞMANLARININ İÇYÜZÜ
GAZİANTEP’TE NELER OLUYOR?

Yazan: Aclan Sayılğan

Aşağıdaki satırlar Ankara’da çıkan Adalet gazetesinin 9 Kasım -11 Aralık 1964 tarihinde; Aclan Sayılğan’ın Zekeriya Beyaz’la yaptığı röportajdan alınmıştır. Bir anlamda aşağıdaki yazılanlar Zekeriya Beyaz’ın itiraflarıdır. Okunduğunda görülür ki bana yapılan iftiranın arkasındaki şahıs Zekeriya Beyaz’dır...

X
“ORIJİNAL BİR KOMÜNİST
PROPAGANDA MAKİNESİ:
MUSİKİDE HAYAT DERSLERİ”
VE DR. EMİN KILIÇ KALE
VE ÜÇ HOPARLÖRLÜ İMAM
ZEKERİ YA BEYAZ”

Zekeriya Beyaz, Gaziantep’te Hademe-i Hayrat Cemiyetinin Başkanı idi. Üç hoparlörlü imam diye anılmasının sebebi vaaz verirken üç hoparlör kullanmasındandır. Antep’te tevkifi sırasında çıkan olaylar ve mezkûr şahsın emniyet düşüncesi ile Ankara Merkez Cezaevine nakli biliniyor. Hadisenin mahiyetini kavrayabilmek için, işe başlangıcından başlamak gerekiyor.

40 yıl Gaziantep’te yaşamış Mr. İseyl isimli

bir misyoner. Resmi görevi Amerikan Hastanesi Müdürlüğü İdi... Halen Amerika'dadır.

Hastane Müdürlüğü bir kamuflejdı. Çünkü kendisi aslında Boston'da Amerikan kiliseler birliğine bağlı bir misyonerdi. 27 Mayıs'ın akabinde Dündar Taşar'ın finanse ettiği söylenen İLKE mecmuasında "sessiz misyonerler" başlığı ile uzun, övücü bir yazı neşredilmiştir.

Mr. Isely bir misyoner olmasına rağmen hiçte bir misyoner gibi hareket etmezdi. Hatta bu yüzden bağlı olduğu müesseseden sık sık ihtarlar alıyordu. Birçok sosyal faaliyeti organize eder, hatta zaman zaman bu organizasyonları finanse ederdi.

Ağaçlandırma, Körler Sağırılar Derneği, Trafik, Emniyet, Vilâyetten okullara kadar her yerde bulunur, ayağı bu müesseselerden çıkmazdı. İngilizce kursları tertip eder, her türlü konu ile alakadar olurdu. Amerikan hastanesi, bir hastane gibi değil de sefaret binası gibi çalışırdı.

Mr. Isely'nin ve Amerikan Hastanesinin bulunduğu yüksek tepede hastaneye komşu büyük bir ev daha vardır ki, bu da Mr. Isely'nin yakın dostu Dr. Emin Kılıç Kale isimli birine aittir.

"- Kılıç Kale bir tekkenin (tarikatin) sahibidir. Felsefe, Musiki, Mevlevilik ve tasavvuf konuları ile pek fazla alakadar olur ve zaman zaman Allahlık (evet Allahlık) iddiasında bulunarak talebe ve müritlerine ayağını öptürürdü.

Dr. Kılıç Kale'nin felsefe meraklısı münevverler, bilhassa öğretmenler, tasavvuf düşkünü dindarlar, işsiz güçsüz serseriler, bir kısım hümanist görünüşlü kimseler bendeleridir.

Çeşitli toplantılar yaparlar. Umumi toplantılarına “Musikide Hayat Dersleri” ismini verir. Dr. Kılıç Kale eski Halkevlerinde musiki faaliyeti ile tarikatçı faaliyetini kamufle etmeğe muvaffak olmuştur son zamana kadar.

Şimdi de yeni açılan Halkevlerine sızmış bulunmaktadır. Görünüşte açık faaliyet gösteriyor. Hâlbuki asıl faaliyeti gizlidir. Bu gizlilik kendine has özellikler gösterir. Haklarında yapılan çeşitli ihbarları kolaylıkla atlatmışlardır.

Meselâ bunlardan biri, kendi tarikat deyimlerinde, Peygamberlik rütbesine yükselmiş Hayri Balta’dır. Hayri Balta ihbar üzerine tutuklandığı zaman Maarif Dairesinde Köy İşleri Şubesinde memur olarak çalışıyordu. Tahliyesini müteakip derhal Amerikan hastanesinde istihdam edilmeğe başladı.

27 Mayıs ihtilalinden evvel Dr. Kılıç Kale’nin tarikatına ajan olarak üç genç sokulmuştur. İki maceracı karakterde gençler olmakla birlikte üçüncüsü daha müdekkik olan ve halen “Üç Hoparlörlü İmam” diye anılan Zekeriya Beyaz’dır. Kılıç Kaleye iyiden iyiye duhul eder.”

Vaiz Zekeriya Beyaz 20-21 yaşlarında olup o zaman İmam Hatip Okulu imtihanlarını dışarıdan vermektedir. Nizip’te bir Hoca’dan ayrıca pratik dersler almıştır. **Bunun yanı sıra Emniyet 1. Şube ile sıkı teşrik-i mesai yaparak Nizip’teki Kürtçülük ve Gaziantep’teki Kılıç Kale konusunda raporlar vermektedir.**

Nizip'ten verdiği Kürtçülük raporları üzerine açılan tahkikattan bir sonuç alınamamıştır. Zekeriya Beyaz bu konuda boş yere çabalamış durmuş, kelimenin bir manası ile devrin politikasının etkilediği polis tarafından harcanmış çevresinde düşman da kazanmıştır.

Emin Kılıç Kale'ye duhul etmiş diğer iki genç de (Necdet Sevinç ve Bekir Kaynak) Emniyete muntazam râporlâr vermekte idiler. Hatta bu gençler Emin Kılıç Kale'nin CAN'larından (Can tarikatın büyük bir mertebesidir) birini (Hayri Balta) konuşurmaya muvaffak olmuşlar sesini de bantla tespit etmişlerdir.

Elden ele dolaşan iyi bir teknikle alınmayan bu bant Emniyete İntikal ediyor. Bu CAN mürit. Hayri Balta'dır. **Gerek Zekeriya Beyaz'ın ve gerekse diğer iki gencin İhbarı sonunda Hayri Balta Komünizm propagandası yapmaktan tevkif edilir.**

Fakat tahkikatta bir sonuç alınamaz. Bu konudaki genel kanaat sorgu hakimın tutumu ile ilgilidir. Nitekim aynı sorgu hakimının Güner Samlı, Nüzhet İdemen, Mehmet Erkmen isimli komünistlerin tevkifatında da himayeci durumu tespit edilmiş alelacele bir başka yere tayin edilmiştir.

Bu husustaki görüşler Gaziantep çevresinde dedikodu mahiyetinde bize intikal eden söylentilerdir. Bu Hakim Gaziantep Devlet Hastanesi tabiplerinden Dr. Rauf Yılmaz'ın yakın arkadaşıdır. Dr. Yılmaz kendisi ile konuştuğum zaman oportünist bir sol sempatizanı intibânını bıraktı. Gaziantep'teki solcu ve komünist eğilimli gazete-

lerde yazarak zaman zaman komünizmle mücadele edenleri ve milliyetçileri hedef almaktan çekinmemiştir.

Gerek Hayri Balta'nın beraatı gerekse Kürtçülük hadisesinin akamete uğraması sonucu üç genci müşkül duruma sokmuştur. **Zekeriya Beyaz'ın o sıralar yayımlanmakta olan "Yeni Ülkü" gazetesine yazmağa başladığı ifşaat yazılan da savcılık tarafından durdurulmuştur.**

Gençler bu tecrübeden sonra kuvvetlerinin denk olmadığını anlayarak Nurcuların metotlarını şiddetle tenkit etmişlerdir.

Demek oluyor ki, bu hadiselerin tahkiki konusunda bir yandan Emniyet bunlara görev verir; diğer yandan aynı konu ile Nurcularla da ilgilenmekte idi. Nurcular arasında çıkan bu mesele üzerine milliyetçi çevreler Nurcuları tenkit eden bu üç gençle ve bu arada Zekeriya Beyaz ile ilgileniyorlar.

Zekeriya Beyaz Dr. Kılıç Kale'nin tekkesinde (tarikatinde) bir ajan olarak bulunmasına rağmen, kazandığı itimat "sebebi ile PEYGAMBERLİK payesine kadar yükselmiştir. (Bu büyük bir yalandır... Derse ilk geldiği gün Hocamız kendisiyle alay edercesine Zekeriya Peygamber demiştir... HB). Bu bakımdan (yani polis ajanı olduğu için... HB) tarikat mensupları ve Emin Kılıç Kale'nin husumetini üzerine çekmiştir. (Polis ajanı olduğu saptanınca kendisine **BAY CASUS** adı verilmiştir... HB)

Zekeriya Beyaz - Sakıp Erdem'in GERÇEK gazetesindeki adı ile - Üç Hoparlörlü İmam - bu

şekilde ve yanlış bir yönetimle polis tarafından kullanılmış ve limon gibi posası sıkılıp atıldıktan sonra kendi haline terkedilmiştir.

Aradan bir süre geçtikten sonra İmam Hatip Okulu'nun son sınıf imtihanlarını vermek üzere iken kendi isteği ile Gaziantep'e, Çamlıca Camii İmamlığına, naklini çıkartmış ve vaazlara başlamıştır. Ancak Diyanet İşlerinden gelen vaizlik ruhsatı Vilâyet tarafından tasdik edilmemiştir.

Söylenildiğine göre tevkif edildiği ana kadar Zekeriya Beyaz ilk defa komünizmle mücadele mevzuunu minbere çıkaran (Gaziantep'te) bir kimsedir.

Vaazlarında aktüel ve ideolojik meseleleri konu olarak seçmiştir. Kendisi çok genç ve ateşli olduğu için yapılan ricaları dinlememiş ve tevkifine kadar metodunda ısrar etmiştir.

Zekeriya Beyaz Gaziantep'te bulunduğu sıralar, matbuatla da ilgilenmiş ve ilk olarak Kılıç Kale'nin müritlerinden olan Mahmud Oğuz Göğüş isimli birinin çıkardığı "Gaziantep'i Tanıtıyoruz" aylık dergisi ile temas kurmuştur.

Zekeriya Beyaz ile M. Oğuz Göğüş, Kılıç Kale konusunda münakaşalarda bulunmuşlar ve fakat M. Oğuz Göğüş'e söz geçirmek mümkün olmamıştır. Üstelik Zekeriya Beyaz'a şiddetle cephe alarak Dr. Kılıç Kale lehine neşriyata başlamıştır.

Kılıç Kale'nin büyük bir üstat olduğunu, büyük adamların kendisine prestijkar mektuplar yazdığını ifade eder ve bir sayısında Zekeriya Beyaz'a ithafen Prof. Ali Nihat Tarlan'ın Kılıç Kale'ye prestij eden bir mektubunu yayımlar. Ve not olarak da

«Bu mektup karşısında Kılıç Kale'nin muarızları nasıl da cüceleşiyorlar” ibaresini yazar.

Fakat Ali Nihat Tarlan gazeteye bir mektup göndererek, Gaziantep'e geldiğinde ancak yarım saat görüşebildiği Dr. Kılıç Kale'ye nezaket olsun diye birkaç satır yazı yazdığını, kendisinin fikriyatını bilmediğini, mektubunun Kılıç Kale'nin propagandasında bir araç kullanılmasından üzüntü duyduğunu bildirir.

Mahmut Oğuz Göğüş Yazı İşleri Müdürlüğünden istifa eder. Dergi de profesör Tarlan'dan özür diler. Kılıç Kale taraftarlarının ellerinde daha iki övgü mektubu vardır. Bunlardan biri Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay ve diğeri bir Amerikalı profesöre aittir. Bu mektuplar nezaket İcabı Kılıç Kale'ye yazılmış mektuplardır. Buna rağmen istismar konusu haline sokulabiliyor. Genel teşhis odur ki. Zekeriya Beyaz - Kılıç Kale çekişmesi bir sağ - sol çekişmesinden başka bir şey olmasa gerek.”

Kılıç Kale'nin eski ve yeni talebeleri bir de M. Oğuz Göğüş Ramazan arifesinde aşağı yukarı şu zamana kadar Zekeriya Beyaz'ı hedef almışlardır. O sıralar ismini şimdi hatırlayamayacağım bir Generalin Öğretmenler hakkında bir mesajı vardı. Bu mesaj Antep'te harfiyen tatbik edildi: Bir farkla ki, yalnız kan dökülmedi, ama masum bir insan demir parmaklıkların arkasını boyladı.

Ne yapmıştı Zekeriya Beyaz? Gençliğin verdiği hararetle ve üslupla, solcu öğretmenlere çatmış, komünistlere açıkça hücum etmiş, TİP.'e karşı mücadeleye girişmiş, Kılıç Kale'ye cephe almıştı.

Bir de üç hoparlörü vardı. Vaaz verirken hoparlörü sonuna kadar açıyordu. Münferit şikâyetler oldu mahalleyi rahatsız ediyor diye.

Vaazlarında suç bulmak için seferber olundu. Derken General Faruk Güventürk geldi, Körler Okulunda bir toplantı yapıldı öğretmenlerle. Bir kaç öğretmen, Vaiz'i (Zekeriya Beyaz'ı) Güventürk'e şikâyet ettiler. O da ihbar edin dedi. Bunun üzerine "korkuyoruz!" dediler. Çok geçmedi bir komplonun ardından Zekeriya Beyaz kendini delikte buldu. İşte gerici avına çıkanların Gaziantep'te oltasına ilk takılan bu zavallı oldu."

Devamını; Ankara'da çıkan Adalet gazetesinin 9 Kasım - 11 Aralık 1964 tarihinde, Aclan Sayılğan'ın Zekeriya Beyaz'la yaptığı röportajdan okuyabilirsiniz... X

İşte Zekeriya Beyaz ile Necdet Sevinç'in komünist dediği topluluk.

Sol başta Mr. Ayzli. Bir misyoner nasıl komünist olabilir? Bir misyoner nasıl olur da komünistlerin sofrasına oturabilir?

Hemen solundaki Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale'dir...

X12
NECDET SEVINÇ'LE
YAPILAN BİR RÖPORTAJDAN...

...

-En çok yargılanan yazarlar arasındasınız. Hakkınızda ilk mahkeme ne zaman açıldı?

Sevinç - İlk kez 1962'nin Ocak veya Şubat ayında hakim huzuruna çıktım.

- Basın suçundan mı ?

Sevinç - Evet. Fakat açılan davadan çok, bizi hakim önüne getiren sebepler önemlidir. Gaziantep'te tuhaf dini inanışları olan bir doktor vardı. Biz Dotor-K derdik.

Doktor-K'nın kendine özgü bir din kurmakta olduğuna inanırdık. Doktor da, talebeleri de meşin ceketli, meşin şapkalıydılar. Sağlığa aykırı buldukları için kemer kullanmazlardı. Hepsi askılı pantolon giyerdi, öğle güneşinde bir elektrik direğinin gölgesinden geçerlerken bile başlarının hava alması için şapkalarını çıkarırlardı.

Sanki hepsi başka gezegenden ışınlanmış gibiydiler. Hepsi donuk donuktu. Hepsinin gözleri koyungözü gibiydi. Pek kimseye karışmazlardı ama adları masona, dinsize çıktığı için halk sevmezdi onları. Aynı sebeple biz de sevmezdik.

Benim Necdet Teymür adında bir arkadaşım vardı. Bir gün Necdet'i şehrin merkezindeki Şehir Sineması'nın önünde doktorun bir talebesiyle tartışırken gördüm. Ben yanlarına vardığımda Doktor-K'nın adamı not defterinden bir sayfa kopardı ve **"Eğer Allah varsa bu kâğıdı yırtmama**

mani olsun” dedi. Sonra minicik parçalara böldüğü kâğıdı konfeti gibi Necdet’in başına serpti. 17 yaşındaydım ve hayatımda ilk kez Allah’ın inkar edildiğine şahit oluyordum. Neye uğradığımı şaşırırdım. Kanım beynime sıçradı. Adam 30-35 yaşlarında, 1.80-1.85 boyunda iri, çam yarması gibi biri. Vurmam için zıplamam lazım.

Zıplayıp vurdum. Bir daha, bir daha vurdum. Adam benim vurmakta güçlük çektiğimi görünce eğildi. ‘Vur ağam’ dedi. Sonrada öğrendim ki fel-sefeleri böyleymiş.

Vurmaya devam ettim, ama fenalaştım da. Bu arada Al-Sat Mağazası’nın sahibi geldi, kolumdan tutup dükkana götürdü beni. Kolonya verdi, alnımı, şakaklarımı ovdu. Sakinleştirmeye çalıştı. O akşam bu işi kökünden çözmek gerektiğine inandım.

Bıraktım dersi, defteri. Tam 1,5 yıl onlarla uğraştım. Seslerini banta bile aldım. Doktor dahil 15 kişi gözaltına alındı. (Burada da abartma var: Göz altına alınan benden bir yıl sonra sadece dört kişi... Bunlar da Mahkemeye bile çıkarılmadan savcılık kararı ile serbest bırakıldı... HB) Fakat gençliğim, tecrübesizliğim onların işine yaradı. Savcı kamu davası açmıştı. Fakat duruşmalar devam ederken ben Yeni Ülkü Gazetesi’nde Doktor-K ve çetesi hakkında neşriyata başladım. Adam Hazret-i Peygamber’e sövüyordu, Atatürk’e hakaret ediyordu,” derseniz, kız kardeşinizle annenizle, evlenebilirsiniz” diyordu. Bütün bunları yazdım.

Olay mübarek Ramazan ayına rastlamıştı. Bu arada sayın Zekeriya Beyaz her gün başka bir camiye giderek doktoru anlatmaya başladı. Me-

ğer duruşma devam ederken o konuyla ilgili yayın yapmak suçmuş. Apar topar mahkemeye verildik.

(Hayri Balta olarak araya girmek gereğini duyuyorum. Burada sözü edilen kişi benim. O zaman 30 yaşında, 1.78 boyunda, üfürsen yıkılacak kadar zayıf biriydim. Öyle zıplayıp vurma diye bir olay yoktur. Yalan söylüyor. Yalancı Allah'ın en büyük düşmanıdır...

Yukarıdaki iki paragraftaki söyledikleri de yalandır... Dr. Emin Kılıç Kale de 1984 olan ölüm tarihine kadar derslerine devam etmiştir ve öğrencileri de Gaziantep'te halen derslerine devam etmektedir...

Olayın doğrusu yukarıda anlatılmıştır. Ben kolaylık olsun diye buraya da aktarıyorum.

“Ben, bana sorulduğunda yanıt vermek durumundayım. Eğer ben düşüncelerimi açıklıyorsam; bu, bana sorulduğu içindir. Yoksa bana sorulmadan bir kelime söylemem.

Tanrı kavramını anlamanın bir kültür işi olduğundan sıradan insan gerçeği anlamak istemiyor. O kendi yarattığı Tanrı'nın ardına düşüyor. Bu anlayış onun daha kolayına geliyor. Böylece sorumluluktan kurtulduğunu sanıyor. Bu nedenle insanlık tarihinde sayısız dinler ortaya çıkıp batmıştır...” diyerek tanrı ve din konusundaki düşüncelerimi açıklıyordum... Bu düşüncelerime teyzem oğlu diğerleri adına şu şekilde yanıt veriyordu:

“İnsan iradesini belirleyen Tanrı'dır. Tanrı'nın izni olmadan bir yaprak bile kımlıdalmaz...”

Bu dar görüş ise bana ters geliyordu.

“Tanrı insan iradesine karışmaz. İyi ya da kötü yapma iradesi insanın elindedir...” dedim.

Teyzem oğlu atılarak:

“- Hayır, karışır! Tanrı'nın dediği olur!” dedi.

Bunlara altından kalkmayacakları bir örnek vermem gerekti. Ancak böylece bu dar kafalıların sesi kesilirdi... Bunun üzerine cebimden bir kâğıt çıkardım. Kâğıt bulunan elimi gözlerinin hizasına kaldırdım:

“- Tanrı'nın dediği oluyorsa; şu elimdeki kâğıdı yırtacağım. Gücü yeterse sizin Tanrı'nız şu kâğıdı bana yırttırmasın!” diyerek korku dolu bakışları arasında kâğıdı yırtarak yüzlerine fırlattım.

Bu davranışım üzerine deliye dönmüşlerdi. Neredeyse üstüme atılarak beni boğacaklardı. Öyle ki teyzem oğlu büyük bir kızgınlık içinde:

“Teyzem oğlu olmasaydın, şimdi seni şuracıkta öldürürdüm!” dedi... Ve hemen yanımızdan ayrıldı...

Arkadaşları, arkasından koştu:

“Ayıptır, yapma, gel!” dedilerse o dönmedi. Dönmedi ama, beş on dakika sonra kendiliğinden döndü ve:

“Özür diliyorum, beni bağışla, kabalık ettim. Bir an için kendimi kaybettim!” dedi.

Oysa yine numara yapıyordu, yalan söylüyordu; çünkü gelmeseydi yaptıkları tertip

yarım kalacaktı. Daha işleri bitmemişti, yeterli kanıt elde edememişlerdi...”

Bir de zıplayıp zıplayıp bana vurduğunu söylüyor ki baştan sona yalan... O kim, zıplayıp zıplayıp bana vurmak kim? Olayın aslı yukarıda anlattığım gibidir...

Bakın bakalım: Sağ ve sol baştaki Dr. Emin Kılıç Kale'in öğrencileri. Sol baştaki Dr. Emin Kılıç Kale'nin hem damadı hem de öğrencisi. Ortadaki Gaziantep Gazilerinden Ali Nadi Ünler. Sağ baştaki de “çam yarması gibi” dediği ben.

Bir de “Hepsi donuk donuktu. Hepsinin gözleri koyungözü gibiydi...” diyor. Dikkatle bakın “donuk donuk muz?” Gözlerimiz de “koyun gözü gibi mi?”

Bir kendisinin, bir de benim fotoğrafıma bakınız. Hangimizin yüzünde rahmaniyet var?

+

Röportaj devam ediyor:

Sonuç alabildiniz mi ?

Sevinç - Aldık sayılır. Dediğim gibi tecrübesiz ve yalnızdım. Doktor ve arkadaşları beraat ettiler ama şehirdeki etkinlikleri bitti. Bir daha da kendilerini toparlayamadılar.

- Ya Demirel'in eski içişleri Bakanı Faruk Sükan'ın beyanları?

Sevinç - İsterseniz Faruk Sükan'dan başlayalım. Sükan 'zehir hafiye' olduğu günlerde Gaziantep'e gelir.

AP il teşkilâtında ağırlanırken, partinin il yöneticileri şehirdeki komünist faaliyetlerden yakınırlar.

Sükan, "Hiç merak etmeyin" der ve ilave eder. Gaziantep'i kimlerin karıştırdığını isim isim biliyorum".

Sonra cebinden bir not defteri çıkarıp okumaya başlar: "... Zekeriya Beyaz, Necdet Sevinç" ?????

Salı, 22 Aralık 2009 Alperen

www.necdetsevinc.net adresli siteden.

12.8.2010

**X13
NECDET SEVINÇ'İN ÖLÜM HABERİ**

**YÜZLERCE YIL HAPSİ İSTENEN
GAZETECİ ÖLDÜ**

Bir süredir akciğer kanseri tedavisi gören gazeteci - yazar Necdet Sevinç (67), kaldırıldığı hastanede dün vefat etti.

Sevinç'in cenazesi bugün Fatih Camisi'nde ikinci namazına müteakip kılınacak cenaze namazının ardından Ulus Mezarlığı'nda toprağa verilecek.

1944 yılında Gaziantep'te doğan Sevinç, Gaziantep Lisesi son sınıf öğrencisiyken okul dergisine Allah'ın olmadığını yazan felsefe öğretmenine bir gazetede verdiği cevap nedeniyle okuldan uzaklaştırıldı.

Bu olaydan sonra Gaziantep'te başladığı gazetecilik mesleğini devam ettirmek için İstanbul'a gitti. Haber ve Durum gazetelerinde çalıştı. 1969'tan itibaren Bizim Anadolu, Hergün, Ortadoğu, Günaydın ve Kurultay gazetelerinde genel yayın müdürü ve köşe yazarı olarak görev yaptı.

Yazılarından dolayı birkaç kez silahlı saldırıya uğradı. Hakkında en çok dava açılan ve yüzlerce yıl mahkûmiyeti istenen yazarlardan oldu. Tutuklandı, 1974 affıyla Bayrampaşa Cezaevi'nden çıktı. 12 Eylül 1980 müdahalesinde tekrar tutuklandı. Cezaevlerinde yaklaşık 5 yıl yattı.

Bahçeli: Derinden üzüldük.

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli yayınladığı mesajda, yazar Necdet Sevinç'in vefatının herkesi derinden üzdüğünü belirterek, "Merhum Necdet Sevinç'in Türk milliyetçiliğinin gelişmesi, büyümesi ve fikir kaynaklarının canlı kalması için takdir edilmesi gereken bir gayret ve emek sarf ettiği bilinen bir gerçektir" dedi. A. A.

HÜRRIYET, 24.7.2011

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantepli tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda yargıç: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek zorunda kaldı

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hisminden kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Büro sunda yazman, bir süre

sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesinde bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağızından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucu yönetim kurulunda ve seçimler gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de tek başına evinde yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, sobasız geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazdan kendisine yeteri kadarını aldı, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi doktorası yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve açılmasına da neden olmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

“S.S.S. (Sevenler-Soranlar-Sövenler)” adlı basılı bir kitabı vardır ve bu kitabı, kitapçılarda, bir tane bile satılmamıştır. Salt bu nedenle Guinness Rekorlar Kitabına girmeye hak kazanmıştır. Bir de Yitmiş Bir Adam adlı öykü kitabı vardır.

2000 yılından beri

www.tabularatalanayalanabalta.com adresli kendisine ait sitede aydınlanma savaşımını sürdürmektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; vahye karşı akı, dine karşı bilimi, teokrasiye karşı laikliği, şeriata karşı cumhuriyeti, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, idealizme karşı materyal izmi, bireyciliğe karşı toplumculuğu savunmaktadır.

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri BALTA, 10 Nisan 2012

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.